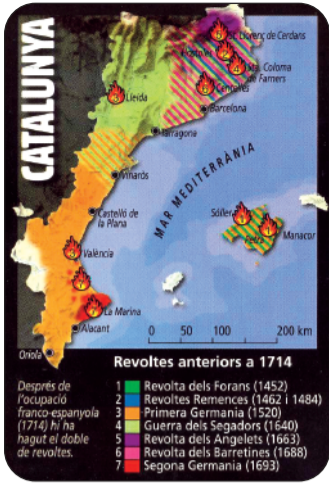


L'ESTEL

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568



www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE



A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 656

1^{ER} D'AGOST DEL 2009

PREU: 2 €

CIUTAT DE MALLORCA



Fa un any que en Tomeu Calafat regenta ja Cafeteria Orejuela a la Plaça Jordi Vilallonga i Velasco,9 al costat de la Conselleria de Cultura de Ciutat. Despatxa els plats combinats a 6 euróns, Mig entrepà i refresc, 2'50. 971 918 355



Na Pilar Serra és la madona jove de Mobles Condal al carrer Joan Maçanet i Moragues, 9 de Ciutat. 971 297 492



Fa 18 anys que en Xavier Pujol regenta la Pizzeria i Cafeteria La Toscana a Capità Salom,19 de Ciutat, pizzas, pastes, carns. Se menja a partir de 7 euróns. 971 761 585



Fa 2 anys que na Boni Molina regenta al Bar Parc a Joaquim Turina,6 local 41 de so n'Oliva. 647 006 677

CAN PICAFORT



Fa un quart de segle que en Rafel Torrents de can Riera de Llubí va obrir el Restaurant Riera al Passeig Colom,130 de can Picafort. Se menja a partir dels 6 euróns. Cuina alemanya que fa la família Terenberg, també a la foto. 971 850 539

Paramount prepara una versió còmica dels "Vigilants de la platja"



La companyia Paramount ha anunciat que està preparant una versió còmica de la popular sèrie de televisió *Els vigilants de la platja*. Es tractaria d'una revisió en clau humorística del programa on el major alicient era recrear la vista en les pneumàtiques formes de Pamela Anderson i companyia, amb guionistes habituals del cine d'aquest gènere. Segur que serà per no perdre detall dels i les protagonistes que hi apareguin, mmmm.

LA REVISTA DELS EMPRESARIS



BERNAT JOAN I MARÍ

Fa un parell d'anys, vaig tenir ocasió de participar en el Fòrum Social Mundial, a l'encontre mundial de parlamentaris, a Nairobi (Kènia). Allà vaig descobrir que gràcies a la factoria Disney, i, més concretament, a la pel·lícula *El Rei Lleó*, la majoria de nosaltres coneixem algunes paraules en swahili, la primera llengua d'aquell país. La descoberta va ser senzilla: havia agafat un taxi per anar al lloc on es desenvolupava el fòrum i el taxista em va dir que, per desplaçar-se per la ciutat, la millor opció era el taxi, perquè els minibusos (molt freqüents en aquella part del món) eren *matatu*. L'anglès del taxista era deficient, però tenia prou competència com per traduir el terme swahili per *problems*. De seguida em va venir al cap:

si *matatu* significa problemes... I, efectivament, *hakuna matata* vol dir, senzillament, *cap problema*.

A què ve aquesta introducció? A una cosa elemental, no traduïble del transport públic o privat a d'altres esferes de la vida quotidiana. De la mateixa manera que per consumir algun producte, el producte ha d'existir i algú te l'ha de proveir, si en determinats àmbits hom diu que no té cap problema vol dir que, inexorablement, genera problemes als altres. Escric això pensant en el cas d'una jutgessa que fa uns dies va tenir una topada amb l'Ajuntament de Sant Antoni de Portmany perquè no acceptava un escrit en català, llengua oficial i pròpia d'Eivissa. Aquesta senyora trobava que no li havien d'enviar l'escrit de l'ajuntament en català i n'exigia la traducció. La resposta dels responsables municipals, començant per l'alcalde, va ser del tot correcta:

el català és oficial. Per tant, tenim tot el dret a adreçar-nos al jutjat (o allà on ens plagui) en llengua catalana, sense que ningú ens pugui demanar per això cap tipus d'esforç addicional.

De tot el que en vaig espigolar, personalment, el que més em va sorprendre va ser que l'esmentada jutgessa digués que "mai no havia tengut cap problema per qüestió de llengua". I ho vaig trobar gravíssim. Perquè si ella, que no acceptava un escrit d'un ajuntament en una llengua oficial, mai no havia tengut cap problema per qüestió de llengua, només pot voler dir dues coses: o bé que acaba d'arribar a Eivissa (posem per cas, fa dues setmanes, i encara seria un temps molt llarg), o bé que ha creat problemes als eivissencs que han intentat fer el que es fa pertot arreu, que és funcionar sense entrebancs en català. Si qui rep el text en català no té cap prob-

lema, vol dir que qui l'ha redactat l'ha de traduir, o l'ha d'escriure directament en una llengua diferent de la pròpia, o ha de fer algun tipus d'esforç que mai no s'hauria de derivar d'un dictat de la funció pública.

Personalment, m'hi he trobat diverses vegades, amb ciutadans del carrer que consideren que no han de saber català, i que ningú no els pot obligar a aprendre'l, i que es vulneren els seus drets si l'han d'aprendre. Aquests ciutadans, òbviament, no tenen en compte que, si no n'aprenen, són ells els que estan vulnerant els drets dels altres. Si qui m'atén en un comerç, en una oficina o en un bar, no sap català (en virtut del dret a no aprendre'n), està conculcant el meu dret a expressar-m'hi. En qualsevol cas, m'obliga a fer un esforç suplementari i, com a mínim, m'està donant un servei més dolent. Per tant, segurament fa perdre diners a l'empresa per aquest

motiu. Correlativament, les empreses que incorporen el català amb normalitat, en guanyen més. Si no que ho diguin a Spanair des que ha establert que el català és la primera llengua de la companyia aèria!

Aquests desajustaments es poden entendre, de tota manera, amb persones amb poca formació o amb poca responsabilitat pública. I, amb una mica de temps i paciència, s'acaben situant i acaben sabent què els convé, i què es perden si no saben la llengua del lloc on viuen. Els prejudicis dels nostres conciutadans amb menys formació no ens han de posar excessivament nerviosos: s'expliquen per molts motius, i són fàcilment superables. Ara bé, que algú amb carrera universitària, després de demanar-te una traducció a l'espanyol, s'atreveixi a dir que mai no ha tengut cap problema per raó de llengua (*hakuna matata!*), resulta difícilment adjectivable.



PERE FELIP I BUADES

Alimentar l'especulació

Al voltant dels grans països accidentals: Estats Units, Gran Bretanya, Alemanya, França, els dirigents de la Xina, el Brasil, la Índia. Tots disposats a seguir les instruccions de n'Obama, president del principal país capitalista, particularment afectat per la crisi del capitalisme mundial.

Des de 1971, el dòlar és la moneda amb la que se mesuren tots els intercanvis: moneda imposada pels Estats Units, que gràcies a ella han pogut acumular un deute ingent. Aquesta qüestió no ha estat ni esmentada en cap moment, la defensa del dòlar (dels interessos de les multinacionals nord-americanes i la continuïtat de la política dels anteriors presidents, demòcrates o republicans) és el marc al que

s'atenen les decisions adoptades. La primera "continuar l'esforç pressupostari i monetari a fi de relançar l'economia i el major programa de recolzament al sector financer". Els fons compromesos per aquest pla han d'assolir 5 bilions de dòlars a finals del 2010. Injecten bilions per salvar al sistema financer, al sistema d'exploració capitalista, destruint ocupació, organitzant el pillatge dels pobles i dels serveis públics.

Un dels poders fàctics del capitalisme internacional (especialment el G 20) fins i tot han tengut la poca vergonya de reforçar precisament al FMI triplicant els seus recursos fins aconseguir els 750.000 milions. La meitat dels nous fons els crearà el FMI del no res posant en circulació nous Drets Especials de Gir, acceptats pels països membres del FMI. Se tracta d'injectar mon-

eda al sistema. Tenc tots els dubtes a propòsit de que aquesta "moneda" serveixi per altre cosa que per alimentar l'especulació.

Per altra banda, se confia la "regulació" del sistema a un comitè d'estabilitat financera, dependent de les estructures existents i que han demostrat sobradament a tots la seva competència en prevenir la crisi. També pretenen lluitar contra els paradisos fiscals. S'han oblidat d'incloure a la llista publicada a l'Estat de Delaware, paradís fiscal nord-americà, a la illa britànica de Man i a la pròpia City londinenca, un dels centres mundials de la especulació. Però és igual, per que els paradisos fiscals seguiran més o menys igual.

La classe treballadora ha d'extreure una conclusió del G20: sota la direcció de l'imperialisme nord-americà, a fi de compensar els bilions de

dòlars que s'han esfumat en "àcids tòxics" (bombolles especulatives foradades, com els préstecs hipotecaris per cases que no valen la meitat), els governs seguiran destruint milions de llocs de feina en els serveis públics i els patrons acomiadant sense empegueir-se. Molts de treballadors se demanen per que en Zapatero i altres líders, presentats com a homes d'esquerra, participen en aquesta unió sagrada per el règim capitalista en fallida.

Les decisions del G20, conformes als interessos dels explotadors, han de ser combatudes, cosa que passa per l'acció unida per la prohibició dels acomiadaments, ja, immediatament. Això està lligat a confiscar les desenes de mils de milions lliurats als bancs a fi de posar en marxa un autèntic pla de reconstrucció de la economia, de la ocupació en primer lloc.



**Catalunya s'ho val
SELECCIÓ INTERNACIONAL!**



La justícia a Catalunya:



**Volem un pla de reconstrucció
EN CATALÀ** PLATA FORMA PER LA LLENGUA



BERNAT JOAN I MARÍ

Porcel: el Nobel que hauria pogut ser

Ara fa devers cent anys, la literatura catalana va ser a punt de comptar amb el seu primer Premi Nobel. Hauria estat Àngel Guimerà, gran dramaturg de la Renaixença. Però fou Frederic Mistral (i un succedani cap a l'Espanya que havia torpedinat la possibilitat d'un Nobel català). Val a dir que França ja se sentia tan segura de la seua pròpia hegemonia cultural a Europa que es podia permetre el luxe que una persona que escrivia en occità rebés el major guardó de la literatura mundial. Espanya, en canvi, patia potser encara més que no ara aquell complex d'inferioritat que li confereix sistemàticament el fet de no haver aconseguit assimilar la nació catalana. Avui dia hi ha encara dos elements que constitueixen pedres a les sabates d'una Espanya

acomplexada davant d'altres països d'Europa: el fet diferencial polític basc i la vitalitat de la llengua catalana. Que l'exèrcit espanyol planti la seua bandera en una muntanya simbòlica d'Euskadi i es munti un sidral, o que a Mallorca, a Alacant, a Girona o a Eivissa continuem usant la nostra llengua són fets mals de pair, per a una mentalitat tan francesa com l'espanyola.

Per això s'intenta de totes totes fer el possible per eliminar aquests elements de descohesió espanyola. Allà on es prenen les decisions bàsiques de la política estatal se sap perfectament el pes que tenen els símbols, el poder i la capacitat d'aglutinar que tenen, i, sobretot, què representa per a les nacions sense estat qualsevol injecció d'autoestima. Per aquest motiu s'ha donat suport de no sabem on al Real Madrid perquè gastí més diners en fitx-

atges que tota la resta d'equips d'Europa, per veure si es pot neutralitzar un Barça esplendorós. Ho saben bé, al melic de l'Altiplà, que en el camp simbòlic s'hi juguen moltes batalles importants.

Quan en Baltasar Porcel ens va deixar, ara fa uns dies, el vicepresident de la Generalitat de Catalunya, Josep Lluís Carod-Rovira, va manifestar que, si Catalunya fos una nació amb estat, Porcel hauria guanyat el Nobel de Literatura. Sóc d'aquest mateix parer. Hi ha hagut molts escriptors, al llarg del segle passat i del que portam d'aquest, que han guanyat l'esmentat guardó sense tenir més mèrits que el magnífic novel·lista d'Andratx. Com l'hauria pogut guanyar Mercè Rodoreda (salvant les distàncies i el temps històric) o, malgrat que alguns de la ceba m'ho puguin retreure, també en Josep Pla.

En Porcel destacà poderosament la vocació d'escriptor. Es tractava d'una persona incondformista, que no s'accontentava mai ni amb la pròpia literatura, ni amb allò que ell mateix produïa, ni amb el que tenia al seu voltant, ni amb l'entorn polític, ni amb gairebé res. Però, justament, era una d'aquestes persones amb una extraordinària capacitat per revertir de la manera més positiva aquest estat de neguit. I gràcies a això tenim les seues novel·les, però també el seu periodisme (un articulisme vibrant, de primera línia, de trinxera, ple de matisos i, sobretot, ple de passió). Recordarem d'aquí a molts anys *La lluna i el Cala Llamp*, *L'emperador o l'ull del vent* o *El cor del senglar*, però també la magnífica sèrie d'entrevistes que va fer per a la revista Serra d'Or, o els seus articles a diversos mitjans de comunicació (molt especial-

ment, les columnes que ens oferia a La Vanguardia, sempre amb elements punyents o més que aptes per encendre totes les tertúlies. I ell mateix era un excel·lent tertulià, que parlava d'allò que sabia, discutia sobre el que creia, i, sobretot, era capaç també d'afirmar que d'una determinada qüestió no n'estava prou informat com per opinar-ne.

Per cert, va ser La Vanguardia qui va treure el titular del seu decés: "Ulisses a alta mar". No tenim Premi Nobel. Però no és demèrit d'en Porcel, sinó tot al contrari. La nau del nostre país, la nau de la nostra pàtria (Mallorca, Catalunya, la Mediterrània, la llengua catalana) no albira encara el port de la seua llibertat. Es troba en alta mar, també. I per això necessita referents fermes, aguts i lliures que marquin l'estela.



QUIM GIBERT

coautor d'*Identitats. Convivència o conflicte?*

AKomodo i a d'altres illes del bell mig d'Indonèsia (Sud-est asiàtic) hi habita el llançardaix més gran de planeta. Alguns d'aquests varans assoleixen els tres metres de longitud i els cent quilos de pes. El dragó de Komodo, nom amb el qual és conegut, és una espècie vulnerable. Sobretot perquè les activitats humanes han reduït considerablement el seu àmbit natural. Es calcula que només en queden uns 5.000 exemplars. La mossegada d'aquest rèptil gegant no ha deixat indiferent la comunitat científica atès que el verí mortal que inocula dessagna les preses. Es trac-

ta d'un verí compost per una barreja de toxines que inhibeixen la coagulació de la sang i provoquen la dilatació de les artèries. Tres de les esmentades toxines són vasodilatadores i una és anticoagulant. El periodista Josep Corbella subratlla que curiosament els infarts i altres malalties cardiovasculars solen produir-se per una tendència excessiva de la sang a formar coagulacions i de les artèries a contraure's: «El verí del dragó administrat en dosis petites podria actuar com un antídote de les malalties cardiovasculars» (*La Vanguardia*, 20-5-09). En conseqüència, el potencial terapèutic d'aquest carnívor ferotge, capaç de cruspir-se un búfal d'aigua, és una porta oberta a la investigació de nous fàrmacs.

De fet, les indústries far-

macèutiques també han creat línies de recerca amb el verí de cobra i altres substàncies produïdes per animals (aranyes, meduses, formigues...), vegetals i minerals. Tot constatant que aquest és un tema atractiu, cap als anys 90 Hollywood va enllestir *Los últimos días del Edén*, un film protagonitzat per Sean Connery i situat a la selva amazònica. L'actor escocès representa un científic que accidentalment descobreix un extracte de flor que guareix el càncer. Però ignora la manera de duplicar la fórmula i, per acabar-ho d'adobar, les excavadores d'una empresa de desforestació avancen arrasant el sector de jungla on Connery té el laboratori mèdic.

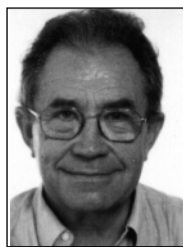
Seguint aquest fil, el lingüista Pere Comellas destaca que l'antibiòtic, una de les

grans troballes del segle XX, és basat justament en l'observació de les propietats d'un fong: «Quants "antibiòtics" no hi poden haver encara en el món, les propietats dels quals són conegudes per petites comunitats?» (dins el llibre *Contra l'imperialisme lingüístic*). Comelles assegura que moltes comunitats considerades primitives i incivilitzades han acumulat, en el decurs de generacions, informació i experiència sobre les característiques de plantes que no existeixen enlloc més: «No és estrany, doncs, que determinades indústries farmacèutiques inverteixin en programes d'estudi de llengües en perill en zones d'alta diversitat biològica». Per això quan suposades modernitzacions provoquen la desaparició de les llengües natives, també engeguen a rodar dades i altres

referències específiques de l'entorn. I és que aquesta saviesa indígena només es transmet oralment, amb la qual cosa l'extinció de la cultura local també comporta l'extinció de possibles pistes farmacològiques.

No és la primera vegada que sento explicar que quan es mor un vell és com si es cremés una biblioteca. A mi, que tinc la sang tova, que és com dir que sóc propens a ser atacat pels mosquits tigres, les mosques negres o altres insectes amb fibló, la gent gran em recomana que quan es produeixi la picada de seguida em passi la suor de l'entreuix per sobre la part afectada. Així ho han fet durant anys i panys aquells que han feinejat al camp (les farmàcies eren un luxe de ciutat). No els ha anat gens malament.

La sang tova



ALEXANDRE PINEDA I
FORTUNY

El govern espanyol sense fer un projecte de llei, aquest juliol passat va promoure un decret de llei instaurant una Loapa financera, es diu el FROB, Fons de Reestructuració i Ordenació Bancària. Només preval la voluntat de controlar més rígidament el sistema financer català. Hi ha deu caixes d'estalvis catalanes ben sòlides fan bona feina i es mereixen tot el respecte, i totes d'una manera o altra tenen la seva obra social, activitat que no tenen els bancs. La Generalitat hi té algunes competències sobre les caixes, que ara les volen diluir amb aquest decret; la mà executiva serà el Banc d'Espanya, la naturalesa jurídica de les caixes està amenaçada. La caixa balear "Sa Nostra" segur que també està davall de la cobejança del decret llei espanyol. Hi ha l'evident perill de que totes quedin sota del poder del capitalisme financer madrileny i perdin personalitat, i la massa de catalans que en són clients, vegi desplaçats el seus dipòsits a altres indrets, amb diferents costums.

L'he titulat harmonitzar i també podria haver esmentat aquell bé comú, que els espanyols administren des de la seva sobirania única i anul·ladora de la nostra personalitat. Veiem que és l'harmonia, justa adaptació entre parts que formen un tot, pot ser la concordança d'opinions de maneres d'interessos d'acord amb una bona corre-

spondència. Permeteu-me que la vegi més aviat com un fenomen d'assimilació. Hauré d'esperar esdeveniments durant la propera tardor, per veure cap a on van les manobres del govern del regne i fins on han pogut clavar les urpes depredadores. Tanmateix, hi ha la certesa que d'ençà les primeries del franquisme "la Caixa", a força de decrets llei de la dictadura, ja va fer molts favors forçats als interessos de la capital. Segons Francesc Sanuy amb la democràcia, només a cop de telèfon ja han fet el que els han ordenat. Sabem que ha estat l'entitat financera que més ha desviat capitals catalans cap a Espanya, també ha estat el pont per a l'ubicació d'indústries catalanes fora de Catalunya, i que ella mateixa està domiciliada fiscalment a la capital de la metròpoli. Tot això ara hi afegeixen el FROB, no descansen en els intents de cruspir-nos-en, devorar-nos qual vampirs que són.

Si ens roben la cartera foradant els calçons, podem anar a la policia a denunciar-ho. Robar-nos 3.000 euros anuals a cada un de nosaltres com fa Espanya, on ho denunciem?

Continuo: diuen sempre emfàticament des del poder que ells administren el bé ciutadà, restem indefensos perquè les lleis les fan contra nosaltres, els drets sempre conculcant-nos-els, aquest ofec vol continuar, sumat al dèficit fiscal ara volen controlar-nos els petits estalvis de milions d'impositors humils, és l'abús, si vivim trepitjats econòmicament hem de descarregar-nos d'aquest greuge que ho és més enllà, coarta la nos-

tre vida en total profunditat, desvalora el nostre treball i sobrepassa els 9 euros diaris individuals que ens roben des del regne espanyol, pensem-hi, és la manutenció diària d'una sola persona, si som quatre de família, ens roben 36 euros diaris. Si ho situem en un context reflexiu la defensa ha d'ésser dins d'un àmbit internacional, no hem de ser passius davant aital atracament, el primer la consciència de la gravetat dels fets, i de la rebel·lia que ens cal de cada un de nosaltres. No podem fer el joc als polítics, que d'això viuen, són uns professionals que ens els hem de llevar de la nostra vida. Un apunt: el nostre dèficit fiscal supera el 10% del PIB, a Europa més enllà del 4% ho consideren un frau, no pas una solidaritat, i un ofec sense sortida per l'economia perjudicada pel robatori.

Uns dels punts que hem de reclamar de la vida pública, és la regeneració política, que no es puguin professionalitzar, i convertir en vitalicis els seus emoluments. Que treballin per transformar la realitat amb ideals purs, sense ficcions ideològiques envers doctrines socials que mereixen tot el respecte i ells tergiversen, manipulen i en viuen traint tots els seus seguidors, i a tota la societat. Cal que actuïn des d'una severíssima exigència ètica, en tots els afers que es donen des de la quotidianitat política. Convé doncs arbitrar-ho, segurament des d'algun organisme, sense voler fundar-ne de nous, deu haver-n'hi -segur que hi són- molts d'inoperatius i que són un gravamen, una obligació onerosa, resulten com un impost rev-

olucionari per els contribuents; aquests els hauríem de reconvertir en una institució verament eficaç, i democràtica purgant funcionaris inútils, supeditant-los al compliment de la seva feina i dins del règim comú de tots els treballadors.

Tanmateix aviat ens avortaran, no podem projectar la plenitud nacional catalana, si ens és afanada la riquesa, s'han apoderat del producte del nostre treball a través de l'opressió de totes les teranyines de que disposa l'estat per caçar-nos ignominiosament. Tot aquest decret llei -la fórmula del decret és una clara maniobra malèvola-, les nostres caixes coneixen l'estructura empresarial de les comarques on treballen i tot açò podria desaparèixer per la concentració que pretén l'estat a través de la mà executora del Banc d'Espanya, i fins i tot pot perjudicar directament els comptes de resultats d'aquestes caixes, i alerta!, l'obra social que fan, al perdre quota de mercat i també perjudicar la nostra economia directa com a treballadors o autònoms. Aquestes maniobres centralitzadores millor és dir-lis imperialistes, ja les van fer absorbint les elèctriques com Fecsa, a faisó callada, després el nacionalisme espanyol més crispat, càustic, corrosiu, va fer el ridícul més majestuós, en aturar l'Opa de Gas Natural, sobre Endesa, per catalana, -va posar el descobert tota la seva la fòbia, tot l'odi, aquest sempre és irracional-, tot seguit només girant cua, donar-la a mans d'una pública italiana

El pitjor escenari és el que es pot donar d'obligar fusions de caixes catalanes amb enti-

tats espanyoles el que les despersonalitzarien del tot a en tots els àmbits, i els espanyols mai deixen de pensar en l'arranar la llengua catalana, que les nostres entitats encara usen de manera important. Sota l'aixopluc del decret llei, ni les mateixes caixes ni el "govern català", tindrà res a dir-hi. El panorama pròxim és el de la instauració d'un absolutisme total dels PSOE-PP, que es converteixen en una sola peça monolítica, que projecten aquestes maniobres d'un nacionalisme barroer i antidemocràtic i és clar després les voten conjuntament, amb el vist-i-plau dels 25 vots per un costat del pscPSOE i no sé quants del PP català.

La solvència de les caixes catalanes no està en entredit, el sistema és sòlid i ben proveït no hi ha cap risc de manca de liquiditat. Els dipòsits són sòlids i segurs. El que vol el regne espanyol és el domini absolut, després dels tancs i bombardeigs històrics, ara maniobres entre partits polítics no democràtics, per més que se'n vantin i hagin fet lleis fal·laces, la primera la Constitució, on van fer caure a la majoria votant de població del 1.978 sota propaganda enganyosa, sota la por, de veure's la gent, amb una pistola militar apuntada a la temple. Els antidemocràtics partits polítics no estan sols, van ben barrejats amb tota una Judicatura que sempre ha estat al favor del qui mana, i els dogmes generats d'antuvi de la unitat com a idea única. El que volen és vertebrar Espanya, com volia Franco i els seus predecessors, arruïnar Catalunya com volia Franco i els seus predecessors.

Gairebé 8 de cada 10 exàmens de selectivitat es responen en català a les Illes

La majoria dels exàmens de selectivitat a les Illes Balears es responen en llengua catalana. Així ho constaten les dades del Grup de Recerca Sociolingüística de les Illes Balears, que indiquen que enguany fins a un 77.2% de les proves realitzades aquest juny es van respondre en la nostra llengua, un 0.4% més que l'any passat (que van ser un 76.8%). Només un 9.37% dels alumnes van fer tots els exà-

mens en castellà, davant del 39.2% que van escollir el català per contestar la totalitat de les proves. En aquest càmput no es calculen els exàmens en què la llengua és matèria d'examen -català, castellà i anglès-.

El GRESIB recull aquestes dades des del 1992 per investigar la situació sociolingüística de les Balears. Quan es va iniciar l'estudi, ara fa 17 anys, els exàmens contestats en català suma-

ven només un 26.9% i el constant augment va experimentar una etapa especialment bona del 2000 al 2001, quan es va passar del 43.7% al 50.7%. D'aquesta manera s'arribava, per primer cop, a la majoria d'exàmens contestats en català.

L'ús del català varia força en funció de les diferents illes i àrees. La zona on menys exàmens en català es con-

testen és al municipi de Calvià, a Mallorca, tot i que la xifra supera el 50%. Per illes, Mallorca va tenir un 76.2%, Menorca un 95.5% i Eivissa i Formentera un 70.2%. Aquestes dues últimes són les darreres úniques on l'ús del català ha disminuït lleugerament si ho comparem amb el 72.5% del 2008. Malgrat això, aquestes illes tenen una tendència a l'alça i el petit retrocés no repercuteix en la xifra global.



MIQUEL ALEMANY I
BATLLE

L'Atlètic Balears

Anàlisi d'una temporada a Segona "B"

Devuit anys després de militar a Segona Divisió "B", el Club Esportiu Atlètic Balears pogué pujar a aquesta categoria que se li resistia degut a circumstàncies adverses esportives i sobretot econòmiques que varen estar a punt de fer-lo desaparèixer del mon futbolístic de les Balears.

El club blanc i blau, gràcies a un grup de socis que confià en que es podia trobar una solució, tirà endavant començant de zero, jugant a competicions de Regional fins que al mes de juny de 2008, pogué gaudir de l'ascens tant d'anys desitjat.

Enrera, quedaren intents de directives que presentaren projectes per engrandir al club. Al final, ho aconseguí l'equip directiu de Ferran Crespí i Luque, que arribà a la presidència l'estiu de l'any 2007. Ferran Crespí tenia una gran experiència al futbol base. Havia aconseguit resultats positius per la pedrera del "Club de la Via de Cintura". Era la persona idoni per presidir el club. Els joves i infants del Atlètic Balears gaudien als entrenaments degut a l'ambient que el nostre amic creà, convertint als equips inferiors del "Balears" en una gran família, d'aquí ve l'èxit a les competicions.

Però el primer equip, és una altre historia. L'actual president del club ha mostrat interès a fi que l'equip tingués tots els elements necessaris perquè el nostre estimat Atlètic pogués jugar sense problemes a una categoria com la Segona "B".

Una vegada acabades les celebracions d'ascens per la pujada de categoria. L'equip directiu de Ferran Crespí començà a planificar la temporada 2008-09.

Foren molts els jugadors que vingueren per reforçar l'equip. Alguns comptaven amb l'experiència d'haver jugat a aquesta categoria i altres superiors com Segona "A".

De la temporada passada en quedaren ben pocs: Rubio, Lucás, Rodri, Oscar i Esteban eren els supervivents del històric ascens a Segona "B". Per aquesta lliga, vingueren molts de futbolistes a donar el millor de les seves qualitats.

Perquè el nostre estimat club no passes dificultats. A l'hora de la veritat, la majoria d'ells no ha pogut demostrar les meravelles que s'ha deien en el moment de fitxar los. No han justificat el seu fitxatge. A vegades el canvi de club afecta molt els esportistes. Cada societat esportiva és un mon diferent. Aquest pot ser una de les caus-

es perquè no hagin triomfat (a alguns de moment) en el club de la Via de Cintura.

Pocs jugadors de la pedrera han pujat al primer equip: Maties, Ibok i altres dos jugadors nigerians. En un futur, que esperem no sigui molt llunyà, seria del tot beneficiós pel club



que hi hagués més presència de jugadors de la pedrera que de fora i més encara en temps difícils per mor de la crisi econòmica que patim avui en dia. Quasi segur, que ho ferien bé. Els jugadors de la pedrera solen estimar el club, molt més que els que venen de fora. N'hi ha alguns d'aquets que prefereixen l'estimació cap els diners que

pel club que els contracta. L'estimen sempre que hi hagi euros per cobrar.

Els socis del Atlètic Balears han demostrat estimar el seu equip. N'hi ha hagut que han arriscat part del seu capital, desplaçant-se a indrets de la Península per animar el seu equip. Ells son mereixedors d'una medalla a la fidelitat. EL club hauria de donar-los una atenció molt especial ja que aquesta gent ha animat al club en moments difícils i sobretot fora del Estadi Balear.

Els arbitres han estat també culpables de la situació en que es troba el nostre estimat equip. És una vertadera llàstima que avui en dia ja no existeixi el dret de recusació dels clubs davant un arbitratge que segons la directiva era vergonyós. Les pressions dels "trencilles" motivaren la desaparició d'aquest dret. Enguany, l'Atlètic Balears ha patit bastants arbitratges desastrosos per senyors incompetents, que no son dignes de portar un xiulet. Algú ha demostrat la seva prepotència, xuleria i poca educació amb la pretensió de perjudicar el club.

En quan a joc, el estimat Atlètic no ha tingut suficient punteria a l'hora de xutar a porta. Ha faltat un jugador en punta que pogués tira a porta. La falta d'un jugador caris-

màtic ha estat una de les causes que hagin dut l'equip a acabar en les posicions de descens. Hi hagué millora en el joc quan a la segona volta derrotà al Benidorm al seu camp i a continuació a la Peña Esportiva Santa Eulàlia. Però les alegries duraren poc. Dues derrotes consecutives el dugueren a la cua de la classificació. Es consumava el descens cap a la Tercera Divisió. Però les circumstàncies poden jugar a favor del Atlètic. En temps de crisi, hi ha equips de Segona "B" que tenen problemes per subsistir. No hi ha fons per pagar als jugadors. Aquests s'han sublevat, volgueren apallissar als directius perquè no cobraven des de feia mesos.

Per sort, l'Atlètic Balears no té aquests tipus de problemes. El club mallorquí sempre paga als jugadors. La directiva encapçalada per Ferran Crespí ha pagat sempre amb puntualitat. La solvència es troba present al club blanc i blau. S'ha plantejat la compra d'una plaça, per evitar l'infern que suposa jugar a una categoria inferior. Les negociacions son difícils, però no impossibles. Només cal que el Senyor Villar ens escolti. Veiem si fa cas a les previsions de l'Atlètic.

'Sa Nostra', una actitud. Quina?

La primera part del títol és el lema publicitari de la Caixa de Balears, dita també Caja de Balears i Caja de Ahorros y Monte de Piedad de las Baleares. Dita antigament i en col·loquial "sa Caixa d'Ahorros" i ara coneguda universalment com "Sa Nostra", d'ençà que li varen posar aquest malnom -o mal nom- com a subtítol folkloritzant -les cometes són essencials- que apuntava despietadament a la competència.

Però no vull parlar ara de noms, que són secundaris, sinó d'una altra cosa. Puc dir amb tota rotunditat que fins a temps molt molt recents mai no havia trobat a aquesta entitat ni un sol empleat

que no em parlàs en català. I me'n vaig fer client quan Franco encara vivia. Fa dècades i dècades que pertot et trobes persones encarregades d'atendre el públic que es desenten de la llengua del país com si fos la llengua d'una altra terra o d'una civilització pre-romana. Però això no havia passat mai a "Sa Nostra". Supòs que no era per casualitat. Una vegada em digueren, comentant aquest fet, que la Caixa de Balears havia estat fundada per grans homes de país, i segurament és ver. Aquest comportament dels empleats de "Sa Nostra", confrontat amb els d'altres entitats, m'arribava a sorprendre, no cal dir que agradablement. Doncs bé, aquesta saníssima tradició, s'ha tren-

cat. Ara fa un temps que vaig trobant oficinistes de l'entitat que no em diuen ni una paraula en la que és llengua meua i del país. I potser per la tradició que he referit i lloat això em sap més greu que si passa a altres bandes. És trist que caiguin les torres que, malgrat el cicló, quedaven un poc dretes. Els directius ho podrien mirar. Posar personal bilingüe i evitar els unilingües limitats és el mínim que es pot fer si es vol estar adaptat a l'estatus oficial. Si no, el subtítol folkloritzant convertit en nom popular, ara té encara menys sentit que mai. És clar que -i no sé si toca dir-ho ara- a "la Caixa" he observat el mateix fenomen.

PS També diré, per si pot ser una

informació d'utilitat, que en els usos escrits sembla que la Caixa de Balears practica un bilingüisme sistemàtic, però darrerament he fet algunes operacions amb l'entitat i tots els contractes m'han vingut en perfecte monolingüe castellà. I la darrera carta de crèdit (targeta en català), en espanyol per defecte. Ja canviaràs d'idioma si vols, cosa que la majoria no deu fer.

Gabriel Bibiloni (web)

Llicenciat en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona, doctor en Filologia Catalana, i actualment és professor de la Universitat de les Illes Balears. Article aparegut al seu weblog (bloc)

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)



MIQUEL LÓPEZ CRESPI

40 anys de poesia mallorquina: Edicions Can Sifre publica el poemari *Espais secrets* (i II)

També hi són presents les idees, els suggeriments de les persones que m'envolten, les vivències del viatge, els llibres que vas llegint...

Potser és el moment de parlar més concretament d'*Espais secrets*, el poemari publicat per l'editor Antoni Cardona, l'ànima d'Edicions Can Sifre. En altres articles hem parlat de l'autor, de les concepcions poètiques que han condicionat i condicionen aquests quaranta anys de conreu de la poesia.

En el seu moment vaig comentar que molts dels poemes que conformen el llibre havien estat redactats en el transcurs de molts dels meus viatges, tant per terres dels Països Catalans, l'estat espanyol i, també, l'estranger. Normalment utilitzo una de les plagues que vaig comprar ja fa molts d'anys, a Venècia. Uns quaderns folrats amb paper negre i amb prop d'un centenar de pàgines. Tot plegat, aquest nombre de pàgines, em permet fer nombroses provatures, esborrar el que no m'agrada. A vegades el quadern esdevé així el dietari poètic de la vida d'un escriptor. El calaix de sastre on hi van a parar no solament els poemes. També hi són presents les idees, els suggeriments de les persones que m'envolten, les vivències del viatge, els llibres que vas llegint... Aquelles pel·lícules del passat o del present que t'impressionen... Quan el quadern s'acaba, utilitzo igualment bocins de paper d'embolicar o de diari, el petit espai d'una entrada al cinema... tot serveix per deixar constància d'una idea, d'un suggeriment, d'un vers.

Dit això cal dir, emperò, que una vegada estudiats, seleccionats i passats en net els poemes que conformen *Espais secrets* t'adones de seguida de la forta unitat temàtica existent en el llibre. Crec que són dues les causes d'aquesta impressió d'unitat temàtica: la primera seria la intenció conscient d'anar treballant en una línia ben determinada, amb la idea de bastir un poemari unitari, que deixàs constància del moment, d'una circumstància històrica concreta i, especialment, de les vivències més íntimes de l'autor. Sempre m'he demanat com és possible separar els sentiments del poeta del món real, autèntic que l'encercla. És una tasca impossible! Però aquesta vegada es tractava de depurar alguns dels aspectes del meu llenguatge poètic. Un llenguatge, i cal reconèixer-ho, massa farcit sovint de metàfores i altres floritures semblants —el llast de la nostra formació



literària, de les influències que ens han condicionat i condicionen!—.

Quan vaig començar a bastir els primers versos del que, amb els anys, seria el poemari *Espais secrets*, em vaig prometre ser molt exigent amb el llenguatge, anar alerta amb les reiteracions lèxiques, amb les redundàncies emocionals. Els coneguts problemes derivats de la "passió" que sovint ens domina! Com podríem escriure poesia sense estar posseïts per la passió, pels sentiments, per la veritat que surt des de la fondària de l'ànima del poeta? Potser fos interessant —ho pensava i intuïtivament— recórrer a alguns dels vells trucs de les avantguardes europees de començaments de segle: provar de bastir un llenguatge simple, descarregat de verbalismes entorpidors. I, d'aquesta manera, aconseguir anar al nus del problema, al missatge essencial que el poeta vol transmetre al lector. Hauríem de parlar, doncs, d'un llibre escrit amb un cert fre a l'exuberància verbal. Un poemari que no permet el desenvolupament de períodes sintàctics gaire allargassats. Rompre amb els signes de puntuació és una eina al servei d'aquesta simplicitat del llenguatge creatiu que he emprat. Pensava que, si sobrava la gratuïtat de certes metàfores, el verbalisme heretat de la nostra formació —i deformació! —cultural, també trobava innecessaris els signes de puntuació. És evident que la intenció del poeta a aquestes alçades de la seva vida no és, ni molt manco!, bastir cap "revolució textual" heretada de llegat de les avantguardes literàries dels anys vint del segle passat. No és aquesta la intenció ni els objectius del poeta. Simplement volem emprar les eines que ens proporciona la història de la poesia d'avantguarda per poder fer arribar molt millor al lector els moments de desesper, de ràbia, de joia i esperança del poeta.

Una prosa poètica eixuta, mancada —com he escrit una mica més amunt—, de signes de puntuació, talment com surt, densa, del cor del poeta.

Però tornem a l'"experimentalisme" que hom pot trobar a *Espais secrets*. Defugint certs aspectes de l'herència de l'Escola Mallorquina —els mateixos que criticava Josep M. Llopart a *Literatura moderna de les Illes Balears* (Editorial Moll, Palma, 1964)— en alguns dels poemes que comentam he emprat la prosa poètica. Una prosa poètica eixuta, mancada —com he escrit una mica més amunt—, de signes de puntuació, talment com surt, densa, del cor del poeta. Es tracta d'"experimentar" però sense cap pretensió de "fer història en la literatura" com a descobridors d'un nou "isme" literari. Sabem massa bé quines són les nostres limitacions, d'on procedim, el que els autors dels segles XX i XXI devem als moviments rupturistes —surrealisme, dadaisme, futurisme, simbolisme, etc.— per a vanar-nos de ser els "descobridors" mallorquins de tal o tal altra experimentació ocasional.

Un exemple d'aquestes experiències podria ser el poema "Ens trobam a vegades pel carrer" on, malgrat que no ho semblava amb una primera lectura, hi ha tota la desolació del món en la reflexió sobre l'inesperat encontre amb un antic amor del poeta. En aquest poema, despullat, com un arbre sense fulles en ple hivern, el lector pot llegir: "ens trobam a vegades pel carrer i ens saludam com si ambdós/haguéssim oblidat l'estranya aventura de la joventut/ 'quins fills més alts que tens'/ em diu/ sense que la veu traspui cap emoció identificable / 'i els teus / ja deuen tenir deu anys?' / li deman procurant controlar l'emoció que em domina / ens acomiadam amb el convenciment

secret que segurament ens erràrem / en abandonar la lluita d'na manera tan fàcil". Escripura automàtica? Hi ha poemes que són escrits així, no hi ha cap dubte. Recordem que al començament de l'article ja havíem parlat d'una provatura allunyada del neoparanoucentisme dominant, d'un acostar-nos novament a la "paraula viva" que propugnava el poeta Maragall. I per apropar-nos cap a aquest objectiu —"la paraula viva"— el poeta es serveix de qualsevol recurs de l'ofici. La prosa poètica esdevé així —entre molts d'altres—, un recurs adient.

En el pla estrictament estilístic, el lector d'*Espais secrets* hi trobarà un radicalisme exacerbant en la línia de desenvolupar, amb tota la simplicitat possible, la càrrega existencial de l'època incerta que ens ha tocat viure, l'ànima de l'autor dels versos. Els impulsos que des dels grecs —i molts abans que els grecs!— impulsen els autors, és a dir, l'efecte del dolor, del desig, de la solitud, de la ràbia, de la revolta contra la injustícia, de la por davant les incerteses de l'amor, les excelsituds del sexe quan s'apodera, vital, de nosaltres; la melangia davant el pas inexorable dels anys; la terrible presència de la Mort al nostre costat... Aquests impulsos volen ser expressats lluny de qualsevol experimentalisme sintàctic tortuós i abarrocat. Potser hi resten encara ecos del surrealisme, la pulsio dels poetes impressionistes alemanys dels anys vint. Vet a saber si és la influència de l'antologia de Kurt Pinthus *El crepuscle de la humanitat* (Edicions de 1984, Barcelona, 2002). Però aprofundir en aquesta mena d'influències seria donar massa pistes, indicis del món cultural de poeta al lector. Val més que el lector s'enfronti sol, sense l'ajut de cap crosca, a l'*inferno* del poeta. Que endevini trucs i influències o, sinó, que és perdi creativament pel laberint de la creació i

construeixi el seu món interpretatiu sense les indicacions, sempre interessades, sempre laberíntiques, dels autors. Facilitar-li massa la tasca seria excessiu. Que creï, juntament a l'autor el seu propi món. Que imagini el que vulgui, malgrat no trobi el camí, malgrat no endevini la influència cultural, política, literària que ha portat l'autor a escriure en un determinat estil o en un altre. Del que es tracta és de deixar constància de l'època que ens ha tocat viure ("mentre els mercenaris afinen la punteria / a les palpentes / dins del tramvia sense passatger / teclajant absurds sortilegis / m'adon que ja no hi ha gent als seients / les serenates resten glaçades vora les finestres del passat / ..."). Potser el poeta comença la cavalcada final. Arriben les "banderes de l'ocàs". Que s'ha esdevengut amb els amics dels passats, amb aquells que compartírem les il·lusions i esperances del Maig del 68, de les revoltes anticapitalistes de la transició? Quan desaparegueren del costat? Moriren fa temps? Quants d'anys que no sabem res? Per què deixaren el combat, què els impulsà a claudicar davant els guanyadors? En el poema "Camí de Berlín" l'autor es demana si era una simple "il·lusió de mags, la revolució universal". Malgrat l'"ocàs", malgrat el desencís, que no amaga ni vol amagar, l'home que escriu aquests versos continua la llarga cavalcada fent costat a la "cavalleria roja", a Issaak Bàbel ("les banderes de l'ocàs onegen damunt dels nostres caps / ja no podíem veure ni el blau ni els estels / no hi havia firmament conegut / només una boirina tèrbola / mig translúcida, mig opaca / érem amb la cavalleria roja / al costat d'Issaak Bàbel / camí de Berlín / ...").

Vet aquí el concret panorama de la derrota. Bàbel ens serveix de pretext per parlar de tantes desfetes....

A aquestes alçades de la nostra vida, anant cap al seixanta-tres anys i sobretot, després d'aquestes desenes de poemaris, seria absurd amagar —els llibres són enmig del carrer per a tots aquells i aquelles que els vulguin llegir!— el pes del dolor, de les successives derrotes —la dels pares a la guerra, la nostra, a la transició...— en els meus poemes i, més concretament en el poemari *Espais secrets* que comentam. Just al començament del llibre, obrint les primeres pàgines, el lector pot llegir: "sé que molt aviat les ones penetraran / sense que hi hagi res que pugui aturar-les / dins de la cambra / no podré salvar cap dels meus somnis / ...". De cop i volta, sorgint des de les fondàries de la Lubianka on l'han empresonat, torturat i executat, ensopegam amb la presència de Bàbel ("però ara no endevín cap record precís / salabor de textos tèrbols / paradoxals / malediccions de soldats / vaixells carregats de gnoms esblanqueïts / fulgurants imatges d'horabaixa travessant enderrocats arcs de triomf / inútil sortir al carrer vestits de carnestoltes / mentides les profecies de l'oracle / falsos els sonets amb rima / bàbel em diu que a la nit arribarem a novograd / s'escolen els dies / els estius se'n van i

continuem en campanya / dringuen les nostres rialles desesperançades en la nit").

Vet aquí el concret panorama de la derrota. Bàbel ens serveix de pretext per parlar de tantes desfetes.... L'exèrcit de la Revolució Universal aturat davant Varsòvia. Les Revolucions dels Consells Obrers a l'Alemanya de 1918 i a l'Hongria de 1919 foren liquidades, els seus dirigents assassinats. La sang de Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg corre abundosa pels carrers de Berlín. Premonició de la mort de Bàbel i de tants d'herois del 17 a les txeques estalinistes. L'efecte permanent en l'esperit de l'autor de la derrota dels pares a la guerra civil revolucionària del 36-39, dels anys d'internament en els camps de concentració mallorquins? Fantasmagòrica visió de les traïdes de la transició, de la fallida de les idees republicanes i independentistes a mitjans dels anys setanta, enfonsades per tones de cinisme, l'oportunisme dels polítics del règim, els "socialistes" i "comunistes" de mentida, els pallassos que salvaren l'essencial de l'herència de la victòria feixista del 39, és a dir, la "sagrada unidad de España", el capitalisme, la monarquia que ens llegava el dictador? Què pot fer el poeta enmig d'aquest terrífic espectacle de devastació? L'autor d'*Espais secrets* escriu: "ara ja ningú no trobarà refugi / vet aquí els amics morts / els pares / la pàtria ocupada / totes les paraules que hem estimat / en derrota / les ombres del riu em diuen que llur victòria serà implacable / i que la esdevenirà llarga, / transparent, / posseïda."

Què ens sostén enmig de la barbàrie quotidiana? Potser "l'antiga bellesa dels nostres herois". El poeta ho descriu en el poema "La senzilla supervivència quotidiana": "És com un antic combat de gladiadors / la senzilla supervivència quotidiana / l'antiga bellesa dels nostres herois / fluctuant / com un llamp / enmig de l'aspre soroll dels metalls". En la derrota, enmig de la brutalitat que ofega la poesia... tot esdevé clau ardent on l'home prova d'aferrar-s'hi per a intentar sobreviure: la mirada d'una dona desconeguda aturada en una parada d'autobús, els ametlers en flor... Així i tot és difícil trobar un ancoratge on aferrar-se: arreu se senten trets, hi ha desbandada de convidats, munió de projectes abatuts, gent petrificada a les terrasses dels cafès. És una visió prou feridora del començament d'un any qualsevol d'aquesta transició vers el no res que s'allargassa fins a l'infinit, que sembla mai no fineix. Aquest panorama desolador per on navegam, vaixell batut per tota mena de tempestes, es descriu a "Gener": "gener / una dona crida amb els ulls aturada en una parada d'autobús / els ametlers floreixen / i hom endevina les lamentacions fosques del desamor / són instants d'esmolada daga / l'estèril sublimitat de tantes falses promeses / no hi ha on aferrar-se / sense paraules li dic que no puc fer-hi res / se senten trets al costat / desbandada de convidats / furients escorpins pugnans per mossegar mugrons d'ivori / cap ancoratge per a batre la fosca / els meus infi-

dels projectes abatuts / com solcar rastres antics d'enquimerada llum a l'aguait / tothom petrificat a les terrasses dels cafès".

Els fets de la quotidianitat, la realitat més propera al poeta, cobra, enmig d'aquesta dolorosa supervivència enmig la barbàrie un pes específic. Una herència situacionista? Guy Debord i Raul Vaneigem novament? Els poemes "instantanis" que, talment esmolats anuncis de propaganda comercial, dibuixaven els estudiants del Maig del 68 pels carrers i places de París, en els murs de la universitat i les fàbriques? Possiblement. L'autor del poemari no vol amagar cap de les seves influències. A *Espais secrets* es tractava de deixar constància, sense cap mena de subterfugi, de la situació final que, dins l'ànima del poeta, van conformant les successives derrotes que comporta la simple existència quotidiana. Per això l'aplec de poemes que ha publicat Edicions de Can Sifre està format per tot d'experiències escrites sota els signes idèntics del dolor i la desfeta. A partir d'aquí hom prova de defugir certa herència culturalista apresada en tantes i tantes lectures. Sovint, quan al llarg dels anys anava escrivint aquests poemes, em demanava si aconseguiria sortir de la retòrica buida, de les fórmules de la poesia acadèmica, de les múltiples variants, malgrat que adopti un posat "modernista" de l'Escola Mallorquina. M'hauria influït massa l'obra poètica de Miquel Costa i Llobera, repassada amb cura a conseqüència de la preparació d'unes novel·les sobre la seva vida? Eren els anys en els quals enllestia les novel·les *Defalliment: memòries de Miquel Costa i Llobera* (El Gall Editorial, Pollença, 2005) i *Damunt l'altura* (Pagès Editors, Lleida, 2006). Però res més lluny de l'herència de l'Escola Mallorquina el recull de poemes aplegats sota el títol d'*Espais secrets*! D'aquesta problemàtica —la influència l'Escola Mallorquina en els poetes de la generació literària dels anys 70—, ja n'havia parlat amb deteniment en la introducció *Antologia 1972-2002* (Col·lecció Tià de sa Real, Palma, 2003) quan escrivia: "

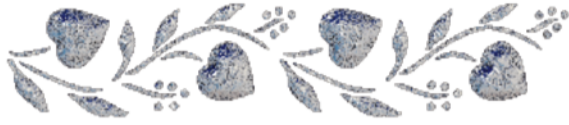
Jaume Vidal Alcover és prou dur amb els seguidors de l'Escola Mallorquina. Però malgrat aquesta duresa caldria reconèixer que molts dels joves "rupturistes" amb l'Escola (especialment Blai Bonet, Josep M. Llompard i el mateix Jaume Vidal) són alletats en aquestes tertúlies que els ensinistren en una tradició cultural autòctona, malgrat que aquesta sigui sovint de caire clerical, conservador i, en mols d'aspectes, culturalment reaccionària. L'odi que tenien a Joan Maragall i la seva escola, a tot el que venia d'una Barcelona que consideraven, en general, en mans d'una xurma anarcoide (el mateix Maragall, Salvat Papasseit...) i anticlerical, era excessiu, sense termes mitjans. Joan Fuster ho deixa ben aclarit en la seva *Història de la literatura catalana contemporània* (Curial, Barcelona, 1971), pàg. 57: "Cal dir que allò que repugnava als dos grans mallorquins [Costa i Llobera i Joan Alcover] en el Mod-

ernisme barceloní no era solament el culte al 'diví balbuceig' ni tantes altres desmanegades exageracions 'literàries', com la gent de la Barcelona de l'època propugnava. A tots els repel·lia, sobretot, la desimboltura anarcoide que s'anava filtrant, subreptíciament, en cada atac a la preceptiva tradicional. La seva repulsa es dirigeix a la càrrega ideològica 'negativa', 'dissolvent', que traginaren els modernistes. Costa i Llobera fou un canonge timorat i pulcre; Alcover, un curial plàcid i circumspecte: tots dos, és clar, responien a un tipus de societat arcaica, 'aïllada', de base rural i de mentalitat levítica i provinciana, com fou la de la Mallorca d'aleshores. És comprensible, doncs, que els esfereïssin no sols les insolències blasfemes o simplement reticents, tan habituals entre alguns modernistes, sinó fins i tot la seva bohèmia afectada i el seu menyspreu de les convencions'.

'Aquest clericalisme i reaccionarisme exacerbats d'alguns dels membres més destacats de l'Escola Mallorquina es pot trobar documentat en la nombrosa correspondència de Costa i Llobera que va incloure Bartomeu Torres Gost en un llibre sobre Costa publicat a la Biblioteca Balmes l'any 1971. Es tracta de l'obra *Miquel Costa i Llobera (1854-1923): itinerari espiritual de un poeta*, en la qual les cartes escrites per Costa a Maria Antònia Salvà i a Ignasi Casanovas palesen un viu sentiment de decepció —diguem-ho així— arran dels esdeveniments de la Setmana Tràgica. El clacissisme de Costa i Llobera, aquella defensa de l'"ordre" literari (la 'forma' per damunt de tot!) contra l'"anarquia" (literària, política...) que ve de Barcelona s'expressa en la canonització de la rima i la retòrica com a sistema de primera magnitud per expulsar del parnàs literari qui no accepti aquesta 'contenció' que ha de tenir tota expressió literària que aspiri a 'aprofundir l'obra del senyor damunt la terra'. Costa i Llobera esdevé així, com diu Joan Fuster (pàg. 57 de *La literatura catalana contemporània*), el mestre de 'l'eufòria, la proporció, la correspondència, la simetria pròpia de l'organisme vivent, la qual es manifesta bé en els conceptes, o bé en els compassos prosòdics, o bé en sil·labes i tons'. Vet aquí tres trets de l'Escola Mallorquina que són consubstancials en la seva forma d'entendre el fet poètic: 'verificació', 'retòrica' i 'artificiositat'".

Espais secrets és, en definitiva, un aplec de versos lliures, una utilització punyent de les influències culturals del poeta —els "ismes" de començament del segle XX, el situacionisme francès, l'escriptura automàtica, la prosa poètica— per deixar constància de l'angúnia i desolació del poeta en una època en què, possiblement, han mort les il·lusions de canvi revolucionari dins la societat alletada amb l'esclafit del Maig del 68, amb les grans manifestacions antisistema de la transició, traïdes, com s'esdevé en tantes i tantes revolucions, pels vividors de la política, els cíncics i menfotistes que tots coneixem.

RACIONALISME



Recull a càrrec d'en



Ricard-Joan Colom

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana).



RACIONALISME VERSUS SENTIMENT INTERIOR.

☀️ “La nostra època està orgullosa del progrés que s’ha fet en el desenvolupament intel·lectual de l’home. La recerca i la lluita per la veritat i el coneixement és una de les qualitats més importants de l’home; malgrat que sovint els qui menys lluiten sien els que més aixequen la veu per mostra-se’n orgullosos. Certament no hem de convertir en Déu el nostre intel·lecte; té, per suposat, poderosos músculs, però li manca personalitat. No pot dirigir, sinó tan sols servir; i no és capriciós en l’elecció d’un líder. Es reflecteix aquesta característica en les qualitats dels seus sacerdots, els intel·lectuals. L’intel·lecte té un ull molt viu per als mètodes i els instruments, però és cec per als fins i per als valors. Per això no és estrany que aquesta ceguesa es trameti de vells a joves i que constitueixi una sòlida generació avui en dia” (Albert Einstein, 1879-1955, el major científic del s. XX).

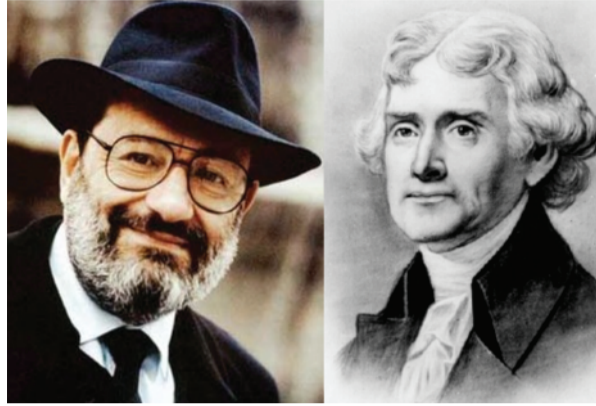
☀️ “...quan heu eliminat allò impossible, qualsevol cosa que hi romanguí, encara que improbable, deu ser la veritat” (*Sherlock Holmes*, de Sir Arthur Conan Doyle, 1859 - 1930).

☀️ “Dóna entrada a la raó en les dificultats: poden ablanir-se les circumstàncies dures, ser ampliadades les estretes i oprimir menys les greus a qui les suporten amb elegància” (“L’art de la Serenitat”, Luci Anneu Sèneca, 4 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

☀️ “En el moment que algú amenaci qualsevol altre ésser humà innocent d’una manera que palesi una ignorància o una indiferència envers la igualtat fonamental en el dret a la supervivència, la criatura sota forma humana que actua així deurà ser tractada de la mateixa manera per cadascun i tots els altres éssers humans racionals: com a un animal feréstec, intel·ligent, i, per tant, molt perillós, a fi de destruir-lo (si calgués) per tal de salvaguardar els altres” (Thomas L. Pangle, autor estatunidenc de filosofia política, explicant el punt de mira de John Locke).

☀️ “Intel·ligència emocional: trets com la capacitat de motivar-nos nosaltres mateixos, de perseverar en el propòsit malgrat les possibles frustracions, de controlar els impulsos, de diferir les gratificacions, de regular els nostres propis estats d’ànim, d’evitar que l’angoixa interferesca amb les nostres facultats racionals i, finalment—però no, per això, menys important—, la capacitat d’empatitzar i confiar en els altres” (*Intel·ligència emocional*, de Daniel Goleman, psicòleg i redactor científic del New York Times).

☀️ “Intenta utilitzar el teu cap en comptes del teu cor, i podríem progressar-hi una mica” (“*El Nom de la Rosa*”, d’Umberto Eco, *1932, escriptor i comunicòleg).



UMBERTO ECO. THOMAS JEFFERSON.

☀️ “Mai no he pogut concebre com un ésser racional podria perseguir la felicitat en exercir el poder per damunt uns altres” (Thomas Jefferson, 1743-1826, estadista estatunidenc).

☀️ “Ironia -no confondre amb el blasme o amb el sarcasme, que són destructius-: La ironia, arma de defensa -més o menys subliminal- front a l’autoritarisme. Personalment no m’agrada tant la ironia per a altres temes i ocasions (i és que, sols defensant, ja ens toca utilitzar-la constantment i no cal abusar-ne, a risc d’embafar). La ironia és una arma, quan vol esdevenir art i modus vivendi la destreça, perquè va de massa racional en un món que és sobretot d’emocions induïdes” “Rutlla bé, té èxit, allò que ix del cor, que procedeix del pit, el que sentis lliurement al pit, al cor, com a inspiració potser no especialment racional. Allò que ho cavil·les amb l’artificiositat mecànica de la freda raó, és a dir, del *propi parer*, no sol acabar tan bé. Aquesta mena d’inspiració és com un sisè sentit, no pas definitiu ni absolut, no pas incompatible amb la raó, però sí orientatiu en el propi nivell” “El racionalisme es col·loca en un observatori, en una torre d’ivori, i des d’allà dissectiona la realitat i la judica erròniament. És un fals decorat. La vida és altrament, no sols pensaments raonables. Per ço, la Raó és una falsa deïtat academicista si la prenem per guia absoluta: Ni el món ni l’home són gaire raonables. La Raó mitificada és sovint raons a mida de cervells còmodes i panxes agraiades. La raó és sols una eina per a decidir després de l’experimentació, no pas per decidir sense experimentar, com pretenen molts racionalistes” “Quan la teoria es fica en pràctica, torna a la crua realitat. Quan hi hagué revolució anarquista (estiu 1936), els alts dirigents del sindicat anarquista (CNT) hagueren de formar part del Govern, és a dir, de l’Estat que diuen els mateixos anarquistes que cal destruir. Una cosa és la teoria (inviàble) i una altra les realitats, dures i irreversibles com el diamant, front als somnis del simple desig pre-racional” (Autocitacions).

RACIONALISTES.

◆ “L’uniformisme és sempre una situació violenta i, per tant, de poca durada, i l’uniformisme nascut a França, que té la seva expressió adequada, en l’ordre racional, en la superficial i insubstancial Enciclopèdia, que volia reduir a poques fórmules tot l’humà saber, és encara de si un uniformisme més flux...” (“*La tradició catalana*”, cap. I, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

◆ “La República té sobre la monarquia l’avantatge que porta la racionalitat i no l’absurditat” (Francesc Pi i Margall, 1821-1901, President de la 1^a República espanyola, únic català que ha governat—molt breument— a Madrid).



TORRAS I BAGES.



PI I MARGALL.

◆ “Escriu. Disposàvem d’unes normes racionals per a escriure. Cultura-economia-política. Bon programa. Cada dia un nou pas endavant. Endavant. Fa bonic una pàtria endreçada, sòlida, amb equips competents. Sentir certa prepotència envers els veïns, que a un l’hagin convertit en un novíssim manxerterà—ho deien sovint— dins un procés industrial enlluernador. Ho estimàvem profundament, i ho anàvem construint com una estàtua, cada dia més evolucionada, més envejada, més alta (...) Ara, caiguada l’estàtua, no em quedava altre recurs que exiliar-me, que ser un més en aquell caòtic i grotesc i sublim i miserable èxode. I que no em preguntessin si jhavia fet tot el que podia per defensar aquella terra de la qual desertava” (“*Els vençuts*”, 1955-1982, d’en Xavier Benguerel, 1905–1990, escriptor barceloní exiliat).

RACIONALISME CONTRA RACIONAL.

◆ “Tothom que no estigui senzillament boig canviem i evolucionem molt al llarg de la vida. No entendre-ho és no entendre res de la vida, del món ni de la política: és a dir, ser gent perillosament estúpida, alhora que malvada (les dues cares del mateix fenomen: estupidesa i maldat). No entendre el canvi és no entendre res: és ser un fòssil, cosa típica del mecanisme dit “racionalista”, que de racional no en té res” (Autocitació).

◆ “Carles Marx (...) tenia la noció ben clara de la lluita acarnissada que sostenen les forces endimoniades i irracionals a través de la Història i les associà de manera original a un racionalisme extremista” (“*El cristianisme i la lluita de classes*”, de Nikolai A. Berdiàev, 1874-1948, filòsof cristià dissident rus, perseguit pel tsar i pels bolxevics).

◆ “L’home comú pensa que lliurar-se als dubtes i a les preocupacions és un senyal de sensibilitat, d’espiritualitat. En actuar així, es distancia del veritable sentit de la vida perquè la seva raó diminuta el converteix en el sant o en el monstre que imagina ser i abans d’adonar-se ja està pres en el parany que es va crear ell mateix. Aquest tipus de persones adoren que algú els digui el que deuen fer, però encara els agrada més no seguir els bons consells - sols per fastiguejar l’ànima generosa que en un moment determinat es va preocupar per elles” (Carlos Castaneda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà).

◆ “L’uniformisme és sempre una situació violenta i, per tant, de poca durada, i l’uniformisme nascut a França, que té la seva expressió adequada, en l’ordre racional, en la superficial i insubstancial Enciclopèdia, que volia reduir a poques fórmules tot l’humà saber, és encara de si un uniformisme més flux...” (“*La tradició catalana*”, cap. I, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

◆ “Explicació: El feminisme no es basa pas principalment en debat racional, per això el control irracional que exerceix sobre les ments de la gent ha de ser combatut per humor i aforismes, així com per uns altres mètodes” (No en consta l’autor).

RACIONALISME EIXORC

■ “D’excuses, d’arguments, de raons, me’n sobren. Si em dona la gana, jo mateix els trobo, però no vull pensar. N’estic fart, de pensar” (“*Els vençuts*”, 1955-1982, d’en Xavier Benguerel, 1905-1990, escriptor barceloní exiliat).

■ “On ha guanyat l’anarquisme? Enlloc. Ni pot guanyar mai. Perquè allí on ha guanyat temporalment sempre han anat els capitalistes o els stalinistes autòctons o, si no, els estrangers, i els han massacrats. L’anarquisme és un simple cant de sirena per a desviar allò possible cap a l’impossible, cap a l’esterilitat. Un camí cap a l’escorxadó” “Els pobles expansius que van a la victòria tenen fe: en la pròpia sobirania -defensada amb coratge- com en Déu, la raó els ve contrapesada i refrescada per al fe: la fe no desdiu la raó, ans li dona ales i futur, capacitat d’expressió i d’emoció; igual com la raó és una útil eina per comprendre la realitat. Sense l’energia i el coratge de la fe, la raó sola s’ha demostrat repetidament obtusa, inútil i eixorca i encara més: contraproductiu i catastròfica” (Autocitacions).

■ “Res no ens enganya tant com el nostre propi senderi” (Leonardo da Vinci, 1452-1519, gran artista i savi del Renaixement italià).



L. DA VINCI.



DANTE ALIGHIERI.

■ “Dante demana per què els irats, luxuriosos, goluts, malbaratadors i àvars que adés havia vists, no ocupaven lloc a la ciutat de Dite, i Vergili li respon fent-li esment de la diferència que, segons la doctrina aristotèlica, hi ha entre la incontinença i la mol·lície violenta: en la intemperància preval el sentit per damunt la raó; la mol·lície és un mal ús de la mateixa raó” (L’infern a “*Divina Commedia*”, de Durante / Dante Alighieri, 1265-1321, poeta florentí).

■ “El fanatisme, encara que sanguinari i cruel, és, nogensmenys, una passió gran i poderosa, que enlaira el cor humà, i li fa menysprear la mort, que hi imprimeix una acció prodigiosa, i que sols cal redreçar-la per fer-li produir les més sublimes virtuts, al pas que la irreligió, i en general l’esperit raonador i filosòfic, inspiren apegement a la vida, efemeren, envileixen les ànimes, concentren totes les passions en la baixesa de l’interès individual, en l’abjecció del jo humà, i minen talment en silenci els veritables fonaments de tota societat; perquè el que els interessos particulars tenen de comú és tan insignificant, que mai no equilibrarà el que té d’hostil” (Rousseau a “*Émile*”, t. III, p. 193, llib. IV).

■ “Perquè us he cridat i heu dit que no...”

quan vindrà com un temporal la vostra paor...
quan caurà damunt de vosaltres l’angoixa i la tribulació.

Llavors em cridareu i no respondré...

...us caldrà menjar el fruit de la vostra conducta i atipar-vos dels vostres raonaments.

perquè la pròpia indolència mata els petulants i la pròpia incúria perd els necis” (Proverbis 1:22-32, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d’Israel, parla del “*silenci de Déu*”).

■ “...tampoc no ens podem quedar amb aquella mane-

ra de fer de la burgesia benpensant, que s’imagina que n’hi ha prou amb carregar-se de raó, escriure llibres i dialogar amb els espanyols: cal passar a l’acció” (“*El cristià Carrasco i Formiguera*”, d’Hilari Raguier, biografia sobre Manuel Carrasco i Formiguera, 1890-1938, polític i màrtir independentista i cristià barceloní, afusellat per Franco).



M. CARRASCO I F.



J. KHALIL JUBRAN.

■ “El dubte és una pena massa solitària com perquè sàpia que la fe és la seva germana bessona. El dubte és una filla borda infeliç i perduda, i encara que la mare que la infantà la trobàs i l’acollís al seu si, en fugiria temoruga i prenent precaucions” (“*Jesús, el fill de l’home*”, Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

■ “Allò que diem axiomes racionals per a les nostres creences a sovint són intents extremadament irracionals de justificar els nostres instints” (“*Evidències de la situació de l’home en la natura*”, de Thomas Henry Huxley, 1825-1895, biòleg anglès).

RACIONALISME I FE

★ “[La doctrina del pecat original] declara que [l’home] va menjar el fruit de l’arbre del coneixement; va adquirir una ment i es va tornar un ésser racional. Va ser el coneixement del bé i del mal: es va tornar un ésser moral; va ser sentenciat a guanyar-se el seu pa amb el seu treball; es va tornar un ésser productiu. Fou sentenciat a experimentar desig; va adquirir la capacitat de gaudi sexual. Els mals pels quals [els predicadors] el maleeixen són la raó, la moral, la creativitat i el goig: totes les virtuts cardinals de la seva existència” (Ayn Rand [Alissa Rosenbaum], 1905-1982, escriptor conservador russoestadunidenc).

★ “A muntó gent suposa que la Bíblia diu que Eva menjà una poma, o que Jonàs fou engolít per una balena. Tanmateix la Bíblia mai no diu ni una paraula sobre balenes o pomes. En l’anterior cas es refereix a un peix, que podria implicar qualsevol classe de monstre marí; i en el primer, en l’experiència essencial de fruïció, o de tastar la fruita de l’arbre, que és òbviament més general i fins i tot més místic... Les coses que semblen ximpls ara són les primeres explicacions racionalistes més que no pas els primers esbossos religiosos o primitius. Si aquelles imatges originals haguessin quedat en el propi misteri natural de fruïció fosca o de monstres incerts de les profunditats, ningú no s’hi hauria barallat ni la meitat... Però és injust capgirar-ho i blasmar la Bíblia a causa de totes aquestes llegendes i acudits i al·lusions periòdiques, que són publicades sobre la Bíblia per gent que no pas ha llegit la Bíblia” (“*The Bible and the Sceptics / La Bíblia i els Escèptics*”, a The Illustrated London News, 20-4-1929, per Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor anglès catòlic i liberal).

★ “La reflexió racional, confirmada per la fe, descobreix que Déu Creador ha posat l’home en el cim del món visible” (Papa Joan Pau II [Karol Józef Wojtyła], 1920-2005, publicat per la Sala de Premsa del Vaticà, 02/07/2001).

RACIONALITZACIONS

★ “L’home *extrínsec* considera la seva religió com a una eina útil. De fet, mitjançant aquesta pot abastar certes ocupacions, càrrecs públics i privilegis difícilment assequibles pels no-catòlics. Els protestants seran per a ell un grup amenaçant que pot posar en perill la seva situació privilegiada. Rebutjarà la pluralitat religiosa i tractarà de “racionalitzar” la seva oposició tot tirant mà del bé comú, la unitat nacional, la pau, la glòria de Déu. Pot ser que realment aquests valors perillin d’alguna manera amb aquella llibertat. Tanmateix, aquest perill immediat no preocupa tant a l’home *extrínsec* com la possible mutilació i encara pèrdua definitiva de la situació de privilegi de què gaudeix actualment” (“*Prejudici anti-protestant i religiositat utilitària*”, Jesús Amón, Professor de Psicometria i Psicologia matemàtica a la Universitat de Madrid).

★ “La nostra raó ens fa algunes voltes tan dissortats com les nostres passions; i hom pot dir de l’home, quan és en aquest cas, que és un malalt enverinat pel seu metge” (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

RACIONALISME I GÈNERE

● “El treball a les societats agrícoles de la primera onada es caracteritzava per baixos nivells d’interdependència (...) (En la 2^a onada) quedà un lloc on l’antiga forma de treball (autosuficient, no interdependent) es mantingué obstinadament. Eixe lloc era la llar (...) La mestressa de casa continuava, com sempre, realitzant un seguit de funcions econòmiques cabdals. “*Produïa*”; però produïa per al sector A—per a la pròpia família—, no pas per al mercat (...) L’home assumia la responsabilitat de la forma històricament més avançada de treball; la dona quedava arrere per ocupar-se de la forma més antiga i endarrerida de treball. Ell entrava, com si diguéssim, en el futur; ella romania en el passat. Aquesta divisió produí una escisió en la personalitat i en la vida interior. La natura pública o col·lectiva de la fàbrica i de l’oficina, la necessitat de coordinació o integració, dugueren afegit una èmfasi en l’anàlisi objectiva i les relacions objectives. Els homes, preparats des de la infantesa per a llur paper al taller, on es desplegarien en un món d’interdependències eren enzats a tornar-se “objectius”. Les dones, preparades des del naixement per a les tasques de reproducció, cura dels fills i treballs domèstics, realitzats en considerable mesura en complet aïllament social, eren allionades per a ser “subjectives”... i sovint les preniën per incapaces de la mena de pensament racional i analític que, suposadament, acompanyava l’objectivitat” (“*La Tercera Onada*”, 1980, per Alvin Toffler, *1928, assagista científic nordamericà de Prospectiva).



ALVIN TOFFLER.



BILL COSBY.

“En el moment en què els nois de tretze anys es tornen cap a les noies, les noies de tretze anys es tornen en contra de llurs mares. Per aquesta edat poden tornar-se prou irracionals, i sovint diuen coses tan còmiques com: -*Escolta’m bé: es tracta de ma vida!*”

Consciència planetària

Les paraules consciència i planetària ens portaran al fil de l'article d'avui.

Consciència vol dir saber amb.... Tenir coneixement de si mateix i de l'entorn. Anar a fons de l'interior de la nostra espècie humana. El famós apotegma grec: *Coneix-te a tu mateix*. Evidentment, no un simple coneixement intel·lectual de com funciona, sinó més a fons, qui sóc i perquè sóc.

Planeta ve del grec, que significa "jo vagabundejo". Vagabundejar és anar d'una part a una altra. No hi ha lloc fix. És dinàmic. I el planeta és aquell astre que no té lloc fix en contraposició als estels que no es mouen, són fixos.

Aleshores, consciència planetària és una consciència dinàmica, energètica que busca el seu lloc. L'ésser humà li cal en aquests moments un canvi de lloc, un moure's per trobar un altre nivell de coneixement. Un altre nivell de consciència.

Fent servir una metàfora, li cal a l'ésser humà fer servir no únicament el microscopi sinó també el telescopi. Dit d'una altra forma, la crisi actual, emmarcada en l'economia, és haver fet ús només del microscopi. Haver-se tancat i mirat el seu propi melic. Un fort narcisisme i de caire patològic o

malaltís. Cal sortir-se'n, d'aquesta alteració de la ment. Cal mirar a munt. Als estels i als planetes. Hom ha d'agafar el telescopi. Una mirada més ampla, més extensa i més d'alçada. Més global o universal.

Aquesta mirada ens portarà a veure'ns i a viure'ns, és a dir, a ser conscients d'un altre nivell de saber de nosaltres amb nosaltres mateixos. És constatar que no som éssers individualoides sinó ésser relacionals. Ni caure en l'individualisme ni en el relacionisme. És a dir, ni centrar-nos únicament en el propi melic ni centrar-se tampoc en el mèlic de l'altre. Una relació de reciprocitat. De respecte a les pròpies subjectivitats. Un diàleg de les sanes diferències.

Fent ús d'una altra metàfora que ens pot portar a una millor comprensió de la idea que estic desenvolupant: La xarxa. La xarxa són fils, però units per nusos. No es pot prescindir ni dels uns ni dels altres. La base d'aquesta relació de totalitat resideix en la confiança bàsica que tot ésser humà rep en néixer. El caliu matern com la protecció paterna nodreixen la fam instintiva del menjar material com del menjar emocional. I si no hi ha aquest caliu amb els menjars bàsics arribarà la

mort.

D'aquí la importància real de treballar bé el metre quadrat on cadascú viu. Un metre quadrat que és un nus amb fils de relació. Una petita part de la xarxa, molt petita, però real. I si cada nus fa la seva tasca ben feta, com es diu, hi haurà una xarxa relacional potent gràcies als fils, de la qual es podrà pescar molt de peixos o d'altres valors per tal que la consciència planetària es vagi engrandint.

Quants nusos es fan paleosos i manifestos. I molt d'altres no. Però tots coneguts o no, enforteixen i engrandeixen la xarxa humana.

Només i de pas, vull recordar un nus del qual se n'ha parlat ara molt per haver mort. Una persona que va portar a terme el que es deia una tasca impossible: Vicenç Ferrer. I com aquesta persona, d'una alçada i profunditat immenses, tantes d'altres. No fan soroll, però la xarxa s'engrandeix.

Saber-ho i tenir-ne consciència és ampliar la nostra consciència planetària.

És, com deia abans, deixar de mirar solament i únicament pel microscopi. Contemplar el propi mèlic o els interessos concrets d'un lloc que són necessaris, indubtablement, però

de mirada curta. Cal mirar també pel telescopi. Contemplar que no estem sols. Hi ha tot un món de planetes, d'estels, de galàxies. Tant el microscopi com el telescopi usats bé, ens porten a la mateixa fita, meta: Un nivell de consciència de totalitat, d'unitat. Com diu Leonard Boff, hem anat passant de la geosfera (terra) a la litosfera (roques). Per després arribar a la hidrosfera (aigua). Continuant per l'atmosfera (aire). I posteriorment la biosfera (vida). I creiem acabar en l'antroposfera (l'ésser humà). I ara ens adonem, seguint aquest autor, que ens trobem en la noosfera (ment o intel·ligència).

Un moment on han de convergir totes les forces de la història per donar pas a una nova Humanitat.

Per tant, tenir una nova ment, una nova intel·ligència, un nou coneixement, que ens faci moure o vagabundejar (planeta) per tal de no fixar-nos en un etapa del procés d'humanització i avançar: és la consciència planetària..

Aquesta classe de consciència ens pot ajudar a superar una visió parcial de la globalització: la crisi econòmica que és *del* sistema i no *en el* sistema. Per tant, una crisi de totalitat, global que demana solucions globals i no parcials

o locals. Un bon ús del telescopi més que del microscopi. Una visió global amb una acció local.

La consciència planetària no és una alternativa a la vida sinó que és la mateixa vida però endinsant-nos més a l'interior de la pregonesa humana. Aquesta profunditat nova ha de poder fer sorgir o emergir una nova axiologia o escala de valors. I tot valor és el que ajuda al creixement total de l'ésser humà. Viure la qualitat humana profunda. Una qualitat gratuïta, però indispensable per al desenvolupament holístic de tota persona.

Per tant, podem recordar que aprendre és com remar, quan ho deixes de fer, retrocedeixes, fas marxa en darrere. La nova consciència no anul·la cap dimensió humana, cap plaer humà, cap desig humà. Només els ordena de forma diferent.

Així, doncs, les vacances, que són un valor, són també època per remar per bé que amb un altre ritme sinó retrocedirem.

Bones vacances, joïoses, plenes plaer de vida en la Vida.

www.diarimataro.cat

Jaume Patuel i Puig

Pedapsicogog i psicoanalista
jpatuel@copc.es

Quatre milions i mig d'aturats sense resposta del Govern

El primer trimestre d'enguany el nombre d'aturats ha augmentat en més de 800.000. Ja s'han superat els quatre milions d'aturats, xifra que el govern negà que poguéssim assolir. Fins i tot els més endevinaires planejaven aquesta xifra per a finals d'any. Per comprendre millor aquesta situació només cal comparar-la amb la de França on amb una població major ha augmentat en el mateix període l'atur en 200.000 persones.

La destrucció d'ocupació afecta a tots els països. A la Unió Europea l'any passat s'incrementaren els aturats en 4 milions fins assolir la xifra de 20 milions de ciutadans sense feina. Molt lluny de l'Europa d'ocupació plena que prometeren a Lisboa per a l'any 2010. Ara sols prometen més atur i cap

mesura per tal d'aturar la sagnia de pèrdues de llocs de feina.

El comissari europeu d'Economia, el "socialista" Almuina, fins i tot dona la raó al governador del banc d'Espanya, Miquel Àngel Fernández Ordoñez que proposa reformar el mercat de feina i allargar l'edat de jubilació. Aquestes mesures combinades amb les ajudes als bancs i a les grans empreses a fi que acomiadin a milers de treballadors.

El govern Zapatero no corregeix el rumb. Mentre aquest drama de la desocupació s'estén a tot l'Estat espanyol, el Govern Zapatero se dedica a fer un exercici contable i declaracions de bons desitjos. Esperen no arribar als 5 milions d'aturats tal com esperaven no arribar als 4. Han proposat mesures per allargar uns pocs mesos el subsidi

d'atur i estan mirant com fer que els qui ja no en tenen, més d'un milió, cobrin alguna almoïna estatal o autonòmica.

Però mentres tant manté el sistema dels Expedients de Regulació i ell mateix n'aprova bona part. I se dedica a fer declaracions en contra de les recomanacions del Banc d'Espanya. És veritat que el Govern no aplica les receptes dels sectors més reaccionaris, començant per n'Aznar i el PP, que proposen reduir les quotes de la seguretat social, facilitar més a abaratir l'acomodament.. Però quant assenyala que a la crisi no l'han de pagar els treballadors, cal preguntar-se si els més de 4 milions d'aturats no estan pagant la crisi. Més d'un milió de llars amb tots el membres de la família a l'atur. 80.000 famílies desdonades el 2.008

per no poder pagar la hipoteca. Aquest és el resultat de sis mesos d'aplicar la política de la UE de salvament dels banquers i els pressupostos d'austeritat per a les despeses socials i asfíxia de les administracions públiques.

Milenars de ciutadans clamen a Zapatero a fi que privi els acomiadaments. En aquest sentit ja s'han pronunciat diverses instàncies sindicals. Hem de fer d'aquesta consigna de prohibició dels acomiadaments un clamor popular. Cal organitzar delegacions al Govern. Cal plantejar aquestes propostes als sindicats. A tot arreu, cal organitzar-se a fi que aquest govern faci quelcom més que esperar que les coses s'arreglin soles. Esperar en última instància el seu propi final.

Pere Felip i Buades

Independència, primer pas a Arenys de Munt

Cal felicitar entusiàsticament el Moviment Arenyenc per a l'Autodeterminació (MAPA) per l'acte de sobirania que pensa dur a terme el proper 13 de setembre a Arenys de Munt. Davant l'immobilisme de la nostra classe política, especialment d'aquells que, proclamant-se independentistes, diuen que la independència ara no toca -amb els anys que porten sota la pluja fina deuen estar xops-ha sorgit un moviment disposat a materialitzar en l'àmbit local allò que la pressió social acabarà exigint en l'àmbit nacional. D'acord amb això, les entitats promotores, a través d'una moció presentada per la CUP, que hi té un regidor, demanen el suport de l'Ajuntament per tal de muntar un operatiu a la Sala Municipal que permeti celebrar-hi una consulta popular en aquests termes: "Està vostè d'acord que Catalunya esdevingui un Estat de Dret, independent, democràtic i social, integrat en la Unió Europea?". No cal dir que la consulta no serà vinculant, però, si més no, més enllà de quin en sigui el resultat, aconseguirà quatre coses: l'exercici d'un dret democràtic, el trencament d'un tabú, la constatació d'un estat d'opinió i l'exemplificació que ha d'esperonar altres municipis a fer el mateix.

És obvi que, des d'aquest moment i fins aleshores, sorgiran tot de veus que blasmaran la iniciativa i intentaràn avortar-la. Diran que el poble català, en general, i l'arenyenc, en particular, ja s'autodeterminen cada quatre anys i que no cal fer-los cap pregunta. Però són veus mogudes per la por. La por que les urnes donin una resposta que volatilitzi la vella cantarella segons la qual l'independentisme és minoritari a Catalunya. És tan còmode per a PSC-PSOE i PP, dos partits germans, que no hi hagi dades fidedignes sobre la gent que votaria afirmativament en un referèndum d'autodeterminació. Els encanten les enquestes i els donen un valor gairebé jurídic. "Les enquestes

mostren clarament el pensament de la gent", diuen. Ah, sí? Aleshores, per què celebrem eleccions? Per què fem un desplegament tan costós d'urnes i de persones per saber una resposta que una empresa especialitzada podria obtenir molt més econòmicament? "Home", responen, "no seria seriós; la gent té dret a explicar nominalment el seu parer. Substituir unes eleccions per una enquesta, per finíssima que fos, faria que la major part dels electors no s'hi sentís representada i que els valors democràtics patissin un greu deteriorament".

Completament d'acord. Les persones som això, persones, no pas un tant per cert. Però, aleshores, com és que ens trobem davant d'una seriositat variable? Com és que un tema tan important i transcendent com l'autodeterminació no mereix ser consultat a les urnes per tal que siguin aquestes, no pas les enquestes, les qui es pronunciïn? Al capdavall, si les enquestes són tan fidedignes i l'independentisme és tan

minoritari, de què tenen por els defensors de la unitat d'Espanya? La seva victòria, ja sigui per la via de la consulta popular o del referèndum, està garantida, oi? O potser no? O potser les persones tenim reaccions diferents segons el cas? ¿No pot ser que responguem una cosa quan un enquestador ens pregunta com ens agradaria dir-nos si poguéssim canviar de nom i que en responguem una altra quan dipositem en una urna el nom que veritablement volem? És el mateix parlar del sexe dels àngels que decidir fer l'amor?

Les urnes, a desgrat d'alguns, són la mare de totes les enquestes, i tot aquell que no vol passar per elles o que les segresta per tal que l'adversari no pugui expressar la seva discrepància és que té por de la democràcia. El proper 13 de setembre, a Arenys de Munt, la democràcia posarà en evidència el totalitarisme.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat



CIUTAT



Fa 9 anys que na Maria dels Dolors Martí regenta la botiga Mis Medias. Ven calces, calcetins i roba íntima, sempre en oferta, al carrer de Sant Miquel, 52, davant l'església de Santa Margalida de Ciutat. 971 724 129

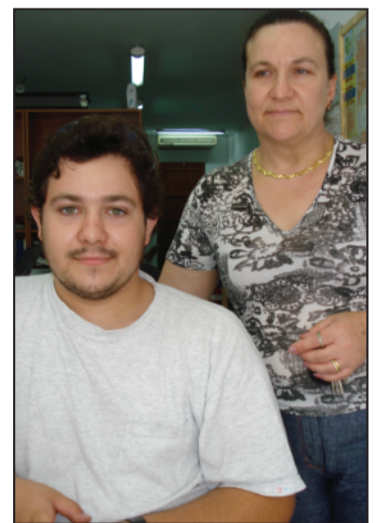
Ens ha d'entrar a la mollera que no és el TRISTPARTIT el que ha de canviar sinó nosaltres, i les consignes rebudes, (un exemple: nosaltres no obtenim el que mereixiem perquè hi havia Terra Lliure, va desaparèixer, que tenim nosaltres més que els bascos?) doncs ara hem de replicar, res de VOTAR a favor dels TRISTS PARTITS sinó INDEPENDENCIA....si no volem que ens passi com als valencians del sud i ens converteixim en REPUGNANTS BOTIFLERS!!!. Fins el dia que els mitjans de comunicació no publiquen aquestes coses NO podrem dir que estem en DEMOCRÀCIA!!!. PROU MENTIDES!!!, VOS que voleu, Partit o INDEPENDENCIA?

Josep Casalta

ALCÚDIA



En Joan Martí és l'amo jove de Bicycles Martí al carrer Pere mas i Reus, 34 a la Ciutat dels Llacs d'Alcúdia. Lloga bicicletes a 30 euróns la setmana. 971 891 468



Fa un quart segle que na Teresa Vicenç, a qui veiem amb el seu fill Pere, va obrir la botiga de lloguer de cotxes Vicenç al carrer Pere Mas i Reus, 34 a la Ciutat dels Llacs d'Alcúdia. 971 890 690



Fa un any que na Sole Perez regenta la Cafeteria Es Cantó al camí de Ronda, 51 a la muralla d'Alcúdia. Anguiles, fregit mallorquí, tapes.. a preu de crisi. El cafè val 50 cèntims. 615 789 530

COLOMBIA

Asociación de Colombianos en Baleares

Día de la Independencia

www.asocolbalear.org

Gastronomía típica - Recreación infantil
Concurso de baile - Pasarela de verano (Ei Boutique)
Trobadores y muchas sorpresas más

Domingo 19 Julio 2009

Rifa de 1 billete aéreo a COLOMBIA Mondadori

El autobús de la donación de sangre estará presente de 17:00h a 21:00h

¡Ven a disfrutar con la familia!

Polígono Son Rossinyol (Cancha de los colombianos) de 12:00h a 24:00h

Bus: 11 - 12 - 27
Entradas: público en general: 3€. Socios, mayores de 12 años y mayores de 60 años: gratis - Reservado el derecho de admisión

Los socios que vengan a recoger su entrada gratuita en la sede de la Asociación recibirán un obsequio. Más información: 971 48 47 44 - E-mail: info@asocol.org

BALEARES FRONTERAS BOXI FIANZA

Consell de Mallorca IMG

Govern de les Illes Balears Ajuntament de Palma Palmacasa

Els colombians fan festa grossa perquè es van espolsar la paparra d'Espanya fa 199 anys

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83

Alcohòlics Anònims

Memòria històrica: Repressió franquista contra el Protestantisme

<http://memoriaprotestante.blogspot.com/search/label/fusilados>

La "diada" és una oportunitat

Experiències de fe en un onze de setembre a Barcelona

Déu salve el nostre poble !!!

"Sigués valent i molt ferm..." (Js. 1,7)
"Déu no ens ha pas donat un esperit de covardia, sinó de valentia, d'amor i de seny" (2 Tm. 1,7)
"Deixa'm que plori en mig d'aquesta foscor.
Dónam la llum, el teu amor, Pare.
Tu estàs al meu costat"

Alex Sánchez, tardor 1986

Senyor, feliç el poble que et sap aclamar. Caminarà a la claror de la teua mirada.

Psalm 89:15 Països Catalans

Un bon amic del barri de ma mare, a l'ex-vila de Gràcia, em demanà d'escriure sobre aquesta atípica experiència per a molts creients, d'assistir enguany, 275 anys després de la desfeta, al Fossar de les Moreres, per contar-hi d'una manera que els copse sobre Aquell qui va deixar buit el seu "fossar", i ens mostrà una eternitat per davant. Per a mi és un gran goig contar-ho.

Quan Déu em cridà a l'Àfrica, el 1983, vaig rebre'n una visió molt clara: "ajudar els necessitats". I així, a través de grups molt reduïts de germans de bona comunió, hem estat amb presos, amb droga addictes, amb marginats... al Marroc.

I en aquest temps del Mil·lenari de Catalunya i dels 750 anys del País Valencià, calia no oblidar la nostra nació, trossejada i colonitzada per aquell Estat que patronitzà, "manu militari", la Contra-reforma. Hi ha uns textos colpidors que ho demostren clarament:

"... y tocándome el dominio absoluto de los reinos de Aragón y Valencia, se añade ahora el de justo derecho de conquista que de ellos han hecho últimamente mis armas..." (Decret del "Consejo de Castilla" 29-6-1707).

"Que en las escuelas de primeras letras y de gramática no se permitan los libros en lengua catalana, escribir ni hablar en ella dentro de las escuelas, y que la doctrina cristiana sea y la aprendan en castellano" (1716).

"(Pongan) el mayor cuidado en introducir la lengua castellana, a cuyo fin se darán las providencias más templadas,

disimuladas para que se consiga el efecto sin que se note el cuidado" (1717).

En aquests textos es veu l'esperit anexionista i un aberrant unitarisme arrelat en l'immobilisme espiritual. Una tradició que ens gela el cor.

Cap a un embrió d'escola de "profetes" a Catalunya

També vaig rebre, com del Senyor, la tasca d'endegar una "escola de profetes" catalana (vegeu les referències bíbliques de: 2.2,5; 4,38; 6,1; 3Cr.17,9; Dn.1,4).

Aquestes companyies de profetes mantingueren Judà en bon estat espiritual, mentre Israel s'enfonsava. La cosa em semblà descomunal per a les meves possibilitats, i vaig reptar al Senyor, dient-li:

"Tu saps que no tinc mitjans per a cap projecte institucional, si Tu no m'ho mostres, no puc fer res al respecte". Però compreguí que Ell proveeix, i que "calia ser fidel en allò petit" (Lc. 16,10), que no es tractava -al menys per ara- de res institucionalitzat, sinó d'un treball molt contra-corrent, contra el segle i la religió de les conveniències. Així sí es podia concebre. I Ell em permeté l'oportunitat de nous espais, com aquesta mateixa revista "Presència Evangèlica" o un programa de ràdio setmanal, a Castelló.

Però ja abans hi havia hagut precedents d'haver anat a evangelitzar a grosses concentracions "nacionalistes"; però sols al País Valencià. Les més destacables foren el 20-12-86 a València (en favor del català, discriminat a la Universitat de València, com en una anàlisi de la Universitat de Praga, quan Heyrich hi prohibí el txec), i el 20-12-87 a Alzira (concentració pro-damnificats de la riuada). Hi repartírem milers de fulls i adhesius de testimoniatge de l'Evangeli, i la glòria del Senyor hi descendí, com en una resposta a tan necessari clam.

A finals del mes d'agost, un fidel de València, l'Artur, em digué: "He sentit la veu del Senyor per a tu, com el profeta Isaïes de l'antiguitat" "Déu obrirà camins en el desert..." (Is. 43,19). Als pocs dies ma casa s'omplí de visites (coneguts, germans) i em quedaren assegurats dos pròxims viatges, a Barcelona i a València.

L'onze de setembre a Barcelona

Anava a Barcelona per dues raons: contactes entre Catalunya i el País Valencià, i repartir fulls als actes de l'Onze de setembre. De contactes n'hi tinguí un

munt, ben importants per als propòsits del viatge: diverses esglésies m'oferien la seua col·laboració, germans de l'entitat Àgape i de Ràdio Bonanova, de Sant Celoni, etc.

La setmana següent ens reunírem, també, en colla de germans de diverses denominacions de Castelló i de València, en esta darrera ciutat, i fou de gran encoratjament.

Fou el primer 11 de setembre al qual jo assistia en ma vida. Un fadrí mallorquí, qui es en discipulat, m'hi acompanyava; ell duia les bosses dels fulls i jo els repartia. En vam distribuir uns 5.000 al Fossar de les Moreres, de matí, i poc més de 3.000 a la vesprada, en la manifestació de caire més extraparlamentari. No és un excés, però fou un pas. Si no fa, em recorda l'experiència del profeta Ezequiel, quan diu:

"He cercat entre ells algú que construís un mur i que es mantingués a la bretxa davant meu, per defensar el país i impedir-me de destruir-lo" (Ez. 22,30).

Gràcies a Déu, els fulls ens foren impresos a meitat de preu per l'impresor Salvadó, de Barcelona, i això és també un nou camí que el Senyor ens obre quant a l'economia. Aquests fulls tractaven de: textos dels

Salms (13; 51; 80; 123; 124); un enfocament profètic (Moisés, la sobirania nacional en les mans de Déu, Senyor de la Història, l'opressió en la Bíblia); l'opinió favorable a la Bíblia de grans homes; el Cant Espiritual d'Ausiàs Marc; textos fervents de Ramon Llull; i el testimoni de l'esmentat Artur (el nebot del cap d'Acció Cultural del País Valencià, grup que instal·là la TV3 al País Valencià, curiosament llavors de tanta actualitat).

De bon matí ens trobàrem al Fossar amb dos grups de germans d'esglésies de Barcelona, els quals ens saludaren i els demanàrem de posar-se en contacte amb nosaltres. Una dotzena de persones ens digueren, també, que ja rebien els nostres sobres amb fulls i adhesius (eren membres de diversos grups que participaven als actes). Molta gent demostrà interès o curiositat, i en general una actitud correcta i amable, tret d'uns pocs incidents menors: un jovenot, qui ens trencà un full amb ràbia; un home que maleí el poble hebreu; un vell amb barretina, qui es posà a discutir-nos atropelladament; i un altre que cridava com un esperitat: "Ni amo ni Déu". També vam trobar-nos amb vells coneguts, amb els quals parlàrem breument.

La idea d'anar a la Diada era un poc com aquell començar la reconstrucció, contra-corrent, dels murs de Jerusalem, en Nehemies i n'Esdras. Una tasca que topa amb moltes resistències, en un poble a mig recuperar.

Dissortadament, aquell dia hi hagué un atemptat a Banyoles contra dos guàrdies civils. Eixe no és el camí de la justícia i la comprensió. Gandhi o Martin Luther King són dos exemples molt més consistents, que expliquen clarament i profunda, que el camí no és matar ningú, sinó viure morint cada dia, i ser capaços de donar la nostra vida per la vida, no per la mort d'altri. La violència comporta sinistres contrapartides.

"L'home negre ha de convèncer el blanc que busca la justícia, tant per a l'un com per al altre" (M. L. King).

"La nostra ira, dominada, pot tornar-se una força capaç de fer moure el món" (M. Gandhi).

I, per l'altre costat, també cal esmentar els mal tractes i les arbitriarietats de les autoritats espanyoles contra detinguts i presos independentistes (sobretot a Alcalà-Meco). Nosaltres fem menció d'allò que diu el Nou Testament: "Recordau-vos dels presos, com si fóssiu companys de presó, i dels maltractats, com si ho sentíssiu en el propi cos" (He. 13,3).

Al final de la Diada, vam sentir crits que no compartim, car són més de violència que de lluita; hi hagué càrregues policials a la Plaça de Catalunya.

Epíleg

Només demanem al Senyor que ens proveísca, a Barcelona o a les rodalies, d'un grup ardit i fervent de col·laboradors en esta tasca, per poder arribar sistemàticament al centre de Catalunya, en directe. Des de la perifèria valenciana no arribem a certes coses, i cal anar al centre de la nació, tal com el galileu de comarques també anà a Jerusalem. Ell ens ajudarà.

Pregueu pels resultats de la llavor sembrada.

Detestem els grans ventres, els grans mots, la indecent parencia de l'or, les cartes mal donades de la sort, el fum espès d'encens al poderós. És ara vil el poble de senyors, s'ajup en el seu odi com un gos, lladra de lluny, de prop admet bastó, enllà del fang segueix camins de mort. Amb la cançó bastim en la foscor altes parets de somni, a recer d'aquest

torb.

Ve per la nit remor de moltes fonts: anem tancant les portes a la por.

Salvador Espriu.

Dues cartes a l'Avui ben significatives

“Gestapo” als Països Catalans?

Fets com els que van passar al senyor Joan González i Pastor (pastor evangèlic) en un centre oficial de Barcelona per “no hablar la lengua del imperio”, i que fou insultat i sacsejat per un agent de torn a l'esmentat centre, ens demostren ben clar que tenim arreu els Països Catalans agents de la “Gestapo” franquista que van contra la llengua i la cultura i el progrés als nostres Països, i si no s'hi posa remei ben aviat arribarem fins i tot a l'“Holocaust”.

Joan Josep Vallès

(Benicarlò, Baix Maestrat)

Pastor Evangèlic

Us agrairé que vulgueu publicar aquesta carta per fer saber que el procés a Catalunya encara continua.

Aquest matí he estat insultat i sacsejat per un agent de l'autoritat uniformat i en un centre oficial de Barcelona perquè li he parlat en català. El fet ha estat presenciat per la meva filla i unes trenta persones.

Com a cristià i català no vull pas que aquesta experiència reste silenciada.

Joan González i Pastor

pastor evangèlic

(Sant Boi de Llobregat).

L'aparell de propaganda goebbèlia: <http://www.libertaddigital.com/sociedad/jimenez-losantos-y-cesar-vidal-apoyan-el-manifiesto-en-defensa-del-castellano-1276333399/>

Pel Canvi de xip: <http://wave.prohosting.com/Fortesa/>

<http://blocs.mesvilaweb.cat/mrocar/>

No us refiem mai dels independentistes que, potser amb unes frases molt separatistes, potser cridant o essent emfàtics, si no s'expliquen amb un cert detall COM (que és dir com pensen penjar el cascavell al gat) pensen aconseguir una cosa tan complexa com la independència. Molts són només demagogs, somiatruites o amateurs. Exigim serietat per no ser de nou derrotats. Sense el COM amb realisme només tenim demagogs o provocadors.

per Ricard Colom

Societat. dilluns, 20 de juliol de 2009

Laporta diu que lluitarà ‘per la llibertat de Catalunya’

Salvador Sostres entrevista el president del FC Barcelona a l'Avui

Joan Laporta assegura que lluitarà “per la defensa i les llibertats de Catalunya”. Així ho va afirmar ahir en una entrevista ‘irreverent’ de Salvador Sostres a l'Avui, on va parlar clar de les seves idees i inquietuds. El president blaugrana va dir, entre altres coses, que “tot és sempre política, i més a Catalunya”, que “el Barça és independent però la nostra nació és Catalunya”, o que espera que apareguin “líders” (polítics) que l'il·lusionin. Molt crític amb el finançament “que vulnera l'Estatut”, el considera “insuficient i extemporani” i recorda que “no serveix de res tenir-lo signat” perquè els governants espanyols “són incomplidors compulsius”. Respecte del Barça, reclama “més complicitats” mentre recordava que el Reial Madrid disposa del beneplàcit políticomediat, i sobre ell mateix, assegura que és “educat però no em deixo trepitjar”, i nega ser “arrogant”, sinó “decidit”.

Pel seu interès, reproduïm a continuació l'entrevista sencera:

Barreja futbol i política.

Sí. Tot i sempre és política. I més a Catalunya.

El Barça ha de ser independent.

No faig política partidista sinó nacional. El Barça és independent però la nostra nació és Catalunya.

Si els polítics no es fiquen amb el Barça, vostè no s'hauria de ficar en política.

A banda de ser president sóc ciutadà i, respectant tothom, em sembla que tinc dret a exposar els meus arguments. I els polítics sí que es fiquen amb el Barça: pressionant-nos perquè signem un contracte televisiu amb una empresa vinculada a Prisa, impeding la requalificació del Mini i tot just dividres els tribunals van condemnar TV3 a pagar els 30 milions d'euros que ens devia. El Barça ha hagut de demanar un crèdit per culpa d'un govern morós.

Què vol?

Líders que m'il·lusionin amb idees noves per fer el meu país millor.

Hem aconseguit un finançament històric.

És un acord que vulnera l'Estatut. És insuficient, extemporani i un cas més de maltractament al país. I vés a saber

si el compliran. Amb els governants espanyols no serveix de res ni tenir-ho signat: són incomplidors compulsius.

La societat civil el lloa.

Respecto totes les opinions, però això és fer sucursalisme espanyolista.

Tots units fem força.

Hauria de ser així, però mentre que el Reial Madrid ha comptat amb totes les complicitats polítiques i financeres de la seva ciutat i de la seva comunitat autònoma, i nosaltres no només no hem tingut cap ajuda de l'Ajuntament ni la Generalitat, sinó que ens posen tots els bastons que poden a les rodes.

El futbol es resumeix tot a si la pilota entra.

No només. Hi ha estils i maneres de fer i el nostre estil és crear Pilotes d'Or i no ens cal rebentar el mercat per fitxar-les. Creiem en l'esforç i en el talent, i no fem bogeries de nou-ric amb el crèdit bancari. Aquests són els nostres valors, com a barcelonistes i com a catalans. Fixa't que la paraula pelotazo no té traducció al català.

Som més que un club.

La referència futbolística mundial és el Barça. El nostre model de club és superior i ho hem demostrat amb èxits.

A vostè el perden les formes.

Sóc educat però no em deixo trepitjar.

Arrogant.

No, sóc decidit. Però prefereixo aquest risc als que de la renúncia en diuen serenor.

Vol imposar el seu successor.

No m'agrada imposar, m'agrada convèncer.

Xavier Sala.



Voldria que qui em substituís mantingués el discurs ideològic, i que la seva personalitat i els seus coneixements donessin rellevància a la presidència del Barça. Algú reconegut en el seu àmbit professional. A la junta hi ha diverses persones així.

Amb americanes llampants no es pot ser president del Barça.

Seria un honor per al Barça tenir de president un catedràtic de Columbia. Aquest és l'esperit que ens fa grans.

Dur la senyera fa que es venguin menys samarretes a Espanya.

El Barça més catalanista és el més universal de tots els temps, el que més èxits esportius ha tingut de la seva història i el club que avui més samarretes ven arreu del món.

Hi ha coses que es poden pensar però si les dius poden perjudicar-te.

Tots plegats, i jo el primer, hem de superar la por, la covardia i el vassallatge. Si continuem practicant la renúncia sistemàtica tindrem un país sense cap tipus d'aspiració ni llibertat.

Oriol Giralt ha dit que el triplet ha vingut gràcies a la moció de censura.

No vull comentar res sobre aquest individu.

Després del Barça, Catalunya.

Necessitaré un temps per veure com i quan. Però em nego a llevar-me cada matí sense posar-me a treballar per canviar les coses que no m'agraden. Que ningú no en tingui cap dubte: lluitaré per la defensa dels drets i la llibertat de Catalunya.

Les emissions d'Ona Mallorca i TV Mallorca en TDT arribaran a més d'un 95% de la població de Mallorca a finals de juliol

La Ràdio i Televisió de Mallorca prepara la seva programació especial per aquest estiu

TV Mallorca accelera la seva cobertura en TDT

Des del passat 17 de juny TV Mallorca emet en TDT des del repetidor d'Alfàbia, els senyals de TV Mallorca i d'Ona Mallorca s'han començat a difondre en TDT per tot l'àmbit de cobertura d'aquest repetidor, que abasta la zona de Palma i la Badia, i tot el pla de Mallorca.

Durant el més de juliol aquesta cobertura es completarà, arribant a un 95% de cobertura de la població de Mallorca amb l'encesa dels següents repetidors

Sant Salvador, Capdepera, Sóller i Esporles. Calvià i Sant Agustí, Alcúdia, Andratx II (s'Arracó), Pollença, Santa Ponça i Puigpunyent. I en una tercera etapa es posaran en marxa Inca, Son Servera i Font de sa Cala.

El repetidor d'Andratx està pendent d'activació mentre s'espera que el Ministeri resolgui els inconvenients tècnics en el procés d'assignació de freqüència.

Malgrat l'inici d'emissions en TDT, TV Mallorca mantindrà les seves emissions regulars en analògic, al canal 28 de l'UHF des d'Alfàbia, amb les següents freqüències secundàries: ch 25 Sant Salvador; ch 59 Calvià; ch 50 Pollença; ch 21 Pollença II; Andratx ch. 55, fins el termini previst legalment per a l'apagada digital a Mallorca, fixat pel pròxim 31 de desembre.

Cal fer notar a tots els televidents que fins ara sintonitzaven TV Mallorca en analògic a través del canal 37 que l'inici de les emissions en TDT suposarà que aquest canal ha deixat d'emetre el senyal tradicional. Per continuar veient TV

Mallorca si es manté la tecnologia analògica, s'haurà de sintonitzar el canal 28 de l'UHF des d'Alfàbia, però només fins el pròxim 31 de desembre.

Campanya de comunicació.

Ràdio i Televisió de Mallorca ha iniciat una campanya de publicitat sobre el salt a la tecnologia digital. Una campanya que té per lema "Si no tens [M] no tens tota la tele". Una campanya que pretén anunciar l'aparició de les emissions de TV Mallorca en TDT i incentivar a la població a què resintonitzin els seus receptors digitals per a poder trobar les emissions. Els suports escollits per a difondre aquesta campanya serà premsa escrita, autonòmica i de la part forana, ràdio i televisió, cinemes i els autobusos de l'EMT

Programació d'estiu

TV Mallorca: La nova programació d'estiu de TV Mallorca ja ha començat, reprenent alguns dels programes estiuencs habituals. El més destacat entre d'ells, el programa magazine "D'estiu". "D'estiu" és un programa magazine que s'emet de dilluns a dijous a les 22:10.

Cada dia, durant 45 minuts abordam a través de reportatges, entrevistes, enquestes al carrer, etc. allò que passa a l'estiu de Mallorca des de les diferents seccions en què es distribueix el programa. A la secció d'Actualitat aprofitam per parlar de les notícies que va deixant l'estiu (socials, musicals, concerts destacables d'aquí i de fora...). Cada dia recordam una cançó de l'estiu i sortim al carrer a recordar-la amb la gent. Dues vegades a la setmana, els dilluns i els dimecres, ens acostam, amb l'ajuda de la Xarxa de Televisió de Mallorca, a les

festes dels diferents pobles. En parlem des del plató amb persones que hi estan relacionades i a través de reportatges que recullen la imatge i les veus d'altres protagonistes o de gent del poble. Un dia a la setmana, Vivian Caoba i Rafel Lladó protagonitzen, amb molt d'hu-



mor, un cara a cara sobre algun tema que enfronta dos conceptes semblants però a la vegada oposats (sandàlies d'esparg/txancletes; tumbet/trampó). Un dia per setmana convidam a plató professionals de diverses matèries per qui l'estiu és l'època de més feina en tot l'any. Cada setmana parlem també de viatges. De la mà d'experts viatgers donam la volta al món per saber què s'ha de tenir en compte a l'hora de viatjar i preparar un viatge a llocs com Austràlia, Cambodja o l'Antàrtida. Els dijous és el dia dels nins. Tal i com ja ferem l'any passat, cada setmana tenim una tertúlia amb tres nins, que vénen a donar la seva visió de les coses dels grans. Enguany, al d'estiu convidam als espectadors a enviar-nos les seves fotos de l'estiu. Totes les instantànies que ens fan arribar a l'adreça destiu@tvmallorca.net participen al nostre concurs setmanal. La millor foto de la setmana es tria els dijous. Cada setmana un cuiner de l'Illa ens ensenya a



preparar un plat d'estiu i aquest és, precisament, el premi del concurs de fotos: un sopar per a 2 persones al restaurant al qual pertany el cuiner que aquella setmana ha cuinat pel programa.

També podrem veure el programa d'estrena "Celebritats" que recull algunes de les visites de les artistes més importants que ha rebut Mallorca.

La illa ha estat durant els darrers cent anys el destí preferit per a les vacances d'estrelles reconegudes a nivell mundial. John Wayne, Errol Flynn, Jorge Luis Borges, John Lennon, Bill Clinton i un llarg etcètera. Tots ells venien atrets per l'encant de les platges, però també per l'ambient que es respirava en la nit mallorquina. Glamour, llum i color impregnaven els locals més emblemàtics.

Et convidem a reviu els detalls i les anècdotes de les seves visites de la mà de testimonis que van tenir el privilegi de conèixer en primera persona i viure en directe les seves actuacions.

El programa s'emetrà durant l'estiu tots els divendres a les 21:40 i en redifusió els dissabtes a les 16.00, els diumenges a les 20.40 i els dilluns a les 13.30.

A més a més, aquest estiu podrem trobar la reposició de la primera temporada de la reconeguda sèrie documental "Memòria i oblit d'una guer-

ra", així com els millors "Enxarxats" de la temporada.

Ona Mallorca: Dilluns, 13 de juliol, arrancaren els nous programes dissenyats per gaudir d'unes vacances entretingudes i ben informades. Mentre els espais habituals ("Avinguda 98", "L'Altaveu" i "Dos i dos són 22") fan vacances, l'emissora proposa uns nous programes que, sense deixar de banda la informació, ajudaran a passar unes vacances més fresques i entretingudes.

De les deu del dematí fins a la una del migdia, Toni Traveria i el seu equip amenitzaran les hores centrals del dia amb "Trencaones", un magazín versàtil que permetrà conèixer des de personatges històrics de Mallorca a recomanacions de psicòlegs i remeis anticrisi.

A la una, el directe es trasllada fins a Ràdio Pollença, des d'on s'emetrà en col·laboració amb Ona Mallorca "L'estiuet", conduït per Joana Solivelles i Maria Bennassar. 60 minuts dedicats a la cultura, la gastronomia i l'oci des d'un punt de vista global.

A partir de les cinc de l'horabaixa i fins a les set del capvespre, Ferran Vallès et convidarà a jugar una nova partida de "Pinball". De dilluns a divendres, la millor música i els convidats més alternatius tenen una cita a la sala de jocs d'Ona Mallorca.

I també hem pensat en els més petits de la casa, que gaudeixen d'unes llargues vacances. Cada dilluns, entre les set i les vuit del capvespre, a "Qui comanda a Can Ribot?", seran ells els que analitzaran l'actualitat des del seu particular punt de vista i moderats per Regina Cortès.

Acudits

Què diu un camell a Aràbia?
- Coi, tants pous de petroli i cap d'aigua.

Això és un tipus amb una nafra en un peu, que decideix anar per casa d'una bruixa, i la bruixa li diu:

- Bé, el què has de fer és de camí a

casa teva, la primera casa blava que vegis, piques a la porta, i quan preguntin: "qui és?", tu dius: "que se t'enganxi la nafra al peu".

Ho fa i quan arriba a casa ja no té la nafra. Al cap de sis mesos li toquen la porta a casa seva i quan va a respon-

dre la dona li diu:

- Escolta recorda el parany que tu vas fer fa uns 6 mesos.

I el tipus pensa que és veritat, i pensa què dirà i se li acut dir:

- Que hi ha de nou?

I li responen:

-Que se t'enganxi la nafra a un ou.

Era un home tan gafe, tan gafe, tan

gafe, que va seure en un paller i es va punxar amb l'agulla.

Un home va a un lababo públic. Mentre fa les seves necessitats se'n treté l'legin graffitis. N'hi ha un d tan petit k s'ha dexacar de la tassa. L'acunssa-gueix l'legirlo i hi diu: "k no et kaigui la caca" es mol suat poo..

julia, 10 anys

Espoli fiscal

Tant si governa el PSOE com el PP, els lladres de Madrid sempre ens foten la cartera

Balears | Política

El president torna amb 'mal de ventre' de Madrid

Antich torna "preocupat" de la reunió amb la vicepresidenta Salgado perquè la proposta de finançament que ofereix no resol la "injustícia" que pateixen les Illes. "No estic content", diu, i confia en una rectificació

Quim Torres | 09/07/2009

L'objectiu del Govern era situar Balears en la mitjana del finançament autonòmic i el president, Francesc Antich (PSOE), deixà entreveure ahir que la darrera proposta feta per l'Executiu central encara no garanteix aquesta fita. Antich es reuní al matí amb la vicepresidenta segona i ministra d'Economia i Hisenda, Elena Salgado (PSOE), i deixà clar que no havia tornat de Madrid satisfet. "No estic content" i "estic preocupat", reconegué. "De moment no hi ha acord". El president evità parlar de xifres, però advertí que el Govern ha fet els seus números i la proposta que els posà ahir sobre la taula la vicepresidenta no resol la "injustícia" que pateix Balears, "no dóna resposta a les nostres peticions" i "no cobreix les nostres expectatives". I, fins ara, les peticions i les esperances de l'Executiu passaven per situar Balears en la mitjana de finançament de les comunitats de règim comú -totes menys Euskadi i Navarra-, tal com s'han compromès en reiterades ocasions representants del PSOE i del Govern central, entre ells el president José Luis Rodríguez Zapatero. Antich reconegué que allò que s'estava discutint amb Madrid era, precisament, que Balears se situés en la mitjana i advertí que, per poder tenir garanties que això serà així, cal conèixer un seguit de variables que encara no estan clares, com l'aportació addicional que acabarà fent l'Estat al sistema -ara es parla d'un 9.000 milions d'euros-, la concreció dels diversos fons que es crearan amb el nou sistema de finançament o si es tindrà en compte la recaptació real o la normativa. Precisament, tots aquests paràmetres eren els que en el seu moment justificaven que des de Balears es reivindicàs un finançament addicional d'entre 300 i 600 milions d'euros anuals, una petició que sortí de la Plataforma cívica per a la millora del finançament i que el Govern es va fer seva. "Esper i confii que aquesta no sigui la darrera proposta perquè



si ho és no ens va bé", sentencià el president, que comparegué al Consolat, ja a l'horabaixa, acompanyat del conseller d'Economia i Hisenda, Carles Manera. El cap de l'Executiu reiterà que Balears ha estat la més perjudicada per l'actual sistema i advertí que l'esforç que s'ha de fer amb les Illes "ha de ser més gran perquè la injustícia que pateix també és més gran". Tot i la manca d'acord, Antich deixà clar que continuarà negociant "fins al darrer moment", "els telèfons treuran fum", -digué- i demanà que "no s'allargui més la processó" perquè "som els que més patim".

En canvi, pagarà tot el tramvia Una de freda i una de calenta. Si amb el finançament encara no es cobreixen les expectatives del Govern, amb el tramvia sí. La vicepresidenta segona Elena Salgado, comunicà al president Antich que no hi haurà cap problema perquè l'Executiu central es faci càrrec dels 400 milions d'euros que costarà el projecte del tramvia des de Palma a l'aeroport. Així ho donà a conèixer el cap de l'Executiu després de reunir-se amb la ministra d'Economia i Hisenda. Madrid pagarà el tramvia dins el capítol d'inversions estatutàries, que han de suposar uns 400 milions d'euros anuals en inversions per a Balears fins al 2014 com a màxim. Ara, les conselleries de Mobilitat i d'Economia i Hisenda treballaran una proposta de conveni que inclogui aquest compromís i es pugui signar de manera imminent per poder començar a executar-ne les inversions. Fins ara, el ministre de Foment, José Blanco, havia deixat en mans de la vicepresidenta Salgado l'autorització del conveni necessari per pagar el tramvia que ha d'enllaçar el centre de Palma amb l'aeroport de Son Sant Joan.

Reproduït de www.dbalears.cat

Arxiven la querrela per la xiulada a l'himne espanyol

L'Audiència espanyola considera que és part de la llibertat d'expressió

L'Audiència Nacional espanyola ha rebutjat admetre a tràmit la querrela de la Fundació para la Defensa de la Nación Española (DENAES) contra Catalunya Acció i ESAIT (l'entitat pro-seleccions basques), a qui l'entitat espanyolista acusava de ser responsables de la xiulada al rei i a l'himne espanyol a la final de la copa espanyola, el 13 de maig de 2009, entre el FC Barcelona i l'Athlètic de Bilbao. Segons el magistrat Santiago Pedraz, la llibertat d'expressió empara la xiulada, i per tant aquesta no es pot considerar "ni difamatòria, ni injuriosa, ni calumniosa, ni molt menys propugnadora d'odi nacional o d'ultratge a la nació [espanyola]". L'espectacular xiulada dels aficionats catalans i bascos a l'himne espanyol, que va descol·locar l'espanyolisme, va fer que TVE intentés amagar-la d'una forma bastant barroera.

DENAES, xiulada, himne espanyol



Segons la DENAES, la xiulada representava un atac contra l'Estat espanyol i els seus símbols i per això anuncia que emprendre accions legals contra els seus organitzadors perquè va ser un acte premeditat i organitzat. La Fundació, que té com a un dels seus patrons el dirigent del PP del Principat, Alejo Vidal-Quadras, assegurava que la querrela no anava dirigida contra els aficionats que van xiular i escridassar l'himne espanyol, sinó contra les entitats "instigadores", ESAIT i Catalunya Acció. Les acusava d'un delictes "d'ultratge a Espanya" i als seus símbols.

Jo som un Déu gelós

Cap pàtria hi ha que sigui com un Déu per més que molts, bisbes i tot, l'adorin; de tot color que sigui la persona tingueu ben clar, ella és un germà teu.

I les banderes, totes, són pedaços, bocins de roba amb colors diferents; no juris mai davant aquests "piltrafos" que això és pecar contra el meu manament.

En Bush no és Déu, ni un àngel que el servesca ni un profeta que us parli en nom seu, ni un home just que el bé ell perseguesca ni compassiu quan jutja qualque reu.

La bèstia és ell que puja de l'abisme per enganyar tota la Humanitat; bombardejar ciutats és satanisme compartit pels que li han fet costat.

Ell vos ha dit mentides a balquena, vos ha espantat amb armes que no hi són i vos fa dur a tots sobre l'esquena els morts que ell va fent per tot el món.

Cap pàtria hi ha que sigui com un Déu, França ni Espanya, Euskadi o Catalunya; qui per això mata un germà seu el seu camí dels meus camins s'allunya.

Jo som un Déu gelós, tingueu present, i no compartiré la meua glòria: sols d'estimar n'he fet jo sagrament d'esser de tots germà, fes-ne memòria.

Es profeta de s'Hort des Ca

“España” la No-Nación

Fa molt de temps que em ballava pel cap explicar-me com podien qualificar-se com a NO nacionalistes aquells que s'expressen amb la més violenta agressivitat ultranacionalista, aquells que en la seva voluntat hi nia la intolerància, la intransigència i l'exclusió sistemàtica de tot allò que són incapaços d'entendre perquè fuig dels seus esquemes dogmàtics, únics valors que són capaços d'acceptar.

No vull generalitzar, perquè seria un infern que tots els nostres veïns “gaudissin” de totes aquestes “virtuts”. Però sí que rebló el clau en allò que es transllueix en els “media” de la “Capital del Imperio”, que pugnen per la incomprensió i fomenten sistemàticament l'odi cap als transgressors perifèrics, i dissortadament troben força audiència que els aplaudeix. En un **Estat de Dret**, de veritat, **aquestes actituds haurien d'estar fortament penades**.

Després de la “desfeta” de les forces polítiques nacionalistes, a Euzkadi i a Galícia, vaig escoltar les justificacions d'uns representants dels partits “perdedors”. Quan vaig sentir-los parlar dels seus oponents com a forces **NO nacionalistes**, em va caure l'ànima als peus mentre la meua perplexitat s'enlairava fins al cim. Com poden acceptar un terme semblant d'aquells que són els representants del nacionalisme més exclusiu, del nacionalisme més hegemònic, el més pervers, que no admet altra cosa que el seu predomini exclusiu, que és la **causa i el foment més patent del terrorisme** que tan critiquen, mentre que no fan altra cosa que fomentar-lo.

No vull arribar a la conclusió que nosaltres, els catalans siguem els únics capaços de discernir adequadament sobre les coses i els conceptes, però l'acceptació per part de gallecs i euzkalduns d'aquesta reiterada qualificació, només la puc entendre com a mera submissió als dictats de la metròpoli.

Però, potser no!, potser en l'anàlisi d'aquesta qüestió m'havia deixat algun paràmetre del qual hauria d'haver fet cas, fins que he arribat (*ja era hora!*) a la conclusió que els intel·ligents són **ells** que els que duen la veritat al damunt són els integristes espanyols. **Si senyor!** Ells són i se senten NO nacionalistes per una raó claríssima, perquè Espanya és una NO Nació! Ara ho veig clar! Gràcies Déu meu* per mostrar-me la Llum de la Veritat!

Francesc Pineda i Fortuny.
Fundador d'Independentistes Sense Fronteres

* He escrit l'agraïment en aquest termes perquè s'hi esqueia, tot demanant perdó als membres de l'Església Atea.....De res!

** O.N.G. la finalitat de la qual és la de capgirar l'hegemonia dels Estats-Nació (veritables aberracions històriques) per una Confederació Mundial de Nacions Lliures

Cap condemna pels agressors del Correllengua de Gandia

La jutgessa eximeix de responsabilitat penal els atacants

La jutgessa que investigava el cas de l'agressió del Correllengua de Gandia, l'estiu passat, ha eximit de responsabilitat penal els 18 feixistes acusats per no haver-ne pogut identificar els autors. La regidora del BNV Maite Peiró va resultar ferida de resultes de l'impacte d'una pedra al cap i altres participants van ser agredits. A més, la jutgessa no ha considerat el boicot a l'acte reivindicatiu com un delictes, tot i haver quedat demostrat el caràcter violent de la protesta ultra i haver-hi hagut víctimes greus. Ho ha justificat dient que tot i que “d'alguna manera es va impedir el dret a manifestació [...] no es va arribar a produir la perturbació de l'ordre que aquests preceptes castiguen, tal i com demostra la nul·la intervenció policial en els fets, malgrat estar-hi present en tot moment”.

Ultradreta, correllengua, agressió, GAV, impunitat, País Valencià

Durant el Correllengua de Gandia de l'any passat, un grup de feixistes convocats pel Grup d'Acció Valencianista (GAV) va intentar impedir el tradicional acte reivindicatiu per la llengua amenaçant i provocant els participants, fins i tot a la porta del Casal Jaume I, sense que la policia nacional actués. No va ser fins després de la greu agressió que gairebé li va costar la visió a la regidora Maite Peiró i les posteriors denúncies dels convocants del Correllengua i dels col·lectius de la plataforma Acció Popular Contra la Impunitat quan es van obrir diligències contra 18 ultres identificats i se'ls va imposar una multa de 300 euros. Les autoritats van assegurar que es sancionarien els agressors, cosa que finalment no ha succeït.

Val a dir però que a hores d'ara Independentistes de la Safor en el seu comunicat reconeix no saber si la sanció econòmica ha quedat sense efecte. El

col·lectiu critica durament la constant impunitat que reben els protagonistes d'aquest tipus d'actes vandàlics i acaba qüestionant-se què hauria passat si un regidor ferit hagués estat del PP o del PSOE.

Comentaris

Per defensar-nos de xusma com aquesta (ja que no ho fa la “justícia”) sí que necessitaríem una Terra Lliure seriosa, que actués a la irlandesa: anar pels agressors, agafar-los, fer-los un tret al genoll i donar-los 48 hores per abandonar els Països Catalans.

Foll. 04 de juliol. Com sempre la justícia al seu favor. I ens pregunten per què volem la independència?

Xaloch 04 de juliol. Per què l'únic terrorisme que ens volen vendre els mitjans de comunicació és el d'ETA? Què passa amb el terrorisme espanyolista al País Valencià? Per què és continuament silenciada? L'estat espanyol ens vol fer creure que hi ha uns bons (ells) i uns dolents (ETA, nacionalistes i independentistes). Però la cosa és molt més complexa. Quan l'Estat silencia el terrorisme espanyolista implícitament l'està alimentant. I sabeu què? Quan el terrorisme d'Estat (GAL, forces de l'ordre, mitjans de comunicació, espanyolistes al País Valencià...) exerceix violència sobre les nostres nacions minoritzades estan jugant amb foc. I han de saber que legitimen qualsevol forma de violència contra l'Estat.

celtics 04 de juliol. Si Terra Lliure tornés, i fes una acció com la que dic més amunt, eixiria pels mitjans espanyols, però no podrien amagar tant el per què de l'acció, i molta gent la entendria i aplaudiria. Ara, poden silenciar-ho tot, però amb accions com les que dic, no crec pas que silenciaren el conflicte.

Xaloch 04 de juliol. Els catalans som



més intel·ligents que ells. No en tinc cap dubte que la resposta serà la correcta en el moment correcte. No cal dir res més...

celtics 04 de juliol. No crec pas que hi hagi més resposta: una simple denúncia que no ha servit de res (tot i que calia posar-la, això sí, per si de cas); ara, a callar i amargar-se en casa, fins la propera agressió i la consegüent denúncia sense resultat, i tornar-hi. L'assassí d'en Guillem Agulló segueix tan tranquil, fins i tot presentant-se a eleccions.

CAT.N.AZ 05 de juliol. Tristament tens raó, especialment al País Valencià... No oblidem que les agressions son també a Catalunya, ho es que ja les heu oblidat...? El professor que va ser apallissat i detingut per un de seguretat als FGC, el cap rapat de l'agressió a Gràcia, no oblidem Berga tampoc... Es un assumpte que nomes s'acabarà amb la independència i amb una política totalment repressiva en contra del “macarisme”, que tant arrelat esta a una bona part de la cultura espanyola...

Francesc Ciuta 05 de juliol. Quina putíssima merda! I després te diuen... Però si a Espanya s'està de puta mare, hi ha una democràcia bla bla bla Clar que sí, si vius a cala yuhu i només te n'assabentes de lo que diuen per la tele, o si no has provat de deixar de viure agenollat, ja t'ho pots creure que en lloc s'està millor que en aquest país de flors i violes! Quina ràbia!!

Feu-vos-ho mirar

Tinc un amic que té un negoci i que va tirant com pot. La seva filla ja fa mesos que no cobra ni cinc per sortir del pas.

Resulta que ha heretat una finca rústica molt gran i ha de pagar 20 milions de les antigues pessetes a la Generalitat, però només disposa dels diners justos per anar tirant. A d'altres comunitats autònomes estan exemptes d'aquests impostos.

Il·luminats de la política, que esteu hipotecant el patrimoni dels cata-

lans! Què ha de fer aquest senyor ara? Ens hem de vendre el país per poder pagar els vostres sous? Per pagar aquest funcionariat excessiu? Jo em pensava que amb l'invent dels ordinadors i amb tantes màquines reduiríem burocràcia. Ingenu de mi... Les màquines han fomentat la dependència, la vagància, la incompetència, la picaresca i el joc furtiu. Quan hi ha una equivocació, resulta que ha estat una fallida informàtica, o allò que em fa tanta gràcia del “defecto de forma”, igual que en aque-

lla època quan es fonien els ploms i quedàvem a les fosques.

Tenim un món governat per ineptes que en aquest cas, i suposo que amb d'altres també, estan arruïnant el patrimoni dels catalans. Em reafirmo a dir que en un tema com aquest, es comet escandalosament una lamentable injustícia.

Repeteixo, feu-vos-ho mirar “defensors de la pàtria” vosaltres sabeu el que defenseu o a qui serviu.

Us recomano que llegiu els que no el coneixen: “Elogio del imbècil” de Pino Aprile.

Joaquim Pugnau Vidal

CAN PICAFORT



N'Enric Escuder vent tèxtils als mercats del nord de Mallorca. Pertany a l'Església Adventista. Viu al carrer Plataner,7-2-5 de Ciutat. 625 206 273



Fa un any que na Margarida Rian ha obert l'Estètica Bellesa i Benestar al carrer Colom,22 de Can Picafort. 971 851 602

MARIA DE LA SALUT



El diumenge dia 12 ha va haver molta festa a la Plaça de Maria amb motiu de la visita de la Colla Castellera de Bao un poble de la Catalunya Nord. Els mariers sonaren els seus tambors de guerra i els baoers feren els seus castells. Entre els tamborers hi trobarem la família Ribes Nadal. El pare d'En Ribes va emigrar a Sao Paulo (Brasil) l'any 1950, ara fa 22 anys que va tornar i està encantat de viure a la terra dels seus padrins. 687 826 127

PLATJA DE MURO



Na Pràxedis Font i Berga és la madona del Saló Papes: perruqueria unisex, massatges, piercinc, tattoo. A la foto amb els seus oficials. El local està a l'Avinguda del Llac,53 E. Platja de Muro. 971 890 380



Fa 3 anys que la família Garrido va obrir la Cafeteria Güep al carrer Creuer,1 de la Platja de Muro. Entrepans i begudes. 971 890 110

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
 la revista dels empresaris
 Tel. 971 85 85 80



**SANT ROC 2009
 BONES FESTES!**



Sobre el nudisme

Un relat de Jeremies Soler (06-01-2007)

Penjo el meu segon assaig a relats, vist que el primer ha agradat força. Es tracta d'un article que em va publicar el setmanari "El Triangle" la setmana del 21 d'abril al 27 d'abril de 2003. Espero que contribueixi a comprendre millor perquè hi ha gent a qui no agraden els banyadors.

Hi ha instants, a la vida, en què el temps es torna present; present intens, present i prou, i hom copsa tot l'univers viu i encès dins d'aquest present; llavors el llenguatge ja no pot descriure el fenomen, no hi ha mots; llavors la consciència humana experimenta plenitud.

I un dels molts camins per arribar a la plenitud, és el costum de posar el cos nu en contacte amb els elements naturals amb què l'espècie humana ha conviscut freqüentment al llarg de milers d'anys; el cos nu, que per a molts és sinònim d'escàndol, de pecat, d'indecència; el cos nu, que per a d'altres representa lletjor; el cos nu, que per a massa persones s'identifica amb pobresa, amb misèria, amb brutor...

Cap vestit fabricat per mà humana no s'aproxima a la bellesa d'un lliri o d'una rosa, ni que, en la seva elaboració, s'hi faci servir tot l'or del món. No obstant això, si es priva algú, des de la naixença, de la visió de la rosa, quan en alguna ocasió accidental la contempli, se la mirarà amb un cert recel, n'examinarà les punxes, no gosarà tocar-ne els pètals per por d'una urticària, i, a l'últim, tal vegada la trobarà una flor estranya, fosca, grisa, potser brusca, massa salvatge per a ser mostrada. A molts els passa això mateix amb el cos humà, els contorba el seu propi ésser, consideren el seu cos, i el cos dels altres, com un enemic, com un perill, com una realitat estèticament indesitjable. Són els qui arribarien a un bosc verge i n'esbotzarien totes les plantes que tinguessin punxes, n'arreglarien les pedres cantelludes, arranarien els bolets verinosos, i, havent acabat, restarien convençuts d'haver fet un gran favor a la bellesa del món.

El cos, igual que tots els elements de la natura, és un llibre; i si el condemnem a la foscor, a banda de marcir-lo, ens estarem perdent el poema que l'existència ens canta a través d'ell. El cos és una unitat; i quan és nu, tots els sentits, en ell, en formen un de sol, i es converteixen en un nou sentit, format de tots, que percep l'harmonia de la natura i deslliça la plenitud.

La recuperació de la nuesa asserejada, representa la recuperació de la innocència perduda a causa de l'afany de tenir, d'aparentar, de dominar. L'infant perd la innocència quan comença a

preocupar-se del que és seu i del que no és seu, del que té i del que no té; quan comença angoixar-se més pel que mostra que no pas pel que és. La nuesa a la natura és un bocí entranyable d'infantesa recobrada, un tros de sol que ens desperta durant uns instants del mal son de la civilització consumista i utilitarista, una revolta pacífica i alliberadora contra els qui consideren el cos humà com un objecte brut, contra els qui pretenen imposar, com a norma social, aquesta visió fosca i psicològicament malaltissa del propi ésser.

L'ocultació obligada esdevé un dit que assenyalava cap allò que s'oculta, i que crida a tort i a dret que el que s'amaga és escandalós i seductor, lleig i desitjable, pecaminós i honorable, i tot un seguit d'adjectius contradictoris que s'introdueixen en l'inconscient com una mala llavor i que erotitzen el cos. El secret per al domini dels instints sexuals no és l'ocultació sinó el coneixement. Els qui fan créixer la morbositat en el cos nu, són els qui l'oculten obsessivament, i no pas els qui aprenen a descobrir-lo com a fruit de la natura, bell i bo, sense que necessàriament hagi de posseir una significació eròtica. Conèixer la veritat, i contemplar-la sense por, allibera de complexos, d'excitacions incontrolades, de vergonyes absurdes, de fetitxismes sobre el propi ésser... El pecat és només als ulls d'algunes persones que miren i que no veuen el que hi ha al defora sinó el que porten a dins; i al seu endins hi porten anys de repressió, de culpabilització del que és natural, de condemna d'una part de la seva pròpia essència que no tenen assumida. Hi ha cultures on les mans, o els ulls d'una dona, s'han convertit en objecte d'excitació sexual; com més es tapa, més tros de cos es converteix ineluctablement en pertorbador. Cal recuperar per a l'espiritualitat humana el terreny perdut de la bellesa del cos humà, cal fer retrocedir l'imperi econòmic de la pornografia buidant de sentit morbós la realitat natural del cos. La bellesa del cos humà és una metàfora de l'invisible que l'acompanya, una icona que assenyalava una consciència infinitament més bella. Si estimem la rosa que hem deixat en un estel, tots els estels ens recordaran la nostra rosa. Tots els cossos humans ens assenyalaran la persona si som capaços de reconèixer en cada cos un jo que mereix ser estimat.

El nudisme naturista representa una vacuna immunitzadora contra la utilització del cos humà com a objecte de consum alliberador d'una sexualitat reprimida; esdevé també el trencament amb l'estètica imposada pels mitjans de comunicació, per les tradicions, per

l'obscurantisme del passat; esdevé en definitiva la recuperació de l'estètica natural que ha evolucionat, a la Terra, des de la nit dels temps. El cos humà, a l'entorn de la natura, en contrast amb el blau de la mar i el terrós de la sorra, vist en tota la seva unitat, nu, lliure, representa la imatge més bella que hi pot haver en tot l'univers, la més elegant, la més serena; si més no en la ment de tota persona que visqui en harmonia amb la natura. El nudisme permet gaudir dels elements amb tots els sentits, amb tota la pell; permet omplir-se de vent, de mar, de sol, de plenitud; sentir-se lliure i bell, acceptant humilment el vestit amb què l'univers ens ha guarnit; mirar sense por els companys, saber-se acceptat per ells tal com s'és; prendre consciència del present, i

viure'l sense freturar cap futur, ni immediat ni llunyà; educar els nostres fills en la llibertat, sense por, sense fetitxismes, sense valoracions desproporcionades envers determinades parts del cos.

Els qui rebutgen el nudisme no haurien de jutjar d'immoral una filosofia sense conèixer-la. No haurien de posar al mateix sac tothom qui es despulla en una platja; no tots els racons de costa, ni tots els moments del dia, són representatius de la realitat social i de les motivacions que mouen a centenars de famílies de Catalunya a descobrir la llibertat i la plenitud del naturisme. No es correcte de condemnar un moviment sense plantejar-se les seves motivacions, sense fer un esforç per entendre les inquietuds i les idees que l'esperonen.

Comentaris

de nueses i vergonyes

carminaburana |

Primer felicitar-te per l'assaig, que va desentramant el teu pensament i va aclarint, pels no entesos, una mica la teva filosofia. hi ha un punt en el que dius que quan es te la veritat... i això ho imagino com amb d'altres que també s'ho



creuen, i que jo sempre he pensat que no n'hi ha una sinó moltes i variades...

Segon, a Barcelona hi ha varis individus que es passegen així, tal i com varen néixer: un si el veus del darrera porta tatuat el que podria ser un banyador blau fosc, per davant un penis llarg amb una argolla al gland. L'altre circula amb bicicleta, el darrer dia el vaig veure al carrer de Cucurulla, per qui no el conegui és un carrer de Ciutat Vella, dels que un dissabte a la tarda has de demanar permís per circular; doncs bé, dir-te que el que és més vergonyós és veure les cares de les persones que passen pel seu costat, a mi ells no em fan ni fred ni calor, es com que els veus i no els veus, com tanta gent que camina i xerra, però el revolt que s'hi fa... de "vergüenza ajena" que diue en castellà

alternatives

qwark |

No sé si es pot analitzar literàriament un assaig que, en realitat, incita al lector a donar la seva opinió sobre el tema en qüestió. Et diré, prescindint del tema, que el teu estil assagístic em sembla molt assertiu. Estàs convençut del que dius. Tant, que escrius com si el contrari del

que afirmes fos absolutament impossible. Suposo que entra dins de la intenció de convèncer el lector dels teus arguments, de fer proselitisme.

Sobre el tema que plantejges, et diré que estic bastant d'acord amb quasi tot el que dius (pràcticament tot, excepte alguns punts que trobo massa moralistes. Per exemple quan dius "No haurien de posar al mateix sac tothom qui es despulla en una platja" sembla que facis una divisió entre nudistes bons i nudistes dolents. No es mereixen aquests últims la tolerància que tu reclames pels primers?).

El nucli de la teva dissertació, si a algú li sembla escandalós vol dir que la llibertat d'expressió no està funcionant correctament. Perquè hi ha massa altaveus que proclamen autèntiques bajanades, que les repeteixen tants cops que adquireixen la categoria d'estàndards, fins i tot de veritats absolutes per alguns. Llavors, quan algú decideix fer un discurs força sensat (com aquest), té la impressió d'estar atemptant contra els dogmes de la moral, de ser un autèntic revolucionari. És tanta la intoxicació informativa del feixisme, que converteix en bitxos rars amorals tots els que dissenteixen i fa molt necessari que, de tant en tant, algú aixequi la veu en contra. Converteix la sensatesa en radicalitat.

Crec interessant, i per això t'animo a seguir penjant els teus relats, donar a conèixer unes altres idees, treure-les de l'armari. Podem opinar que són més o menys vàlides que les nostres però és molt important donar-les una aparença de normalitat, fer entendre a la societat que les coses poden funcionar d'una altra manera.

No fa pas gaire...

Laura

vaig haver d'escriure un text argumentatiu per a classe de català. I el vaig fer a favor del nudisme, ho recordes? Llegint el teu text no puc fer més que lloar la teva tasca de conscienciació social. I en dic així, perquè a paraules com nuesa o nudisme les han perseguit durant anys tot tipus d'idees equivocades. Pensa que no és fàcil, per algú a qui els seus pares han educat de manera conservadora, entendre el nudisme com una forma més de gaudir del seu propi cos i la nuesa com una part més de nosaltres que se'ns atorga des que naixem. Per això, perquè caldrà temps per canviar totes aquestes mentalitats conservadores i puritanes, és important que les persones que hi creiem exposem les nostres idees i obrim, a poc a poc, una esclletxa en el parer de totes aquestes persones.

Enhorabona!

De ràdio nacional a ràdio mediàtica sense crosta

Ha passat poc més d'un mes des que Ramon Mateu ha arribat a la direcció de Catalunya Ràdio i els canvis ja s'han fet notar. L'estat quasi convallescent d'audiència en el qual ha quedat l'emissora pública catalana després de la destitució del seu antecessor Oleguer Sarsanedas ha obligat la seva direcció a escollir alternatives que facin revifar l'estat de salut de Catalunya Ràdio. La primera de les accions ha estat el fitxatge del mediàtic Manel Fuentes. El periodista agafarà el relleu de l'actual conductora d'Els Matins, Neus Bonet, i Fuentes ha estat presentat com un dels 'plats forts' que l'emissora té previstos per a la propera temporada.

Sílvia Còppulo i Pere Escobar són la resta de noms s'han donat: la primera prendrà les regnes de la tarda de la ràdio pública catalana, i el segon deixarà les retransmissions del Barça de TV3 per ocupar-se de la informació esportiva diària de l'emissora de ràdio. *L'era Mateu*, doncs, s'enceta amb un canvi

d'imatge i de plantilla que, pas a pas, fa que s'acompleixin els objectius de la crosta mediàtica socialista: l'avanç imparabile de la serp que va menjar-se Ona Catalana i ara Catalunya Ràdio.

Els catalans tenim una ràdio nacional líder que tenia referents i imaginari col·lectiu nacional. Ara anem camí d'una ràdio laica nacionalment, una ràdio mediàtica, que ens pot portar, definitivament, a acceptar com a normal l'imaginari col·lectiu espanyol de la SER. Però a més de l'ofensiva de la crosta socialista, també cal destacar, desgraciadament, que excel·lents professionals sobiranistes no han acceptat el



càrrec que finalment ocuparà el periodista estrella Manel Fuentes, del que ningú discuteix la seva capacitat professional. L'espai nacional de comunicació està en ple retrocés i el que ara cal és preguntar-se: això preocupa algú?

L'Ajuntament de Santanyí i el turisme de Cala Figuera

Heu passat per Cala Figuera d'ençà l'1 de Juliol? Idò hauríeu de saber que a Cala Figuera encara n'hi ha que ens vivim del turisme i no de sous desmesurats pagats pel poble. Dic això perquè pareix mentida que el nostre Ajuntament estigui de mans plegades mentre a Cala Figuera es segueixen fent obres, molt renou i molta brutor tot i que la llei urbanística diu que a partir de l'1 de Juliol no està permès fer cap tipus d'obra ni interior ni exterior. Idò que vos pareix si feim un poc de ruta per "sa Cala"? Començam que just a l'entrada, davant el parc infantil es segueix fent feina i molt renou, si seguim un centenar de metres més i entrem al carrer de davant "ses boleres"

ens trobam que a l'obra de devora el "Mond Bar" que també segueixen fent feina i a part de molt renou també fan molta brutor, just enfront d'aquesta obra hi ha el solar del

"Tomarinar" que pareix un abocador però ningú ha fet res perquè el propietari hi posi algun tipus de paret i no faci mala vista als turistes que hi passen per davant, no em puc oblidar del solar allà on hi havia el "Neptuno", tres quarts del mateix que el solar del "Tomarinar", i ara arribam a lo màxim, el gran complex que s'està construint allà on hi havia l'"Hotel Cala Figuera".

La conclusió de tot això es que tenim un "nucli de població" (al cap i a la fi això es tot lo que som per l'Ajuntament)

com és Cala Figuera ple d'obres dins la plena de la temporada turística, els carrers plens de pols, solars sense tancar, que tot plegat, a vista d'un turista que ve a passar les seves vacances aquí, no fa mes que alimentar les seves ganes d'anar-sen i no tornar mai més, però no sense antes haver avisat a tots els seus companys que no venguin mai a Cala Figuera.

Els Hotelers de Cala Figuera ens ho hem de pensar dues vegades abans de donar els nostres vots a segons quin tipus de gent.

Turicala

Cala Figuera 05.07.2009
municipidesantanyi@gmail.com

Acudits

Perque els tontos no venen a la cuina -Perque hi ha un pot que posa "SAL"

Andreu Aguirre, 9 anys

Hi havia 3 senyors, un català, un italià i un alemany en una piscina màgica. El català va dir, fantà! i la piscina va apareixer fantà. L'italià va fer el mateix. Però l'alemany va relliscar i va dir merda!!!! i la piscina va apareixer merda.

Andreu Aguirre, 9 anys

Quin es el kolmo de un arbit? -Que li toquin el pitu.

De quin color es un chino agafat pels collons?????????
- amarillo chillon

David Socoro, 12 anys

1.-Com es diu ou amb xines? Si cau xof!
2.-Que li diu una pedra a laltre? que dura que es la vida.

tesa rood, 9 anys

-¿En k se parece un pato cojo a un pato viudo? -en k los dos se kedaron sin pata

Nuri@ , 18 anys

“Presuntos Bascos”

Heu sentit a parlar mai de la crisi econòmica del País Basc? Amb quina admiració oculta i dissimulada et parla la gent de les nostres contrades, dels ronyons dels bascos...

Aquí (tret de 4 valents silenciats i denostats) la majoria de Dirigents opten sempre per elogiar l'estil Gandhi. Però llevat d'en Xirinachs, que sempre es quedà sol, no fa vaga de fam ningú. Ben al contrari; coneixen els millors restaurants on hi tenen quasi tots un compte obert.

A Euskalerrria, cap problema amb els emigrants. Indústria i Comerç funcionen a tutti pleni i els hi surten els calers per les orelles. Els espanyols compren els seus productes sense cap complex ni boicot malgrat les males estones que els hi fa passar ETA. Que han estat i són moltes i molt dures!! Molt més dures que les paraules -no més PARAULES- d'en Carod Rovira quan va posar en dubte, no més posar en dubte-el tarannà democràtic dels que havien de demanar les olimpíades del 2012 per Madrid. A casa, gairebé tothom es va llençar a la jugular del Dirigent d'ERC perquè sembla que es van deixar de vendre per Nadal un grapat d'ampolles de Cava a la capital del Reino. Diu el meu col·lega Ramon que la Nit de Cap d'Any tots aquests espantats li van fer beure a en Carod tot aquest cava rebutjat fins que va començar a cantar el “...que viiiiiiva Epañaaaaaaa” emulant Manolo Escobar.

Fins a finals dels 70 estava prohibit escriure en qualsevol mitjà les paraules EUSKADI i INDEPENDENCIA a menys de 20 línies de distància l'una de l'altre. Fins a mitjans dels 90, periodistes i polítics de Madrid no van començar a relacionar les dues paraules. Ara, fins i tot el *Todolosantos* ja admet que ETA vol la Independència (la desintegració com diu ell). S'han trigat 50 anys i piles de morts!!

Ha quedat palès que una gran majoria de bascos de tots els nivells socials (inclús el clero i no solament l'esquerra abertzale), no els hi agrada ser manats pels espanyols d'ofici. Així de senzill. La gent d'aquí han cregut durant anys que ETA matava Guàrdies Civils i militars perquè representaven en Franco. NO. Representaven en aquell moment (i ara) el poder que els tenia conquerits. No els deixava ser ELLS. -El que passa que ETA vol també... -ETA va molt errada si pensa que Marx, Lenin i Cia. tenen alguna cosa a veure amb la llibertat dels pobles.

A veure Manel: Què passava al País Basc abans que ETA matés al'any 1968, per primer cop a la seva història, al comissari Melitón Manzanos? S'ha publicat i explicat FIL PER RANDA a través de tots els mitjans que bramen a favor de la Pau, què feien els Melitons a Euskadi abans i fins el 1968 perquè s'arribés al extrem de decidir assassinar-lo? A les dependències policiales jugava al mus amb

els bascos? Ho dic perquè fins a les hores ETA no havia assassinat ningú. Des d'aquell dia, tot ha estat un joc de «por cojonos». Tu m'en peles un, jo ten pelo un altre.

Quí va començar a pelar? Els japonesos han deixat passar 60 anys abans no proclamessin al món sencer que van començar ells. I han demanat perdó.

Hi han hagut, a través dels anys, diferències d'opinió quan als pelats. Recordo quan a Catalunya la gent no protestava quan els pelats eren Carreros i coses similars. I si m'apretes Manel et puc fer la reflexió solidària següent: tots els pelats dels dos bàndols, però tots, tenen pare, mare, fills, esposes, marits...

-Frank i l'Hipercor...? Peraixò mateix ho dic. N'és la tràgica conseqüència. Aquest error, ells ho saben, els va cavar la tomba a Catalunya. Jo hi anava a comprar manta vegades. Aquells primitius caparruts convertits en homicides no els hi va ni passar pel cap la possibilitat de que, per ordre del Mr. X, com va quedar silenciadament palès, no es desallotgés el magatzem. És facilíssim fer esclatar cada dia un petard a les aglomeracions de civils. Ho han demostrat els islamistes radicals a tot el món. Ara, l'esforç nostre hauria d'haver estat des de sempre, en declarar-nos NO BELIGERANTS. Fa anys que ho estic dient: *Quien con infante pernoctamiccionado alborea* deia el savi Pitiklin. El contenciós sempre ha estat claríssim: Govern de Madrid-Vitoria. Dic Govern, no Madrid. Els catalans i el Govern Català no hi hem pintat mai res. Com en tantes altres coses. Però deixem recordar que a les poques hores dels atemptats al trens de Madrid l'11 de març, als comentaristes televisius, bramant de terror i dolor (com humanament és lògic) i al confirmar-se la possibilitat que podia haver estat Al Qaeda, per primer cop, sels hi va escapar, i varies vegades, un crit quasi de justificació: “Al menos ETA avisaba!! (podeu recórrer a les Videoteques televisives). Ep,jo, igual que vosaltres estic a favor.....de la PAU i crido NO AL TERRORISME vingui del cantó que vingui!! Punto pelota. Però des de que tinc us de raó, aquest Estat viu sota una llei antiterrorista. A principis dels anys 60 totes les cartes que rebien i enviaven els reclutes bascos que feien la mili (en tinc proves) eren intervingudes. Ara els controlen via satèl·lit.

Així doncs, los mismos collares con diferentes perritos.El TOP-Audiencia Nacional, Grises-Azules, Españolista-Constitucionalista, Patriota del Movimiento-Estado de Derecho, etc. Els estudiosos diuen que aquest Estat funciona així des de fa segles. Quina falta fa trobar un Gorbaxov!!

Per cert que m'han dit que els constitucionalistes no els hi agrada que els hi diguin espanyolistes. Deu ser per que no els confonguin amb “pericos”? Je Je...(Lectors: No cal que rieu)... Però...em

resisteixo a creure que en un país tant petit com el País Basc, les mares puguin parir tants i tants milers de criatures que sense cap motiu es tornin terroristes. Per més cents de milers de vegades que m'ho repeteixin els mitjants. De vegades sembla que em vulguin donar a entendre que el problema el provoca un virus biosicològic que es desenvolupa solament en aquell indret de la Península. O sia, un problema *médico-sanitari* localitzat i focalitzat en X Km quadrats. Com una pesta porcina, vaja. S'ha intentat relacionar l'ensenyament a les Ikastolas amb la violència terrorista. Ja saps; *Los maestros comen el coco a los niños y luego pasa lo que pasa*. Res més lluny de la realitat. Recordo que jo vaig començar a ser independentista des de molt petit, a través de la mirada dels meus pares, dels meus familiars, dels amics i veïns, al carrer, a l'escola on el professor em parlava en català i quan pujava a la tarima ho havia de fer en castellà etc. Sense cap contacte amb res clandestí ni haver llegit ni escoltat MAI de cap boca la paraula Independència i no més amb la sensació d'immensa “incomoditat” reflectida a la cara de la majoria de gent que m'envoltava, anava deduint inconscientment el drama nacional de Catalunya. Impossible encaixar els missatges oficials del poder amb la realitat convivencial. Era com viure sota l'amenaça d'una còsmica madastra de quina presència et vols lliurar malgrat que de tant en tant et vulgui fer veure que t'estima. -Si ara Espanya cada vegada és més internacionalista Frank... Això del País Basc i Catalunya vols dir que no està desfasat..? -Si, si, *internacionalistas*, però-.....” *que no me toquen Port-Bou y Hendaya.Las demás fronteras ya sobran...estamos en una Aldea Global, coño!*”.

Fixeu-vos com ens ho venen les Televisions. Locutora guapíssima, sensual, llavis carnosos, somriure asèptic però tan insinuant que t'agafen ganes de telefonar-la (com feia en Pañella) per convidar-la a anar al llit amb tu. Escot discret però amb mala llet:*Han sido detenidos 15.....pitiklin pitiklin..(Viana dixit).....han sido desarticulados en un año 125 comandos.... pitiklin pitiklin.... por orden del Juez Gansón han sido trasladados a..... pitiklin pitiklin...detenidos i puestos a disposición Judicialpitiklin pitiklin.....40 componentes de la Banda (Puig?).....en Francia i llevados a las dependencias de la Securitée et Fraternitée pitiklin pitiklin.... 39 presuntos han sido detenidos i se les aplicará la ley anti...pitiklin pitiklin.... 22 supuestos colaboradores trasladados a las dependencias.Han sido detenidos treinta presuntos bascos por pensar en ETA.*

Las Fuerzas de Seguridad han acordado Rovir ETA, un pueblecito catalán situado en los alrededores de S.Feliciano de Codinas por supuesta.....-..... .detenida Maria Antoni ETA por presunta colabor..... (¿) Ostitu!!.- De vegades penso:Encara queden bascos a fora

de les “dependències”?

Qualsevol dia aniré per allà dalt al Nord a comptar-los (A ver..... numérensen!!) i a comprovar-ho in situ. Em sembla que ens enganyen, no creieu? Ja vos informaré de primera mà. Pagaula d'Stone!!

El que em sap més greu és que, en plena consolidació democràtica (?), “la meva” em passi la notícia de les manis independentistes autoritzades al País Basc i ho peli calcant-ho de TVE: *Asistieron varios miles de personas....per..... alguns milers de persones* (Traducció del autor)

Quants, Francino? Ni una quantitat aproximada? Perquè aquest oblit? Si fossin masses o pocs milers seria bo o dolent per algú? Ja hi som amb allò de *dues mil mal comptades...300 mil ben comptades?* És un impacte mental insostenible aquella gernació de terroristes? Suggestiment: Perquè no bescanvien 2 milions de bascos que no volen ser espanyols per 2 milions de marroquins que es juguen la vida per ser-ho? Guanyen no? No hi perdrien res. Seguirien sent *350 millones y pico*. De conya, tu! Que jo sàpiga no és cap crim el no ser espanyol. Hi ha milers de milions de persones al planeta que no ho són i no els afusellen ni es suïciden per aquest motiu. Ho estic dient des del 1971 i fan el sord. -Perquè és una bestiesa...-OK en prenc nota. Però pensa-hi.

El “Contenciós-OPA” Corona de Castella-Euskadi és com la serp que s'engoleix un conill i un cop a dins, no es mor. Tard o d'hora acabarà tenint un mal de ventre insuportable fins que retorni el conill al lloc d'on el va treure.

Deixeu-me dir només la darrera al voltant d'aquest tema. **Jo tinc un somni!** He vist en Zapatero celebrant el cinquantè aniversari de la independència del Marroc, antic “protectorado español” i la llibertat del qual costà milers de morts per ambdós bàndols. Vull veure d'ací poc temps uns Guàrdies Civils de paisà passejant amb la seva família per Euskadi i de cop i volta un tipus s'acosta i li crida: *Ahí va la hostia Pikoletto !! Tiempo sin verte, pues !Vamos a echarnos unos potes i luego al encierro, joder!! Cagüen. Cómo has cambiado coño.....*

I al Rei d'Espanya arribant a Euskalerrria i dipositar una corona al monument a Los Libertadores, tal com ara fa quan va a algun país sud-americà excolònia hispana a perdonar-los- hi el deute. Que bonic! Que bonic és ser excolònia!! Els hi porten regals i tot!. Jo ja començo a fer com una espècie de Llista de Noces per quan arribi a Catalunya el Rei Mag.. No sé.. Alguna cosa em tocarà. Un ordinador última generació.... una moto... I have a dream too!

Frank Dubé Del seu llibre: “Ostito quin País” (2005)

137 universitats estrangeres oferiran estudis en català

Només 11 són a l'Estat espanyol

L'Institut Ramon Llull subvencionarà estudis en català a un total de 137 universitats de fora del nostre domini lingüístic, de 33 països diferents, pel curs 2009-2010. Enguany quatre universitats més es beneficiaran d'aquestes ajudes que suposen, en total, una despesa de 1,8 milions d'euros. Segons un comunicat de la institució, Alemanya és el país amb més alumnes universitaris d'estudis en català - gairebé 2.000 -, seguit pel Regne Unit, França, Itàlia i els Estats

Units, i només 11 són a l'Estat espanyol (fora dels PPCC). En universitats com la Friburg (Alemanya) s'impulsaran aquests ensenyaments amb un 'Bachelors Minor', una especialització en llengua i cultura catalanes, i un 'Major' de Filologia Romànica amb presència del català. Sense moure'ns d'Alemanya, la universitat de Humboldt impartirà 20 crèdits de llengua, literatura i lingüística catalanes. L'ampliació d'aquests estudis tindrà lloc a les universitats de Belgrad (Sèrbia), Sasser (Itàlia)

i Mont-real (Canadà) on precisament en aquest últim centre es crearà la mediateca Medi-aCAT de recursos en català.

Després de diversos cursos on s'han impartit assignatures esparses en la nostra llengua, la demanda per part dels alumnes ha provocat que el proper curs iniciïn docència d'estudis catalans a les universitats de Munic (Alemanya), Verona (Itàlia), Jamia Milia Delhi (Índia) i Columbia (Estats Units).

imatges Bandini (20/07/2009)

Retrobament fora del paradís



Acudits

Un nen l'hi pregunta a la seva mare: mare, diguem, quin es la data del meu neixament? el 22 d'abril i el nen diu: -quina coincidència es el mateix dia del meu cumple!!!!!!!!!!!!

juditgrauviñoles, 10 anys

Era el Jaimito k va alcole i la profesora diu: - Si aprobeu tots l'examen dema vindre en roba interior.

I tots es van esforçar molt per aprovar i, van aprobar.

Al dia següent la prfe va en roba interior al cole i diu si aprobeu aket examen dema vindre nomes amb quatre fullas (dos a els pits una al cul i laltre al...)i tots aproven.

Lendema be la profe amb quatre fullas i quan tothom anava a casa el jamito es va kedar a la classe i la profe li pregunta?

- Jaimito pk no vas a casa?

- Pk estic esperant k arriui la tardor pk es caiquin les fullas!

Kin es el kolmo de... un lladre? - k es digui Estevan Dido un carnisser? - k tingui un gos saltija dels kolmos? -k un mut li digui a un sord k un sec els està espiant pel's cavells d'un calb k es minusbalid i diu cames ajudeume

Júlia Sansa i Girona, 12 anys

No m'agrada ser feminista masclista i coses així contra blancs o kontra negres pero pocs + en se feminista: en k s'asembren un home i un diploma??? -en k els dos costen molt d'aconseguir-los i kuan els tens no saps k fer-ne...

Júlia, 12 anys

Eren 2 monjes k van per una rotonda k sempre passen accidents i va i un policia els i diu: como es k no os a passat res i les monjes els i diuen per k deu ens acompanya i el policia diu: donc aleshores os possare una multa per anar 3 en la moto!!!!!!!!!!!!jajajajajajajaja

maria, 11 anys

Llegendes de l'erotisme Gwen Stacy (13/01/2009)

Brando, gran Brando

Un dels actors més reputats de tots els temps és el gran Marlon Brando. A més de despertar no poques baixes passions entre les seves (i els seus) fans, també va fer-ho en els cinè-fils, entre els quals la seva realista interpretació va deixar una forta petjada. Brando va ser present a pel·lícules mítiques de la història del setè art, com *Un tramvia denominat desig*, *Salvaje*, *La jauria humana*, *La llei del silenci*, *El padrí*, i d'altres amb una gran repercusió comercial com *Superman* o *El último tango en París*. Abans de morir el 2004 va tenir temps encara per aparèixer en videoclips de pop-starts com Michael Jackson, i un cop desaparegut, la tecnologia va recuperar-lo virtualment per *Superman returns*. La seva imatge però segueix provocant-nos admiració i humilitat relativa. Fantàstic!



Colonialisme

Els imperialistes madrilenys (PP+PSOE) també ens volen robar les caixes d'estalvis

El parlament espanyol vota el decret que instaura una Loipa financera sobre les caixes

Els partits catalans, incerts sobre la posició a adoptar. El PSC votarà que sí, ERC i ICV que no, i CiU i PP ho decidiran avui. El congrés espanyol votarà avui, a horabaixa, el decret llei (pdf) proposat pel govern espanyol, amb el controvertit Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB) sobre fusions de caixes. Les conseqüències polítiques del decret, més la possibilitat, expressada dijous pel conseller Castells, que envaeixi competències de la Generalitat, ha encès l'alarma al si dels partits catalans, que a última hora d'ahir encara no sabien quina decisió prendre.

Solament Esquerra, que s'havia declarat contrària al decret, i el PSC, que votarà que sí amb el PSOE, ja tenien el vot decidit ahir a horabaixa. Iniciativa va decidir a última hora que hi votaria contra. Fins i tot el PP, que d'entrada havia aplaudit la norma i que tan sols en criticava la triga, va evitar ahir de definir el vot argüint que les negociacions continuarien 'tota la nit' i durant el dia d'avui. Convergència i Unió, un dels grups més crítics amb el FROB al parlament, no revelarà el seu vot, previsiblement entre l'abstenció i el no, fins poc abans de la votació. L'aprovació del FROB al consell de ministres espanyol, el 26 de juny, despertà, d'entrada, tímids recels dels partits catalans, sobretot d'ERC i CiU, perquè el decret deixa al Banc d'Espanya la capacitat de decidir fusions de caixes catalanes i, en última instància, d'assumir-ne el control. Però no ha estat fins aquests darrers dies, amb l'aparició de veus crítiques de la societat civil, empresarial, de les caixes mateixes i del conseller Castells, que els partits s'han vist obligats a definir-se en un afer cada vegada més polític. **Decret llei o projecte de llei** Un dels aspectes que no agrada als partits catalans és que aquesta norma arribi al congrés en forma de decret. Fins i tot el diputat del PSC, Sixte Moral,



va dir a VilaWeb que 'probablement hauria estat millor de tramitar-lo com una projecte de llei', amb què es podria debatre el text punt per punt i presentar-hi esmenes. Aquesta és una possibilitat que, segons fonts del partit, també hauria agradat a Convergència, que no s'ha oposat oficialment a la totalitat del decret, sinó sobretot a l'article vuitè, que priva la Generalitat de tota capacitat d'intervenció i cedeix tot el poder de decisió al Banc d'Espanya. Això sí, una tramitació via projecte de llei alentiria molt l'aprovació de la norma, car implicaria un llarg debat parlamentari, cosa que el govern espanyol vol evitar. **PSC: 'Cal separar l'aprovació del decret de la possible invasió de competències'** Ara, sí que és clar que els vint-i-cinc diputats del PSC votaran el decret, tot i l'avís del conseller Castells, que la setmana passada va dir que el decret podia envair competències. 'Això són dues qüestions separades', es justificà el diputat socialista Sixte Moral, per qui 'el FROB és positiu perquè tota mesura garantista és positiva. Si resulta que efectivament topa amb les competències fixades a l'estatut, el govern català ja recorre a l'article en qüestió, però ara s'ha d'aprovar.' Tot i això, Moral reconegué que cap caixa catalana no tenia dificultats de solvència a terme mitjà i que 'seria bo que fos el govern de la Generalitat i no pas el Banc d'Espanya qui vetllés aquests processos de fusió'. Fonts del grup parlamentari del PSOE a Madrid van assegurar ahir a VilaWeb que el decret s'aprovaria, 'sigui amb els vots del PP o amb els d'unes altres forces.' **CiU, entre l'abstenció i el no** Convergència es va demostrar bel·ligerant contra la norma al ple del Parlament de Catalunya de dijous de l'altra

setmana, però el seu grup parlamentari a Madrid no va definir ahir el sentit del seu vot: el va debatre intensament durant tota la tarda i finalment es va reservar el dret de fer-lo públic durant el dia d'avui. Fonts del partit van avançar a VilaWeb que el vot oscil·laria entre l'abstenció i el no. **ERC: 'El govern s'escuda en la crisi per assaltar les caixes'** Esquerra s'ha manifestat sempre contrària a aquest decret, però no va ser fins ahir que va endurir públicament el discurs. El secretari general i diputat a Madrid, Joan Ridaó, va justificar el vot contrari del seu partit dient que el FROB tenia 'més a veure amb l'intent de l'estat de controlar les caixes que no amb la garantia de solvència de les entitats' i que el govern espanyol s'escudava hàbilment en la crisi per 'assaltar les caixes'. Finalment, va recalcar que amb l'aplicació del FROB les caixes corrien un perill seriós de 'centralitzar-se i privatitzar-se'.

Les patronals de Girona i Tarragona s'oposen a les fusions

Les patronals de Girona (FOEG) i Tarragona (CEPTA) s'oposen a la fusió de **Caixa Catalunya, Caixa Girona i Caixa Tarragona**. Per les patronals, aquesta fusió només tindria raó de ser en cas de manca de solvència o liquiditat, o de fallida d'alguna d'aquestes caixes, circumstància que ara per ara no es dona a cap d'elles. Ambdues patronals consideren que les fusions no són bones per al teixit empresarial del territori perquè redueixen la competència i les possibilitats dels empresaris d'accés a finançament. En la mateixa línia, argüeixen que tant Caixa Girona com Caixa Tarragona gaudeixen d'un fort arrelament als territoris respectius que propicia la iniciativa empresarial. Una fusió amb Caixa Catalunya, diuen, trencaria aquest model i l'activitat emprenedora se'n podria ressentir.

Reproduït de www.vilaweb.cat

Nou finançament

Algú es creu que els catalans guanyarem alguna cosa que valgui verdaderament la pena amb aquest nou finançament? Ara podria tocar molts exemples, uns històrics i d'altres no tant molt més recents però me'ls passo per alt. Qui més qui menys ja sap per on van els trets.

De la mateixa manera que no vaig poder votar si volia o no una monarquia parasitària i banal, tampoc vaig votar, i podia fer-ho, aquella trampa constitucional, més per Catalunya que pel País Basc. Amb en Roca i Junyent jugant a la baixa com a pare de la Constitució. Per tant, i com a ex militant convergent que

em vaig cansar del "ara no toca", agrairia als actuals convergents que val més que callin i que no treguin pit. Moralment no poden.

Els del trist partit tampoc, per servils i hipòcrites, rient les gràcies a la mentida personificada pel Sr. Zapatero.

Acabo: Catalunya només té un camí, la independència. Ja sabem que no ens la donaran mai les espanyes, però no us preocupeu, ja ens l'agafarem.

No coneixeu la història encara? Sou mesells? Sou uns calçasses? Heu perdut la dignitat?

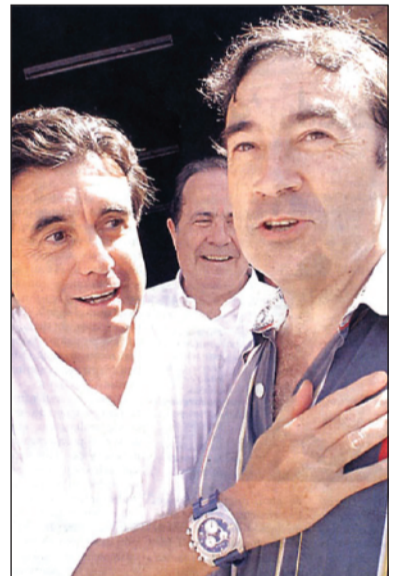
Els homes son una altra cosa.

Joaquim Pugnau Vidal

La Nueva Mallorca d'El InMundo i el PP

El (In)Mundo i Pedrito piscinas formen part de la columna vertebral de la corrupció del PP

Interessantíssim l'editorial que publicava ahir *El Mundo* per un forat sobre el cas Francisco Camps. Un cas com un cabàs. El jutge ha desatès la versió del president de la Generalitat Valenciana en la trama del Tio del Bigot i ha considerat que hi ha prou indicis delictius per imputar-lo. *El Mundo* se'n feia creus i es declarava estupefacte per l'aplicació de l'article 426 del Codi Penal, "surrealista" i "absurd", i pel "penós calvari" que haurà de patir Camps només "per culpa de quatre vestits". Llegir aquest diari, de tant en tant, en dosis no excessives, serveix per prendre la temperatura al seu director i al PP, que sovint es confonen per la voluntat del primer que així sigui. Quan aquests senyors declaren algú l'enemic, "només quatre vestits" es poden convertir en un "penós calvari periodístic", als quals es van acumulant cada dia, en forma de serial, els mitjons, la samarreta i els calçotets. Fins a l'extenuació. Però, es clar, ara el cas Camps,



un cas com un cabàs, no interessa ni a *El Mundo* ni al PP. Pot desestabilitzar el partit en el seu graner més sòlid. Aquesta gent, que tant presumeixen de cosmopolitisme i fins i tot d'haver-ne après ofici als Estats Units, haurien de recordar el cas Clinton. Una mamada-amb perdó- pot acabar amb un president. Com quatre vestits. Perquè el problema no és ni la becària ni el sastre. El problema és mentir.

Vicent Sanchis

El Mundo' per un forat
Reproduït de www.avui.cat

El Borbó s'oblida del seu 'amic' de les colònies d'ultramar, Baltasar Porcel

Roma no paga traïdors i tothom a les colònies d'ultramar ja hauria de saber a aquestes alçades de la història que els Borbons són la viva estampa de la ingratitud i la deslleialtat. Deim això perquè Baltasar Porcel se tenia per amic del rei d'Espanya però a l'hora de la veritat ni als actes de comiat de Barcelona ni d'Andratx s'ha vist per enlloc la presència d'un membre dels borbons i ni tan sols d'un missus enviat en representació seva.

DIUMENGE, 05/07/2009. El so de la ximbomba i el Cant de la Sibil·la acomiaden Porcel a Andratx. El president Antich i l'ex-president Pujol encapçalen una cerimònia protagonitzada per familiars i amics

L'escriptor Baltasar Porcel va ser enterrat ahir a Andratx. El Cant de la Sibil·la va obrir la cerimònia de comiat on van prendre la paraula familiars i amics de l'escriptor, entre els quals la seva dona i fills, Damià Pons, Sebastià Alzamora, Emili Rosales o Sergio Vilasanjuan. L'acte, al qual van assistir nombroses autoritats, encapçalades pel president Antich, el va cloure el so de les ximbombes de Sa Pobla, com volia l'escriptor. El poble natal de l'escriptor i concretament el Castell de Son Mas, seu de l'Ajuntament d'Andratx va dir ahir el darrer adéu a un dels escriptors més reconeguts de la literatura catalana. Diversos centenars de persones s'hi van congreguar al pati del Castell per a escoltar les músiques i les lectures que emmarcaven la cerimònia. Entre d'altres hi van intervenir Gabriel Ensenyat, escriptor i professor de filologia catalana; Sergio Vila-Sanjuan i Antoni Planas i Emili Rosales, Sebastià Alzamora i Damià Pons. També s'hi va interpretar el Cant de la Sibil·la i dos cantadors de sa Pobla van tocar la cançó 'sa Ximbomba'. Un retrat de Baltasar Porcel coronava una senyera damunt una taula. La dona de Porcel, Maria Àngels Roque, i els seus fills, Alexandre i Violant, van llegir fragments de la seva obra literària. Roque va escollir un text que Porcel havia escrit en un viatge que van fer els dos anys enrere. "La seva obra estarà sempre present", ha assegurat la batlessa d'Andratx, Isabel Alemany, en la seva intervenció, que ha estat l'únic parlament institucional que hi ha hagut. Entre les autoritats hi eren presents el president del govern de les Illes Balears, Francesc Antich, i diversos consellers de l'executiu. Els acompanyava Maria Antònia Munar, presidenta del Parlament, Francina Armengol, presidenta del Consell de Mallorca, i Aina Calvo, batlessa de Palma. Així mateix hi van fer acte de presència diverses figures del Partit Popular com l'eurodiputada Rosa Estaràs, el diputat autonòmic Francisco Fiol i la diputada al Congrés María Salom. El líder del PSM, Biel Barceló era també a l'acte. L'expresident de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, el conseller de Cultura Joan Manuel Tresserras i el director de la Institució de les Lletres Catalanes, Oriol Izquierdo hi van assistir també a l'acte, en acabant el qual es va l'enterrament al cementiri municipal.

Reproduït de www.vilaweb.cat

El declivi de Catalunya Ràdio

"Qui diu que el tripartit està inactiu i no governa? Què és això, si no una esplèndida mostra de la seva acció de govern?"

Víctor Alexandre

Finalment ho han aconseguit, la SER ja té més oients que Catalunya Ràdio. Aquest era un dels projectes socialistes més cobejats: arribar al poder —el galdós poder de Catalunya—, assaltar les emissores de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, iniciar una caça de bruixes interna, hispanocentrar-ne el missatge i destruir els elements referencials que les singularitzaven de la resta de cadenes. Per a un partit com el PSC-PSOE, que sent una veneració malaltissa per la unitat d'Espanya, el lideratge de Catalunya Ràdio al nostre país era com una taca negra en un vestit blanc. Talment com un quadre tort que calia redreçar. "Com pot ser que la SER,

que és la reina de les ones a Espanya, no ho sigui també a Catalunya?", es preguntaven. L'operació, val a dir-ho, no els ha sortit prou reeixida, perquè ara la reina és RAC1, però la SER, certament, ha passat al davant de Catalunya Ràdio. I el més significatiu d'aquest nou ordre és que la SER no ocupa pas el segon lloc perquè hagi pujat d'audiència, sinó perquè Catalunya Ràdio l'ha perduda. Concretament, segons les dades de l'Estudi General de Mitjans, Catalunya Ràdio té ara 31.000 oients menys que la SER i 42.000 menys que RAC1. Tot un èxit. Qui diu que el tripartit està inactiu i no governa? I tant que governa. Què és això, si no una esplèndida mostra de la seva acció de govern?

"Però que no hi ha Esquerra, a la Generalitat?", es pregunten algunes persones de bona fe. Sí, és clar, que hi és, però només com a

cheerleader del PSC-PSOE. La prova és que la davallada de Catalunya Ràdio, amb l'exclusió dels professionals i dels programes més emblemàtics —negada per Joan Ridao (a aquests extrems hem arribat)—, s'ha produït sota comandament republicà i amb un consell de govern de la Corporació presidit per una persona de la seva confiança. Sembla una paradoxa, oi? Doncs sí, és una paradoxa que fos una força "regionalista" qui creés una emissora nacional i que sigui una força "independentista" qui la destrueixi. Però a Catalunya ja fa temps que, com passa a les obres de David Mamet, res no és el que sembla. En tot cas, si algú es pregunta quin futur espera a Catalunya Ràdio amb el govern actual només ha d'observar l'estat de prostració en què es troben les emissores públiques de parla catalana: Com Ràdio, 39.000 oients; Ràdio Quatre, 8.000 oients.

Per Puigcercós només la independència pot acabar amb la catalanofòbia

Assegura que els catalans no poden defugir el debat 'ni deixar-se intimidar'

El president d'ERC, Joan Puigcercós, va assegurar ahir que la "catalanofòbia" no acabarà fins que no arribi la independència. El republicà va sostenir que no es pot fugir d'aquest debat perquè els catalans "no es poden deixar intimidar" i va assegurar que Catalunya "ha estat maltractada", sobretot fiscalment.

Puigcercós es referia a la polèmica sobre "catalanofòbia" que va treure a la llum el vicepresident tercer del govern espanyol, Manuel Chaves, en assegurar que el PP en tenia; un debat que posteriorment

ha estat atiat per mitjans espanyols, en especial El Mundo, que fins i tot ha confirmat via enquesta que els seus lectors tenen odi als catalans. El líder d'ERC, en declaracions després d'una reunió de la Permanent Nacional del partit, va afirmar que pel PP i per alguns sectors del PSOE anar contra Catalunya "dóna resultats" i va posar èmfasi que els catalans han de defensar la seva llengua i que des del seu partit no deixaran de fer-ho amb "fermesa, tenacitat i tranquil·litat" sense caure en la provocació. També va assegurar que seguiran manifestant la seva visió de Catalunya.

Pel que fa al finançament, Puigcercós va declarar estar orgullós de les xifres i de que el seu partit sempre hagi treballat al costat del conseller d'Economia, el socialista Antoni Castells. A diferència de les "sensacions de divergència" que hi havia durant la negociació de l'Estatut, el govern de la Generalitat n'ha après i ha treballat conjuntament per aconseguir el "millor finançament" perquè, segons el republicà, suposa més recursos i reactivar polítiques que semblava que amb la crisi no es podrien fer. També va desitjar que els ciutadans percebin que el finançament es concreta a la vida diària.

Al Sr. Patxi López

Nou president en funcions del País Basc:

Vostès, els demòcrates de tota la vida, han dit: "Los españoles y los vascos vamos a eliminar el terrorismo y unificaremos esfuerzos para conseguir la paz definitiva en Euzkadi". Mal dit: de "españoles y vascos" res de res. En tot cas, "españoles y españoles" o "colaboracionistas y colonizadores españoles". Els bascos són una altra cosa.

Als bascos els heu fet fora del govern amb una maniobra de

"talante" espanyolista i de caire feixista dins d'aquesta democràtica orgànica que desgraciadament tenim a les Espanyes.

El pilar fonamental de tota democràcia és poder exercir el dret a l'autodeterminació dels pobles, cosa que vostès s'ho passen pel folre. Per tant, de demòcrates vostès, res de res.

Amolts polítics espanyols us falla el pensament, ja que només pensem en espanyol. Us falla la metafísica filosòfica universal. Us falla el sen-

tit de la lògica ja que el fals orgull involucionista us l'ha fet malbé, i per no tenir, no teniu ni sentit del ridícul ni vergonya.

A Catalunya també, tristament i desgraciadament, tenim el *tristpartit*, que en podríem dir també el *tres de bastos bis* i esperem que no es repeteixi. Que trista és la hipocresia i la mentida!

Un català de pedra picada...

Atentament: **Joaquim Pugnau Vidal.**

Membre de Catalunyacció.

ESTUPIDESA I POLÍTICA



Recull a càrrec
d'en Ricard-Joan Colom

(Pot ser lliurement reproduït si ☺)

és en llengua  catalana i sens afany de lucre).

GENÈRIC

■ “En política l'estupidesa no és cap impediment” (Napoleó Bonapart, 1769-1821, General cors esdevingut emperador francès).

■ “Una petita pocasoltada de quan en quan no té res de dolent. On trescaríem els polítics si de vegades no ens en permetessin dir?” (1964, Enoch Powell 1912-1998, polític britànic conservador).

MALDAT FRONT A BONDAT: LES TÀCTIQUES D'INTRIGANTS I DEMAGOGS PROFESSIONALS.

■ “Mentre els savis atresoren llur ciència i força per tal de dur sens esforç el pes d'un poder que els defuig, els intrigants, rics en paraules i desprovists d'idees, van i vénen, sorprenen els babaus i s'introdueixen en la confiança dels tararots. Els uns estudien, els altres caminen; els uns són modestos, els altres audaços. L'home de seny fa callar el seu orgull, l'intrigant enarbora el seu. I aquest últim és el que ho ateny” (Honoré de Balzac, 1799 Tours-1850 París, narrador realista occità, prototipus del creador infatigable i torrencial).



H. BALZAC. CHAMFORT. H.L.MENCKEN.

■ “Allò que millor explica com l'home malvat i de vegades el babau se'n surten a fer via gairebé sempre millor al món que no pas l'honest i l'intel·ligent, és que al dolent i al fava els costa menys treball de posar-se al corrent i al to del món, que, en general, no és més que grosseria i estupidesa; mentre que l'home honest i l'assenyat, en no poder entrar en tractes profunds amb el món, perden un temps preciós per a la fortuna. Els uns són mercaders que saben la llengua del país, venen i se'n aprovisionen de seguida, en tant que els altres es veuen obligats a aprendre la llengua dels venedors i dels tararots, abans d'exposar la mercaderia pròpia i de fer-hi tractes: inclús menyspreen a sovint eixa llengua i aleshores se'n tornen de mans buides” (Chamfort [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

■ “En donar a cada home un vot, els homes no s'esdevenen més savis i lliures que bons els hagi pogut fer el cristianisme” (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estadunidenc).

■ “El secret del demagog és fer veure tanta estupidesa com la seva audiència” (Karl Kraus, 1874-1936, escriptor i filòsof austríac).

■ “Qualsevol acció de propaganda ha d'esser necessàriament popular i adaptar el seu nivell intel·lectual a la capacitat respectiva del més limitat dels destinataris naturals d'aquesta. Per tant, el grau intel·lectual d'aquesta propaganda haurà d'esser més baix com major sia el conjunt de la massa humana que vulguin atènyer. Però quan maldes per atreure't tota una nació, com exigeixen les circumstàncies...no podràs ésser mai prou prudent a l'hora de mirar perquè les formes intel·lectuals sien simples en grau màxim” (Adolf Hitler, dictador terrorista, però genial propagandista, 1889-1945).

■ “El resultat de les polítiques desinformatives i manipuladores dels mass mèdia és la creació d'un ciutadà de laboratori controlable pel poder, una persona superficial, desvitalitzada, que té prou informació però sens ordenar significativament ni coherent. Una persona aparentment culta i lliure però en realitat profundament inculta i esclava” “Vivim en un món controlat per la imatge i els mèdia. Els mèdia són propietat de grans accionistes i de la gran Banca i de l'Estat, que decideixen què cal inocular al cervell de la població per a millor controlar-la i explotar-la psíquicament i econòmicament, sense que els doni problemes. Així, el Poder polític nu i l'avarícia per les riqueses creen un teló oficial del que és normal i del que no, segons llurs interessos. La plebs queda, indefensa, en llurs garres, com a una massa sense cervell. De qui gosa pensar en fan un “diferent”, és a dir, un anormal amb fama de sociòpata i, en el millor dels casos, per assimilar-lo, un “intel·lectual” (Autocitació).

GREGARISME MASSIFICATIGNORANT: LA PLEBS EMBRUTIDA I RUTINÀRIA.

■ “Una societat de llanuts ha d'engendrar, amb el temps, un govern de llops” (Bertrand de Jouvenel, 1903-1987, economista, ecologista, diplomàtic i professor parisenc).



B. DE JOUVENEL. BERTOLDT BRECHT.

■ “Buda, assegut encara sota l'arbre del pa, als qui no li ho havien demanat, els contà la següent paràbola: No fa gaire vaig veure una casa en flames. El trespol ja cremava pels quatre cantons. En atansar-m'hi, m'adoní que encara hi havia gent a dins. Aní a la porta i els cridí que el trespol llançava flamarades, i els vaig enzar a sortir-ne ràpid. Però aquella gent no pareixia tenir pressa. Un em demanà, mentre el foc li socarrimava les celles, l'oratge que feia a fora, si plovia, si no feia vent, si hi havia una altra casa, i coses per l'estil. Sense respondre, torní a eixir. Aquesta gent, pensi, ha de cremar-se abans que no acabi

de preguntar. De debò us dic, amics, a qui el terra no li cremi els peus fins al punt de desitjar de gust propi canviar de lloc, res no haig de dir-li” (“*Històries de Calendari*”, 1939, escrit davant la passivitat general dels europeus tot just abans de la 2^a Guerra Mundial que els havia de castigar la indolència, l'hedonisme i l'egoisme idiota, d'Eugen Bertoldt Friedrich Brecht, 1898-1956, dramaturg marxista alemany).

■ “Hi havia una ciutat petita, amb pocs habitants. Un rei poderós anà a atacar-la: hi va posar setge i va construir contra ella grans torres d'assalt. En aquella ciutat hi havia un home pobre però savi que, gràcies a la seva saviesa, hauria pogut salvar-la; però a ningú no se li va acudir de recórrer a un home pobre com ell. Doncs bé, jo afirm que val més la saviesa que la força. Tanmateix, quan un home savi és pobre, la gent el menysprea i no escolta els seus consells. Val més escoltar les paraules d'un savi dites amb calma que els crits d'un capítost de necis. Val més la saviesa que les màquines d'atac. Però un sol error malmet molta cosa bona” (*Qohèlet* -o Eclesiàstès- 9 :14-18, llibre de la Bíblia que significa Home d'Assemblea, ca. s. V-IV a. C., però atribuït al rei Salomó, 1020-929 a. de C., rei d'Israel).

■ “...Llevau-los les traves, fluixau lo cabestre,

jaquiú-los anar, a regna ben solta,

i de tals deixebles jamás siau mestre,
que per molt que fósseu subtil i més destre,
eixir no en porieu sens molta revolta”

(“*La Brama dels Llauradors de l'Horta de València*” contra lo *Venerable Mossèn Bernat Fenollar*, prevère, ordenada per lo *magnífic Mossèn Jaume Gaçull*, cavaller, ca. 1490).

■ “El millor argument contra la democràcia és una conversa de cinc minuts amb el votant corrent” (Winston Churchill, 1874-1965, estadista conservador i imperialista, militar, maçó i assagista anglès).



W. CHURCHILL.

J. K. JUBRAN.

■ “Estim la Llibertat,

i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat,
també estim aquells esclaus,
perquè cegament van besar
els morros de bèsties ferotges,
en calma i beneïda inconsciència,
sense sentir el verí dels escurçons
i cavant, sense saber-ho,
llurs tombes amb llurs pròpies ungles”

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

■ “Aplaudir, barrejat amb mofes i xiulets, és tot allò que el votant corrent és capaç o amatent per contribuir a la vida pública” (Elmer Holmes Davis, periodista, filòsof, escriptor estadunidenc 1890-

1958).

■ “Una plebs és un grup de persones amb caps però sense cervells” (*Jetli*, art marcial).

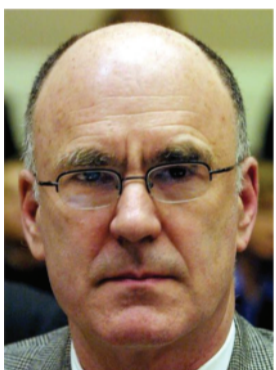
■ “Perquè, per descomptat, les persones no volen la guerra. ¿Per què deuen alguns pobres diables d’una granja voler jugar-se la vida en una guerra quan allò millor que els hi pot succeir fos tornar a la granja dins una caixa? Naturalment les persones comunes no volen la guerra tampoc a Rússia, ni a Anglaterra, ni per l’altra banda a Alemanya. És fàcil de comprendre. Però, al cap i a la fi, són els líders del país els qui determinen la política i és sempre fàcil d’arrossegar-hi el poble, sia en una democràcia, o en una dictadura feixista, o per un parlament, o per una dictadura comunista. Amb veu o sense, la gent sempre pot ser duta segons l’ordre dels líders. Això és fàcil. Tot el que cal fer és dir-los que els estan atacant, i denunciar els partidaris de la pau de mancats de patriotisme i d’exposar el país al perill. Això dóna bons resultats en qualsevol país” (Hermann Goering, 1893-1946, alt cap i criminal de guerra nazi bavarès).

■ “Els conservadors de no són necessàriament estúpids, però la majoria de les persones estúpides són conservadores” (John Stuart Mill, 1806-1873, economista i polític anglès).

■ “L’antídoto contra els idiotes són ells mateixos, ja que sovint actuen contra els propis interessos generals a canvi de molletes puntuals. Però dissortadament la producció d’idiotes és cosa que no s’acabarà mai”

IMATGE ENGANYABABAUS: MANCADE COMPRENSIÓ DE LA PLEBS.

■ “Per a la major part de les persones la major part del temps, la política tendeix a ser un joc de cap que es manifesta per la inundació de retrats amb què periòdics, les revistes, la televisió i les discussions polítiques els confronten. Aquests retrats creen un panorama mòbil d’un món, que està, en la pràctica, tancat per a la massa” (1976, Murray Jacob Edelman, escriptor britànic especialitzat a desemascarar la farsa política).



M. J. EDELMAN.



G. ORWELL.

■ “Era un home molt gras, però actiu i d’una estupidesa increïble, una massa d’entusiasmes imbecils, un d’aquells idiotes dels quals, encara més que no de la Policia del Pensament, depenia l’estabilitat del Partit” (“1984”, novel·la escrita el 1948, *Georges Orwell*, pseudònim d’Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

■ “L’objectiu sencer de política pràctica és de mantenir la plebs alarmada [i de manera clamorosa per a ser menada “cap a la seguretat” tot amenaçant-la amb una sèrie interminable de follets, tots ells imaginaris” (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estadunidenc).

■ “El nostre és un món de gegantisme nuclear i ètica infantil. Si continuem desenvolupant la nostra tecnologia sense la saviesa o la prudència, el nostre servent pot esdevenir-se el nostre botxí” (General Omar Nelson Bradley, 1893-1981, militar estadunidenc).

■ “Bandeges un polític, entens que és el diable, amb banyes i peülles. Però la seva muller l’estima, i així ho feren també totes les seves amistançades” (Pamela Hansford Johnson, 1912-1981, escriptora britànica).

■ “Els alexandrins han acudit a veure els fills de Cleopatra...”

Alexandre –nomenat rei d’Armènia, de Pèrsia i dels Parts.

Ptolomeu –a qui donen els reialmes de Cilícia, Síria i Fenícia.

Cesarió resta dempeus una mica més avant, vestit de seda rosada, damunt el pit duu una toia de jacints, el seu doble cinyell centelleja de zèfirs i amatistes, les sandàlies relligades de cintes albes lluen perles rosades.

Atorgada li és la dignitat superior a sos germans: és nomenat Rei de Reis.

Els alexandrins sabien certament que tot es reduïa a paraules i teatre.

Però el dia era ple de llum, i poètic, el cel blau i clar, i el Gimnàs d’Alexandria un triomf clamorós de l’art, així com l’extraordinària magnificència dels cortesans, i sobretot Cesarió, imatge de la gràcia i de la bellesa (fill de Cleopatra, sang dels làgides), així els alexandrins corrien a la festa, i s’entusiasmaven i aclamaven, en grec i en copte i alguns en hebreu, arravatats per la fascinació de l’espectacle –malgrat que prou coneixien la vàlua d’aquestes coses, la sonora buidor d’aquella reialesa”

(“*Reis alexandrins*”, 1912, Konstantínos Pétrou Kaváfis, Egipte 1863-1933, Alexandria; poeta grecoegipcià).



K. P. KAVAFIS.



ADOLF HITLER.

■ “La capacitat de la gran massa és summament limitada i també la seva facultat de comprensió, i enorme la seva manca de memòria. Per tant, tota propaganda eficaç ha de concretar-se en molt pocs punts i saber-los explotar com a apotegmes fins que el darrer fill del poble pugui formar-se una idea del que volem...” (*Mein Kampf*, Adolf Hitler, dictador del III Reich nazi, 1889-1945).

■ “Comença pel principi”, deia el Rei, molt greument, “i continua fins arribar al final: llavors detura” (Lewis Carroll, 1832-1898, lògic, matemàtic, fotògraf i novel·lista anglès, especialment recordat per *Alicia al País de les Meravelles*).

MESQUINESA I MEDIOCRITAT.

■ “La majoria dels homes són més peresosos que ambiciosos. D’ací el triomf dels imbecils” (André

Maurois [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès).

■ “Fa llàstima veure el “menenfotisme” dels qui com que a casa seua viuen sense massa estretors i, fins i tot, el nivell de vida sembla pujar, et diuen que no cal remenar les coses. ¿Que es fan injustícies? I què. Això ja es sap, i ha passat sempre; però xiquet, val més la pau de que disfrutem que qualsevol altra cosa. No et fiques en política, que no guanyaràs res i eixiràs calent. I, pel que més vulgues, no facis que les coses es moguin; així ja estem bé. I no hi ha qui els trague d’ací... Com si el que fa la postura de l’estruc, i calla davant de la injustícia i l’opressió, no estiguera fent política. El “menenfotisme”, també fa política” (“*Al Vent*”, 1966, revista juvenil universitària de Castelló).

FRONT AL SOMIATRUITISME

■ “Una empresa que no vigila què fa i com es comporta la competència, és una empresa perduda. I què és Catalunya sinó una empresa col·lectiva?” («*Ni som ni serem*», Xavier Roig, escriptor català independentista realista).

■ “Els indis o indígenes en general veien l’agricultura intensiva i la industrialització i no espavilaven. Van comprar algunes armes de foc, van ser colonitzats per l’alcohol. Aferrats a la rutina sots pretext de llur cultura ancestral (i a la violència com a única defensa darrera), van ser exterminats. Els catalans fan igual, en comptes de dissenyar un camí viable cap a la llibertat amb les modernes estratègies i marketing, s’enganxen a romanticismes o enciclopedismes del s. XIX o a slogans buits i rabiüts i victimistes, en comptes de ser madurs i treballadors per llur supervivència. La lògica els patina totalment. Hauríem de ser audaços i autoorganitzar-nos i fer-ho tot en tot per sortir-nos-en, en comptes de donar aquesta imatge trista de feblesa inerta i d’inutilitat monumental” (Autoctiació).

■ “En un afer com la política, on sols els fets governen, la terminologia moral no és aplicable, com no ho és en física o en geometria. Parlar de la immoralitat d’una aliança fos cosa tan estúpida com parlar de la immoralitat de la llei de la gravetat” (F. M. Pèire Benoit, 1885-1962, novel·lista occità).

■ “La política és una ciència exacta, no pas lírica. La poesia no és bona per a explicar ciències exactes, que requereixen sempre dades numèriques i sil·logismes sense doble sentit. I la política és ciència exacta perquè està molt estudiada tècnicament i en depenen molts milions d’euro, i sobretot moltes vides. Naturalment, amb poesia no podem bastir més que eternes derrotes i resistències pansides. La poesia fora de context és jugar amb foc...i amb la sang del poble: és pura irresponsabilitat. Llavors és normal que la gent desconfiï dels qui actuen així” “La política és una ciència exacta i la poesia no és bona per a explicar ciències exactes, que requereixen sempre dades numèriques i sil·logismes sense doble sentit. I la política és ciència exacta perquè està molt estudiada tècnicament i en depenen, per a ells molts milions d’euro, i per a nosaltres moltes vides. Naturalment, amb poesia no podem bastir més que eternes derrotes i resistències músties. La poesia fora de context és jugar amb foc...i amb sang” “El món real i més l’alta política són molt més interessos, necessitats i aliats que no pas amics ni ideologies” (Autocitacions).

PERILL DELS GOVERNANTS IGNORANTS I DEMAGOGS.

■ “Més val tenir governants malvats que gover-

nants estúpids i ignorants (millor tenir bons governants, com és lògic) perquè els primers són previsibles: d'ells només en pots esperar maldats. Dels segons mai no sabrem el que ens pot arribar, ja que en ser ignorants i estúpids són absolutament imprevisibles..." ("L'elogi a la estultícia", d'Erasmus de Rotterdam, Desiderius [Geert Geertsz], *ca. 1466-1469-†1536, filòsof i màxim teòleg humanista neerlandès).



ERASME DE R. KRISTINA DE S.

■ "Els estúpids són més temibles que els dolents" (Cristina de Suècia, 1626-1689, reina sueca qui abdicà del tron).

■ "La manfesseria em dona malícia tant com els pecats, però sobretot els emplastes en els afers públics dels quals no deriven sinó mals per a milers i milions d'éssers" (Johann Peter Eckermann 1792-1854, escriptor alemany).

■ "Reis o governants no són els qui duen ceptre, sinó els qui saben manar" (Sòcrates d'Atenes, 470 ó 469-399 a. de C., filòsof grec, creador de l'ètica, tingut per feixistoide pels atenencs "progres" -però corruptes).

■ "La violència sols afavoreix els qui són més capaços de fer-la, és a dir, a l'Estat autoritari. Per això els infiltrats (o provocadors) i els idiotes sempre criden a la violència. Els primers com a pretext per a després *fer neteja*, els segons per manca de llums" (Autocitació).

■ "La massa no pensa mai que pugui perdre en un canvi. Els dies de major alegria popular que enregistra la història, són els que han seguit els canvis dels prínceps i dels règims, sense que mai el sarau quedi torbat pel record de les innombrables decepcions que en la història humana se n'han seguit" (Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

■ "Res no és tan fermament cregut com allò que menys coneixem" (Michel Eyquem de Montaigne, de Bordèu e Peiregòrd, 1533-1592, filòsof gascó).

■ "El coneixement governarà sempre damunt la ignorància, i una gent que volen autogovernar-se deuen armar-se a si mateixos amb el poder que el coneixement dona. Un govern popular sense informació popular o mitjans per adquirir-la no és sinó un pròleg a una farsa o a una tragèdia o potser a totes dues" (James Madison, 1751-1836, 4th President dels EEUU).

■ "El feminisme (de gènere) és l'estupidesa sistemàtica i intimidatòria imposant el propi parer" (Peter Zohrab, de la *New Zealand Equality Education Foundation*).

Salut

El **trastorn bipolar**, abans conegut com **psicosi maníaco-depressiva**, és una malaltia psíquica. Es caracteritza per passar d'un estat hipertímic (eufòria) a un de distímic (depressió). Aquests episodis no tenen relació amb els esdeveniments de la vida del pacient, dit d'una altra manera no són reactius.

Aquest trastorn pot afectar les persones en un grau variable. La forma més lleu o ciclotímia es considera com un caràcter en el qual l'individu passa fàcilment de l'alegria a la tristesa. En la forma més greu els cicles d'eufòria i depressió se succeeixen amb gran rapidesa i intensitat, cosa que incapacita l'individu per portar una vida considerada normal. Aquesta malaltia afecta aproximadament un 2% de la població mundial.

L'escriptora Virginia Woolf la va patir en una forma greu. En la forma lleu o ciclotímia va afectar Winston Churchill i Oliver Cromwell

Fase eufòrica

S'inicia amb sensació de molta energia, creativitat, facilitat de contacte social, pèrdua de timidesa. Continua amb escassa necessitat de son, parlar agitadament, pensament accelerat, manca de concentració, manies de grandesa, conducta temerària. En casos greus, al·lucinacions, idees de persecució i intents de suïcidi.

Fase depressiva

Trastorns de la son: insomni, malsons. Dificultat d'experimentar el plaer: gastronòmic, sexual, vital. Disminució de l'autoestima: plors, sentiment de culpa, angúnia, irritabilitat i idees negatives en general.

Epidemiologia

El trastorn bipolar és una malaltia que pot afectar aproximadament 2 de cada 100 persones, i que té la mateixa incidència en ambdós sexes. El trastorn bipolar és una malaltia cerebral en què es produeix una alteració dels mecanismes bioquímics que regulen les emocions i l'humor.

Les persones que el pateixen experimenten canvis inusuals en l'estat d'ànim, en la percepció de l'energia i en la conducta. No es tracta d'una imperfecció del caràcter, d'una debilitat personal o d'alguna cosa que es pugui resoldre autònomament.

Les "pujades" i les "baixades" són diferents de les que experimenten la majoria de les persones. S'anomenen fases de mania o de depressió i poden arribar a ser tan greus com per requerir l'hospitalització.

Però hi ha bones notícies: es pot aconseguir una estabilització gràcies a tractaments farmacològics apropiats i a teràpies psicològiques, sobretot psicoeducatives, de manera que és possible assolir una bona qualitat de vida.

Tractament de manteniment

Durant els períodes de remissió l'ajudaran les recomanacions següents:

Prendre el tractament segons les pautes del psiquiatre. Dormir 8-9 hores en un cicle regular. Realitzar una activitat regular en què es pugui incloure exercici físic. Mantenir-se atent a l'aparició de símptomes però sense arribar a estar aclaparats en l'autoobservació. Controlar l'estrès. Acceptar la malaltia sense sentir-se diferent de la resta de les persones. Evitar el consum de tòxics. Els fàrmacs utilitzats en el tractament de manteniment "regulen" l'estat d'ànim i eviten les recaigudes tant maníacques com depressives; són els anomenats eutimitzants o reguladors de l'humor, que el pacient haurà de prendre a llarg termini. El més utilitzat és el liti (denominat comercialment Plenur). Encara que el liti apareix en l'organisme humà en quantitats mínimes, els pacients que pateixen un trastorn bipolar necessiten, com a tractament, una quantitat menor per mantenir un estat d'ànim estable de la que s'obté mitjançant els aliments. No es tracta que al pacient "li falti liti", sinó que aquest mineral l'ajudarà a normalitzar el seu estat anímic. El liti ajuda a prevenir l'aparició de fases sobretot maníacques, però també depressives. La dosi de liti que necessita cada pacient és diferent, és a dir, la dosificació ha de ser personalitzada i depèn de factors com l'edat, el sexe, el pes o massa muscular, el consum de sal, la sudoració, el funcionament del ronyó, la capacitat d'absorció i eliminació, la utilització d'altres medicaments al mateix temps..., per això s'han de controlar els seus valors mesurant la seva concentració en la sang, la qual cosa permet ajustar adequadament la dosi, ja que uns nivells excessivament baixos són ineficaços i massa elevats poden resultar tòxics. Aquesta anàlisi s'anomena LITÈMIA. Les litèmies s'han de fer periòdicament segons determini el metge, i ajudaran a determinar la dosi necessària i efectiva en cada cas.

Prendre'l durant una llarga temporada no perjudica el cervell ni cap altre òrgan, però han de fer-se els controls adequats, i valorar especialment la funció renal i la tiroïdal. En cas d'aparèixer alguna alteració, sol ser

reversible. Generalment, el liti és un fàrmac ben tolerat. Els efectes secundaris més habituals del liti són: tremolor, set, necessitat d'orinar més de l'habitual, diarrea, dolor abdominal i mareig.

Algunes situacions, como la sudoració abundant, les saunes, la dieta amb poca sal o l'ús d'alguns diürètics, implica una pèrdua relativa de sal i, quan això passa, en el ronyó s'absorbeix més quantitat de liti, per la qual cosa prenent la dosi habitual es podrien manifestar símptomes d'intoxicació. Els símptomes d'intoxicació serien els mateixos que els dels efectes secundaris, però de més intensitat, i es pot afegir desorientació i estat de confusió. Aquesta situació requereix la consulta urgent en un hospital general, perquè en alguns casos extrems podria ser necessària la diàlisi d'urgències. En aquelles ocasions en què el pacient no pugui seguir el tractament amb liti o algun fàrmac que el reforci, existeixen altres "eutimitzants" que s'han usat tradicionalment per al tractament de l'epilèpsia i que s'ha demostrat que també prevenen recaigudes del trastorn bipolar. Alguns medicaments que farien la funció reguladora serien: l'àcid valproic, la carbamazepina, la lamotrigina, l'oxcarbazepina i el topiramant. Els antiepilèptics, com a reguladors de l'humor o eutimitzants, ocasionalment podrien induir efectes adversos, com afectació de la funció del fetge, mal de cap, nàusees i vòmits, somnolència, taques en la pell, tremolor, augment de pes i inflor de les extremitats.

Psicoeducació

Al marge d'aquests tractaments farmacològics, que sens dubte són imprescindibles per millorar l'evolució del trastorn bipolar, i per evitar recaigudes, molts pacients es beneficien de les teràpies psicològiques.

Al llarg dels últims anys, s'han desenvolupat en alguns hospitals els denominats tractaments de psicoeducació, l'objectiu dels quals és ensenyar el pacient nombrosos aspectes de la malaltia que l'ajudin a convertir-se en un col·laborador actiu en el seu maneig. Entre els objectius d'aquests grups hi ha aprendre a mantenir estils de vida regulars i hàbits sans, detectar símptomes inicials de recaiguda, evitar en la mesura del possible sotmetre's a situacions estressants, fer activitats lúdiques que afavoreixin la relaxació, conèixer els efectes nocius de l'incompliment terapèutic o millorar el coneixement dels fàrmacs utilitzats i dels seus efectes secundaris per reduir-ne l'abandonament.

Cuina

Gintònic de maduixa

Una variant de primavera del clàssic gintònic

Ingredients:

- 5 maduixes ben madures + 1 per decorar
- 1 culleradeta de sucre moreno
- 1 tònica
- ginebra de la bona
- glaçons

Preparació:

Rentem les maduixes, les tallem a trossos i les triturarem amb una batedora amb el sucre fins que en quedi una crema ben suau. L'afegim en un got, juntament amb la tònica i ginebra i gel al gust. Rematem el gin amb una maduixeta a la base del got.



Pastís de formatge blau

Primer, la massa: 250 grams de farina, 125 grams de mantega pomada, El rovell d'un ou, 3 cullerades d'aigua ben freda de nevera, 1 pessic de sal

Barregem bé l'ou i la mantega. Després afegim l'aigua i ho continuem remenant, que es faci pasterada. Després continuem remenant i afegint a poc a poc la farina, tamisada, i la sal. Agafem la pasterada final la tirem sobre alguna superfície on la puguem treballar i hi hagi una mica de farina perquè no s'hi enganxi i en fem una bola, estrenyent la una mica i embolicant-la amb paper film. La posem a la nevera que li tindrem ben bé mitja horeta. Després la traiem. Enfarinem la superfície de treball i amb un corró anem aplanant la bola fins formar un cercle. Ho posem al motlle que farem servir pel pastís, punxant amb una forquilla la base. Ho posem al congelador 15 minutets. Al treure-ho li posem per sobre paper d'alumini / de forn i uns cigrons a sobre perquè no pugui, i ja ho podem posar al forn pre encalencit a 200 graus. Ho tenim uns 12 minuts, li traiem el paper de forn / alumini i ho deixem 7 minuts, perquè s'acabi de secar, i serà quan es comenci a daurar. Alerta que no es cremi.

I ara, a pel farcit, que és molt més fàcil i ràpid que la massa: 200 grams de formatge tipus Philadelphia, 150 ml de crema fraiche o nata espessa, 150 grams de formatge blau, 3 ous, 3 cullerades de civulet fresc i picat, Nou moscada & pebre.

En un bol barregem bé el formatge i la crema fraiche. Després li afegim els 3 ous batuts i ho remenem una mica més. A continuació li posem el formatge blau ben esmicolat, el civulet i mitja culleradeta de nou moscada i una mica de pebre.

Quan la base del pastís ja s'hagi refredat una mica, li afegim el farcit i hi posem al forn uns 35 minuts a 190 graus, que serà quan veiem que es comenci a dorar per sobre.

Per acabar, he posat un parell de cullerades d'oli en una paella i hi he fregit un all tallat a làmines i nous trencades per la meitat. Fins que es dorassin i afegim al final una mica de julivert picat. Això ho he tirat per sobre del pastís.



Rap amb ceba i poma al cava

Una recepta no gaire complicada, però que com tot porta el seu temps. **Ingredients:** 50 grams de pinyons, 2 cebes, 2 pomes Reine-ta, 4 lloms de rap, Mantega, Oli, Vinagre de Mòdena, Julivert, Mitja ampolla de cava brut.

Preparació:

Posar els pinyons en un recipient i deixar-los torrant-se al forn uns 5 minuts, a 180 graus. En un bol hi vaig posar l'oli (un bon raig), els pinyons torrats i el vinagre de Mòdena (una mica menys que d'oli) que havia reduït una mica a una paella abans.

En una paella / cassola li posem oli i mantega i hi tirem la ceba tallada a juliana. I que es vagi fent. Quan comenci a daurar se li tirem les pomes també tallades a juliana (li he posat de tipus reine-ta que no té un gust tan dolç) i el cava i deixem que vagi fent a poc a poc, amb el foc baix.

En una paella fregim el rap amb una mica d'oli fins que comenci a daurar se. Llavors el posem en una plata pel forn i li tirem per sobre el bol amb l'oli, el vinagre i els pinyons. Ho enforem a 160 graus uns 8 minuts.

Emplatem. Ceba i poma "cavejada" a sota, rap amb pinyons per sobre. Aquí la recepta deia que li tirem julivert picat per sobre, però és d'aquelles coses que sempre m'oblido de fer.



Torrades amb pèsols, pera i pecorino

Ahir per picar abans del plat principal vaig posar torradetes. Una amb olivada comprada la setmana passada, una altra amb brie i melmelada de maduixa per sobre i com a novetat i amb una mica més de treball, aquesta. Primer, fer les torradetes. Vaig comprar una baguette, i la vaig tallar en llesques fines, les vaig untar amb oli pels dos cantons i les vaig posar al forn (190°) 10 minuts. Ben cruixents!

Primer vaig posar a encalencir una olla amb aigua i quan bullia li vaig tirar els pèsols congelats. 2-3 minuts, llavors escorre'ls, passar per aigua freda i cap a triturar-ho, amb una mica d'oli bo, pebre, sal i nou moscada. Després vaig tallar la pera a daus, i el pecorino (sóc fan) a daus de la mateixa mida. Els barrege bé en un bol i els hi tires una mica de vinagre balsàmic de Mòdena o de Xerès. I ara ho montes fàcil. Crema de pèsols sobre la torrada i uns quants daus culminant-ho.



Dedicat...

Dedicat a aquells "catalans" que es pensen que són això perquè els han parit a Catalunya i parlen català. No sempre.

A la majoria dels que em refereixo, de catalans res de res. Majoritàriament, la seva filosofia és la següent: mentre jo vagi bé, els demés que s'espavilin. El negoci, si en tenen, o la plaça de funcionari i la família s'han convertit en el seu búnker particular. Alguns són del barça i pitjor si són pericos; pràcticament la única cosa que llegeixen és la premsa esportiva. Enamorats de les arrossades, sardinades, pica piques, cantades d'havaneres i cremats. He arribat al punt que en una conferència que hi ha pica pica, no hi vaig. Si per compromís em cal assistir-hi, si puc, no participo del grumeig. Al futbol criden com bojos ja que a casa mana la dona i són uns calçasses. Políticament parlant, hi ha molt d'analfabetisme barrejat amb aquest desgraciat egocentrisme desconfiat ignorant i tossut per naturalesa, molt més arrelat a la part de l'Empordà que a la resta de Catalunya. Tiberis, molts tiberis, calçotades, cargolades, molta pandereta, carnivals, viatges, esports d'aventura, etc. Satisfereix el caprici personal, consumir i consumir amb crisi o sense, que

al cap i a la fi són quatre dies.

Us heu parat a pensar que amb la vostra banalitat deixareu als vostres fills un món caòtic i esgotat? Estic llegint ara l'assaig de *Robert Malthus* sobre la població i faré servir una expressió amb castellà que m'agrada i es fa servir molt a la República Dominicana: "nos vamos al carajo".

Molts "catalans" no es mereixen gent assenyada i responsable que es juguen el físic per ells a l'efecte de què posin seny, ja que si ens passa alguna cosa, majoritàriament la seva resposta serà la següent: ja li està bé, perquè s'embolicava, si ho feia senyal que en volia treure algun profit. Caps de burro! Si ho fem és perquè tingueu dignitat, si sabeu el que significa això, davant de la pàtria catalana, que és la vostra.

Si amb tot, en passeu olímpicament i aposteu per la banalitat sense assumir cap compromís, si no prediqueu amb l'exemple davant dels vostres fills, l'únic que podeu fer és callar i amb el temps, quedareu com el que sou: "carn vestida".

Joaquim Pugnau Vidal

Crisi i calor mesclades

Aquell primer de juliol de l'any mil nou-cents trenta-sis, per primera vegada la mameta sadolla de ma mare em va donar llet atemorida.

El devuit del mateix mes esclatà la restauració de la torre de Babel i encara n'hi ha que hi fan obra, posant-hi gust i cobrant, confonent els cervells tendres o mal madurats.

Anant mamant i mal menjant, com molts, vaig arribar a cantar sis vegades el mateix dia el "cara al sol" amb una camia més vella que nova.

Un capellà em va rentar els peus i els me va besar, quan era apòstol per Setmana Santa, això me va fer tremolar l'ànima.

Tots els homes, poc o molt, qui no ha estat sotmès al virus que hi havia i que encara hi és?, no hi ha que desesperar-se.

Les xigales riuen, canten o ploren, moltes rebenten.

Quan vengui la primavera la sotlara tornarà cantar esperança i alegria.

Símbols i memòria històrica...

Perillós el virus que ja ataca les tomàtiques de ramallet que són ben nostres, idè si, després n'hi ha que tallen pins perquè les mates vagin creixent.

Garrida és l'estimació i Estimar encara és millor.

Miquel Adrover de "Sa Torre"

Cala D'or, 18 de juliol de 2009

Poesia



CLIMENT GARAU I SALVÀ

On està sa veritat?

Es meu cap va meditant,
Diuen els historiadors
Que el món ja va molt milions
D'anys que ja fou creat.
Durant aquests temps passat,
Hi ha hagudes moltes coses,
De petites i de grosses,
Ha viscut s'aprofitat.

Per enganyar sa pobrea,
Hi hagué deus senyalats:
S'adorà s'escarabat,
Servit ell de sa noblesa.
Ells empraren sa vilesa,
Així com va convenir,
Varen tallar i cosir,
Com fa sa fina mestressa.

Abans que Jesús vingués,
El món estava creat,
Molta part d'ell habitat,
De molt diferents gens.
Eren molt independents,
Ses distàncies llargues eren,
No tenien ells maneres,
Manca de coneixements.

La gent de bon manament,
No pot entendre el traïll,
És molt gros aquest embull,
Hi troben impediment,
Jesús vingué noblement,
Sa guerra los declarà,
Fariseu i capellà,
Sa lluita va ser corrent.

Llavors de ser explorat,
Sa llestesa de Jesús,
Digueren: aquest intrús,
Mos darà mal resultat.
Sa pobrea ha conquistat,
Amb els seus hàbils sermons,
Per resoldre solunions,
El mataren enclavat.

El mando estudià,
Forma d'enganyar sa gent,
Tractant-lo de delinqüent
Aquesta ordre se donà,
A una creu s'enclavà,
Amb dos lladres al costat,
Perquè deixàs de penar.

Sa religió seguí,
Ses regles de temps enrera
Va seguir seva quimera,
En cap moment transigí.
En tot domini tenir,
Carnal i material,
Ha volgut ser puntal,
Tancant tot altre camí.

Jesús amb un sac vestia,
Quan anava a predicar,
Si ell no tenia pa,
De moment dejunaria.
Aigua de torrent beuria,
Que trobava pel camí,
Sa vida passava així,
Cap moment se queixaria.

Com viu qui el representa,
Com a digne successor?
Palau de gran esplendor,
Vestits de seda lluenta,
A l'or i plata fan festa,
Per sa atenció cridar
A sa persona honesta.

Senyor bisbe sortirà,
Per resar la santa missa,
Amb una capa molt fina
Que de fil d'or se brodà.
Per brindar aixecarà,
Una bella copa d'or,
El vi, diu és un tresor,
Que Déu mos encomanà.

Les dones també ens fem palles

Un relat de Tiamat una veritat com un temple

Al sofà
al lavabo
al llit
a la dutxa

Les dones també ens fem palles.

Jugant
acariciant-nos
tocant-nos

Les dones també ens fem palles.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLERS TORRENTS. Mecànica, neumàtics, aire condicionat. Adrià Ferran, 29. Ciutat. 971 420 518

EVOLUTIONCARS. Tintat de llunes, retolació gràfica, retolació adhesiva, rètols, logos i marques. Homologats per I.T.V. Eusebi Estada, 117 So n'Oliva. Ciutat. 971 750 912

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICAMENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAMA 8.000 euros. Menorca, 24 Manacor, 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venta i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROCAUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/ des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francinaina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescolesgroc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasi-val@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció

i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENTFIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

BORSA IMMOBILIÀRIA

NOUPIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

Directament del promotor, se ven pis a Pollença. 607 209 522

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ES VEDRÀ. Assessors immobiliaris. Son n'Oliva, 8. Ciutat. 971 753 082 www.esvedrainmobiliaria.com

CONSULTING BALEAR IMMOBILIARI. Eusebi Estada, 113 A. 971 907 313

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.calagaviota.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i Lloguer d'Immòbles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granvio-bra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIATOÑIRUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 566654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 626 031 581. www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terra-viva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA. Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 immobiarbona.com.

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venta i lloguer ed'immòbles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 427 472

BOTIGUES I MAGATZEMS

PLANTES I FLORS. Can Pel·lisseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

NORMA CÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d'Alcàntara Penya, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera

d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

CAN FESOL. Ferreteria, drogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniadrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGAMONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia.

Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL. Treballs ocults, embruixaments i desembruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I ELECTRICITAT

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s'Arenal. 608 583 305

BANYERES. A mida sense obra. Clima Hotel. Licorers, 169. Polígon Marratxí. 971 604 284

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCOMUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMA Aire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. bclima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEP MASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS SERRA-GARAU. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

ALUMINIS CONSELL. Persianes mallorquines, metal·listeria en general. Masnou, 11 Consell. 971 622 777

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www. By-pass.es,kz

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç, 23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMANaus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llistons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumini, persianes, cristalleres, oscilobatents, ferro, arrambadors, barreres, ... Son Peretó, 4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINA DE TOLDOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcarnariassl.com. 971 604 284

CARLOS DA MONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, instal·lador autoritzat, camvis de tensió, urgències. carlosadamonte@yahoo.com.ar 629981 183

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS I MANTENIMENT J. SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617 321 015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banyes, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS M D 2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller.

646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satèl·lit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12 . Cala d'Or. Tel. 971 657 378

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructores i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

SA PERRUQUERIA. Soldat Soberats Antolí, 18 Ciutat. 971 296 936

PAZVENTURA SPA. Gimnàstica facial, reflexologia facial, depilació natural. Massatges. Antoni Frontera, 9. 971 905 476

MIRANDA GYM. Carrer Guasp, 58. Plaça Sant Marino, 6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaemas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó, 80. Ciutat. 971 249 689

PROFESSORADE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma, 17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANASEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença.

Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar, 1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antiataques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CA NA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

BELLES FORMES. Depilació laser i normal, massatges, tractaments obesitat, tractament contra les rües, manicura... Pizarro, 13 Manacor. 971 559 533

L'INFINIT D'UNESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos, 39 A Manacor. Demanau hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear, 10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

FUSTERIA ROCA. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Alferes Ribes Santandreu, 5 Ciutat. 609 325 792

KÄHRS. Parquet & inspiració. Venta, instal·lació i restauració de parquet flotant. Tarimes, revestiment de parets i sòtils. General Riera, 21 Ciutat. 971 203 702

FUSTERIA MIQUEL ÀNGEL. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Tinent Ferrà Fiol, 6 Ciutat. 971 907 591

NICOLAS CRISTALERO.

Decoració, i acristel·lament en general. Metal·listeria en alumini. José Maria Usandizaga, 8 So n'Oliva. 971 209 239

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó, 34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

TONI JAUME. Armaris encastats, mobles a mida. Sant Rafel, 41, A Manacor. 971 554 112

S'AIGO NETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana, 39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFEL PROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cercol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOANDURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo, 9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conradors, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

MEDICINA

Tintoreria Santa Clara
LIMPIEZA EN SECO ARREGLOS
C/. Francisco Fiol y Juan, 13 bajos
Tel.: 971 75 50 40
C/ Bereguer de Sant Joan, 4 bajos
Tel.: 971 72 42 97
www.paginasamarillas.es/on/line/tsantaclara

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel, 26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOPDENTAL PEGUERA. Dr. J., Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

ANIMA'T. Teràpia i Salut, dolors d'esquena, dolors de les articulacions, amb els aparells d'ANIMA'T ara et pots posar millor i cuidar-te a ca teva fàcil i començar l'alivi a les primeres sessions. Parc, 8 Ciutat. 971 780 301

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia, 51 Consell. 971 622 579

ESPAI TERAPÈUTIC. Doctor Joan Mir, metge de família, màster en sexologia i parella, màster en teràpia de conducta. Estàs satisfet amb la teva relació amb la parella? Pateixes tu o la teva parella qualche trastorn sexual? Pensau separar-vos? Consultau-nos. Font i Monteros, 22-1-A Ciutat www.espaiterapeutico.com 971 919 190

ÒPTICA SANTAPONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco, 10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar, 5 Santanyí. 667 426 972

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

ASHMI-CHELA. Herboristeria, cosmètica natural, productes esotèrics. Gabriel Carbonell, 30 Ciutat de Mallorca. 971 240 335

ROBERT I SEBASTIÀ. Conductes de fibra, aire condicionat. Alber, 3 Son Verí Nou. 606 948 889

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel.

971 850 847

FINCA SON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a Llubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a cèliacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivets, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobològics. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, aco miadaments, aniversaris, sopars d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Vall d'argent, 29 Ciutat. 660 419 673

BAR EL MAESTRO. Menú diari. Menjars per encàrrec,

tapes variades, fritures de peix. Guillem Sureda Melendez, cantonada Alferes Olesa Gual. Ciutat. 677 765 596

ART CAFÈ. Amanides, pastisseria selecta. Celebracions de batejos i noccs. Plaça Alexandre Fleming, 2-B. Ciutat. 971 070 934

KASCAI PORTITXOL. A la carta 25 euróns. Vicari J. Fuster, 71 Ciutat. www.kaskai.com 971 241 284

ROPIT'S. Bar, restaurant, cerveseria. Plat del dia 4 euróns. Sant Vicenç de Paül, 56 Ciutat. 871 961 645

TARPAS. Tartas & Tapes. Costa i Llobera, 20 baixos. www.tarpas.es 971 465 612

RISTORANTE LA TOSCANNA. Pastes, pizzes, peixos, carns... 15 euróns de mitjana a la carta. Avda. Peguera, 71 Peguera. 971 687 959

CAN PEP. Carns i delícies. Guanya temps i comana per internet. www.carniceriacanpep.com Cases des Poble, 7 Sant Marçal. Carrer Major, 115 Porròtol. 971 797 280

CAN BIEL FELIP. Menú a 8 euróns. Miquel Capllonch, 45 cantonada carretera Sóller. Ciutat. 971 906 831

CONTINENTE LATINO. Menjar sud-americà. Menú a 5 euróns. Cabrera, 11 Manacor. 971 551 729

LA DEHESA DE SANTA MARIA. Especialitat en productes ibèrics. Menú a 10 euróns. Aragó, 34. 971 468 138

ES MOLÍ DE CONSELL. Menú a 6 euróns. General Ricard Ortega, 26 Ciutat. 657 012 921

POLIESPORTIU SINEU. Menú diari a 7 euróns. Cuina casolana i carn torrada a la carta. 971 521 144

SON TOREÓ. Plats típics mallorquins. Cuina de mercat. Solera avalada per tres generacions. Son Torelló, 1 Sineu. 971 520 138

CELLER CAN NOFRE. Menjars per encàrrec a la carta. Enagistes, 3 Manacor. 871 989 110

BINICANELLA. Antic Monestir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castelar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2. 971 567 270

CAFETERIA CANALLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Cana Xisca, 5 local, 4 Pont d'Inca.

971 422 272

CAN LLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València, 37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners, 28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

CANLLERO. Menú diari 8'50. Paelles i porcella rostida per encàrrec. Dissabtes "Cocido madrileño". A partir de les 18'00 Canya i tapa 1'00 euró. Carretera de Manacor, 359 Son Ferriol. 610 679 643

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi, 26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom, 5 Porto Colom. 971 825 323

AGROTURISME CAS SANT. Habitació doble amb berenar, 184 euróns. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLA D'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa Tugores www.llamavi va.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noccs, comunions, banquets d'empreses... Camí de Belveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540005

RESTAURANT ES CRUCE. Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Reservau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CASA PAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SARESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noccs, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA. Menú i 7 euróns, a la carta 12 euróns de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CAS'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzineria. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBÀ. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 4.1 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

TOTEN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeeleccion.com 971 754 916